Alice Broadway

CERNEALĂ

virtual-project.eu

ALICE BROADWAY

Seria: Cărți scrise pe piele

Volumul 1

CERNEALĂ

Original: [*The Skin Books*] *#1 Ink* (2017)

Traducere din limba engleză de:
MONICA VLAD

virtual-project.eu

2013

Capitolul unu

Eram mai mare decât toate prietenele mele când mi-am făcut primul tatuaj.

Mamei îi place la nebunie să spună povestea aceea. Mi-aș dori să n-o facă. Când împlinești două zile, ar trebui să primești un semn din naștere, însă în loc de asta eu m-am îmbolnăvit, așa că mama a anulat ceremonia.

Prietenele mamei i-au spus:

— Sophie, trebuie să-i faci un semn. Ce nume ai de gând să-i pui?

Însă mama le-a zis că va aștepta până ce mă voi însănătoși. După aceea voi primi un nume și un tatuaj. Le-a ignorat avertismentele spuse în șoaptă în legătură cu ce li se întâmplă bebelușilor care mor neînsemnați. Și astfel, timp de douăzeci de zile am rămas goală și fără formă, până ce într-o zi mama a spus:

— O s-o cheme Leora.

Și Leora a fost. Cuvântul mi-a fost trasat în carne cu ace minuscule. Niște litere mititele care au crescut împreună cu mine timp de șaisprezece ani.

Nu ne e frică de moarte. Când semnele îți sunt în siguranță în carte, continui să trăiești și după ce mori. Povestea vieții tale, întipărită pe trup, e păstrată pentru totdeauna – dacă ești vrednic. Când păstrăm cuvinte, imagini și momente imprimate pe piele, povestea noastră supraviețuiește pentru eternitate. Suntem înconjurați de morți și, cât timp cărțile lor sunt citite încă și câtă vreme se mai vorbește de numele lor, ei trăiesc.

Fiecare are cărți de piele acasă: rafturile noastre de acasă sunt pline cu strămoșii mei. Le pot simți mirosul, îi pot atinge și pot citi despre viețile lor.

Însă abia după ce a murit tatăl meu am văzut cartea cuiva pe care îl cunoșteam cu adevărat.

* * *

Eram norocoși, într-adevăr, pentru că vedeam moartea apropiindu-se de la distanță. Asta însemna că puteam fi pregătiți. Îi masam pielea cu ulei; el ne spunea poveștile

tatuajelor sale și zâmbea când ne arăta copacul de pe spate cu numele noastre pe el. Era pregătit atunci când s-a dus, și la fel era și pielea lui. Am văzut cum brațele lui puternice se scofâlcesc, lăsându-i pielea zbârcită ca un măr veșted. I-am văzut spatele drept încovoindu-se, de parcă ar fi fost lovit în stomac. După o vreme, a încetat să ne mai privească direct; nu vedea decât durerea. Se părea că boala îl absorbise în totalitate, lăsându-i doar învelișul, însă învelișul e ceea ce contează.

Oamenii ne-au adus flori și mâncare pentru a face acele ultime zile mai ușoare. Mici dovezi de iubire pentru tata, atunci când nu mai puteau face nimic altceva. Nu eram singurele ale căror inimi erau frânte; tata era atât de iubit de așa de mulți oameni. Bucătăria mirosea a petale ofilite de flori, a tulpini ce se descompuneau în apa stătută și a caserole de mâncare pe care nu reușisem s-o mâncăm. Era ca și cum moartea învăluia totul. Mama înfășura păturile mai strâns în jurul trupului său și îi ștergea sudoarea de pe frunte. Tata tremura și răsuflarea îi părea întreruptă.

Cu toate astea, când moartea a sosit, în acea zi luminoasă de toamnă târzie, n-am fost pregătită. Simțeam încă în gură gustul cafelei pe care o băusem în zori, după ce mama mă trezise cu o șoaptă disperată.

— Iubito, trezește-te. Nu cred că mai are mult timp de trăit.

M-am grăbit la căpătâiul său. Pauzele dintre răsuflările sale se prelungiseră. Mama și cu mine ne-am aplecat și i-am ținut mâinile. Mă întrebam care va fi ultima sa suflare, ultima tăcere înainte de a se trezi în viața de apoi și a respira iarăși. Brusc, cu un icnet, ochii tatei s-au deschis și s-a uitat la mine fix. Mâna lui a prins-o pe-a mea. A dat drumul mâinii mamei și a înșfăcat pandantivul pe care îl purta întotdeauna la gât. Era o frunză subțire cioplită în lemn, cu ceva ce sugera niște vene gravate pe ea și care atârna de un șnur de piele. Era parte din tata la fel de mult cum erau și tatuajele sale; nu-l văzusem niciodată fără el.

— Leora.

Avea vocea răgușită.

— Acesta este pentru tine. Leora, nu uita. Nu mă vei uita, nu-i așa? Te rog, nu mă uita.

Lacrimi i se prelingeau din ochi în timp ce mă implora.

— Și promite-mi că vei avea grijă de neînsemnați: fii atentă, mica mea lumină, Leora mea.

Am încuviințat din nou și, printre suspine, am șoptit:

— Promit.

M-am uitat la mama; avea buzele strânse și chipul încordat; a întins mâna și a desfăcut șnurul de piele din jurul gâtului, iar tata mi-a înmânat pandantivul. Am frecat lemnul neted între degete și lacrimi mi s-au prelins din ochi în timp ce clipeam. Apoi tata s-a întors spre mama și s-a asigurat că ultimul chip pe care avea să-l vadă era al ei. A plecat de pe tărâmul celor vii auzind-o pe mama spunând „Te *iubesc, te iubesc, te iubesc”* și simțindu-i sărutările pe mână.

Și ne-a părăsit. Pur și simplu, s-a dus. Soarele s-a întunecat. Un izvor de bunătate adevărată dispăruse din lumea asta și era mai frig și mai întuneric fără el.

* * *

După ce-a murit, acasă la noi au venit îmbălsămătorii. I-au picurat ulei pe trup și i-au frecat pielea cu mirodenii. L-au înfășurat într-o pânză albastră și l-au luat cu ei. Arăta ca un rege. Întotdeauna mi s-a părut că arată astfel. Zile întregi după aceea, aveam să intru în încăperea aia și să inspir aroma miruirii sale. Poate dacă îl puteam inspira, atunci el avea să țâșnească din plămânii mei, complet întrupat și râzând în hohote.

Însă când l-am văzut următoarea dată, viața lui devenise pagini dintr-o carte. Avea să se întoarcă la noi acasă atunci când ceremonia cântăririi sufletului avea să-l găsească vrednic de asta. Pentru moment, trebuia să mergem la muzeu, dacă voiam să fim cu el. Am mers acolo în lumina unui soare de culoarea ambrei, căci ni s-a permis să intrăm în muzeu după ora obișnuită de deschidere pentru această vizionare intimă. Într-o cameră retrasă, care mirosea a mobilă veche și a parfumul persoanei care fusese acolo înaintea noastră la o vizionare, l-am descoperit pe tatăl meu într-o nouă formă. Am așezat caseta ce conținea cartea pielii sale pe o masă. Mama a apărut lângă umărul meu, cu ochii larg deschiși. De la moartea lui, fusese mereu agitată și la limita puterilor – mai degrabă arțăgoasă și distrasă decât tristă. Uneori intram în cameră și o găseam privind în gol, cu mâinile împreunate atât de strâns, încât îi luceau articulațiile. Începea să mă irite acest lucru; nu voiam să fiu nevoită să mă gândesc la ea, nu acum. O voiam pe mama înapoi – mama mea cea calmă și capabilă, care știa întotdeauna ce trebuie să spună.

Când am ridicat capacul, un miros de ceară și mirodenii s-a răspândit în cameră, închinând un toast în cinstea lui. Iar el era acolo, cu pielea fermă, netedă și ușor strânsă. Cu fiecare pagină pe care o întorceam, îl atingeam iarăși și ne aminteam tăria antebrațelor sale, netezimea spatelui său. Fiecare pagină rigidă spunea povestea sa. La început, mama păru agitată – îi simțeam umerii tensionați sub brațul meu – însă deveni mai calmă pe măsură ce am început să citim. Coperta cărții, făcută din pielea de pe umerii săi, înfățișa o imagine cu noi și tatuajul cu numele său primit la naștere – Joel Flint. Un titlu bun. Un om bun. O introducere bună. Am dat pagina și am văzut copacul de pe spatele lui care spunea povestea familiei sale – eu și mama, fetele care îi acaparaserăm inima. Am văzut numele meu acolo și am urmărit literele cu degetul. Erau semne pe care nu le mai văzusem din copilărie. Acum păreau mult mai șterse, estompate odată cu trecerea timpului.

Am mai dat o pagină. Mama a râs și a închis ochii.

— Ai face bine să nu te uiți, Leora, a zis ea roșind și și-a strâns buzele care ascundeau un zâmbet.

Avea dreptate, nu voiam să văd asta, însă floarea de pe fesa lui avea un model elaborat și delicat. Întinsă pe pagina cărții sale părea ca orice altă parte a lui, însă era secretă. Era semnul mariajului lor – care creștea cu fiecare an, devenind din ce în ce mai frumos pe măsură ce dragostea lor sporea. Râsul mamei se amestecă brusc cu lacrimi și și-a dus mâna la gură ca și cum ar fi vrut să oprească tristețea și să-și amintească de sărutările pe care le pierduse.

Am dat pagina.

Capitolul doi

În dimineața de după deschiderea cărții tatălui meu, mama se întoarce la lucru. Zice că e timpul; că trebuie să ne întoarcem la viețile noastre normale; sau, cel puțin, să ne dăm seama cum va fi noua noastră viață normală. *Normalitatea* este foarte importantă pentru mama; ea a fost întotdeauna ușor de îndrăgit, sociabilă și implicată, dedicată comunității, și cred că tot timpul a fost puțin surprinsă de faptul că propria fiică este atât de singuratică. Hotărăsc să ies și eu din casă, însă mă îndrept spre piață; azi nu e zi de școală; toți cei din anul meu sunt în vacanță de studiu. Știu că trebuie să mă ocup din nou de toate astea: de recapitulare și de examenele finale. Va trebui să trag tare pentru a recupera timpul pierdut, dacă am de gând să fiu desenatoare – lucru pe care mi l-am dorit mereu.

Merg de-a lungul trotuarului, vălurit din pricina rădăcinilor de dedesubt ale copacilor și mă întreb când vom obține o dată pentru ceremonia de cântărire a sufletului tatei. Partea cea mai îndelungată a avut deja loc în luna de după moartea lui: jupuirea, tăbăcirea și legarea pielii sale într-o carte. Acum, cei din guvern trebuie să-i studieze cartea terminată și să-i pună la punct cazul înaintea ceremoniei. Și apoi se poate întoarce acasă. Înapoi la noi, unde îi e locul.

Ceremonia de cântărire a sufletului este momentul în care liderii pronunță decizia lor finală în legătură cu destinul sufletului nostru. După ce vor fi studiat cartea tatei și vor fi socotit dacă a dus o viață suficient de vrednică. Cei vrednici merg acasă la familiile lor, sunt așezați printre strămoși și sunt citiți și pomeniți pentru totdeauna. Sufletul lor este în siguranță în viața de apoi. Dacă ești găsit nevrednic, sufletul tău e distrus în foc împreună cu cartea ta. N-am văzut niciodată acest lucru, însă se spune că nu uiți niciodată mirosul unei cărți de piele care arde. Totuși chestia asta nu i se va întâmpla tatălui meu; nimeni n-ar fi putut duce o viață mai bună și mai pură decât el.

În apropiere de oraș drumul se îngustează, până ce trotuarul devine suficient de strâmt încât pe el să nu mai încapă decât o singură persoană. Mergând în jos pe strada prăfuită arunc priviri

pe furiș la ferestrele caselor cu terase aflate în drumul meu. Clădirile îngrămădite unele într-altele sunt vopsite în culori diferite și așezate cu fața chiar către trotuar. Când eram mică obișnuiam să-mi spun povești despre străzi precum aceasta; îmi închipuiam că un uriaș a strâns în mâini șirurile de case făcându-le subțiri și creând acoperișuri șubrede de înălțimi diferite. Acum îmi spun alte povești, în timp ce privesc pe furiș la ferestrele cu ochiuri mici de geam și mă întreb cine trăiește înăuntru. Când oamenii nu trag draperiile, iau asta drept o invitație de a ghici cine locuiește acolo și cum e viața acelor persoane. Sunt atât de absorbită în visarea mea, încât aproape că dau peste un bărbat, care adună petalele moarte de la niște mușcate roșii din jardiniera sa. Îl ocolesc repede, cu un picior pus pe șosea, inspirând mirosul înțepător și amar al florilor veștejite.

Merg mai departe și, în minte, întorc paginile cărții tatei. Simt cum umerii mi se relaxează. A fost o ușurare extraordinară să-l văd noaptea trecută. Mama părea o altă persoană când am plecat de la muzeu; a oftat atât de tare când am ajuns la ultima pagină, încât la început am crezut că ceva nu era în regulă, însă în momentul în care m-am întors s-o privesc, zâmbea. Avea dreptate: pielea lui spune o poveste atât de frumoasă. Când cineva îți citește cartea, ar trebui să-ți poată citi povestea vieții; poate separa binele de rău și poate ști dacă ești vrednic. Toate lucrurile importante îți sunt scrise pe piele, pentru că altfel ne-ar rămâne în suflet și nimeni nu-și dorește ca sufletul să i se îngreuneze, fie de mândrie pentru faptele sale bune, fie de vină pentru păcatele sale. Ne însemnăm trupurile pentru a ne păstra sufletele descătușate. Doar cei vrednici obțin aducerea-aminte, și pentru asta binele pe care l-ai făcut trebuie să atârne mai greu decât răul și sufletul trebuie să-ți fie liber.

Zâmbesc la gândul că sufletul pur al tatei e gata să fie socotit vrednic. Aștept cu nerăbdare ziua în care va avea loc cântărirea.

Tata era jupuitor – prietenii săi de la muncă trebuie să fi fost aceia care i-au tăiat pielea pentru a o pregăti pentru tăbăcari. A făcut și el același lucru pentru cei dragi lor și pentru nenumăratele persoane necunoscute care i-au trecut prin mâini în fiecare zi.

Mama este cititoare; e mai degrabă o vocație decât o meserie, presupun, însă se plătește bine. E greu de explicat ce

anume îl face pe cineva un cititor, însă cea mai bună explicație este că unii dintre noi pot citi înțelesurile din spatele semnelor – putem vedea dincolo de mesajul imediat a ceea ce exprimă cerneala, inima unei persoane. Mama mea se poate uita la arborele genealogic al familiei tale și își poate da seama cine este copilul preferat. Se poate uita la semnele vârstei de pe mână și își poate da seama ce an aproape ți-a venit de hac. Se poate uita la semnele care descriu la ce anume te pricepi și își poate da seama dacă ai trișat sau nu. Oamenii îi admiră pe cititori, însă le este și teamă de ei. Mama mi-a spus odată că toată lumea are secrete pe care vrea să le păstreze pentru sine.

Totuși, nu prea ar trebui să avem secrete. Tocmai asta-i ideea.

Și eu am darul ăsta. I-am putut citi pe oameni de când eram copil. Mama spune că și-a dat seama de asta când am intrat în bucluc în prima săptămână de școală. Întrebasem un băiat de ce nu locuia cu tatăl lui adevărat. Când mama lui furioasă și-a făcut apariția la ușa noastră, vrând să știe cine îi bârfise, mama a știut că, probabil, citisem lucrul acesta pe pielea băiatului. Însă doar pentru că *pot* face acest lucru nu înseamnă că vreau să-l fac și ca meserie. Îmi place că pot întrezări semnele și viețile oamenilor, însă uneori obosesc din cauza felului în care cerneala strigă în gura mare lumea interioară a necunoscuților care trec pe lângă mine. Nu cred că aș suporta chipurile lor neliniștite dacă ar sta vizavi de mine la masa de lectură, știind că, dacă semnele lor aleg să dezvăluie adevărul, eu pot vedea totul.

Nu, visul meu e să fiu desenatoare. Tot ce pot spera e să mă descurc destul de bine la examene, care nu mai par atât de simple cum erau odinioară. Am pierdut atât de mult timp cu tata atunci când nu se simțea bine. Am avut mereu note bune la școală fără să fiu nevoită să trag prea tare, așa că a fi neliniștită e o premieră pentru mine.

Pe măsură ce mă apropii de centrul orașului, casele se transformă în șiruri de magazine. Trec pe lângă brutărie, florărie și atelierul lucrătorului în piele unde ne reparăm pantofii și genții. Cărarea prăfuită se transformă în cărare pietruită și strada îngustă pe care mă aflu mă duce în piața orașului. În mijlocul pieței largi se află un mic petic verde, ieșind în evidență față de piatra și lemnul clădirilor care îl înconjoară. Și în centrul

său este statuia Sfântului, cel mai important lider din istoria noastră.

Stă în mijlocul orașului zbuciumat, o siluetă înaltă din bronz: netedă, îmbrăcată în robă și veghind asupra noastră. Mi-a plăcut mereu povestea lui – povestea pe care o spunem pentru a ne aminti de credința lui, puterea poveștilor și a nevoii de eliberare a sufletului prin jupuirea pielii celor morți. Și, bineînțeles, el stă acolo ca un avertisment pentru noi în legătură cu căile josnice folosite de neînsemnați. Câteva alei traversează piața, dintr-o parte în cealaltă, și oamenii se plimbă pe ele pălăvrăgind și încercând să găsească un petic de iarbă între alei unde să se poată așeza să-și bea cafeaua.

Piața e locul unde îți poți face o idee despre lucrurile care contează în Saintstone. Și dacă lucrurile contează aici, ele contează oriunde. Toate orașele din jur depind de noi: Saintstone este locul unde este instalat guvernul și unde se iau toate deciziile importante. Îmi place să trăiesc în centrul lucrurilor. Nu știu cum ar fi să te afli într-unul din orașele mai mici unde toată lumea crede că te cunoaște chiar înainte de a-ți vedea tatuajele.

În funcție de direcția din care bate vântul, poți adesea să simți fumul din sala de judecată. Aceasta este o clădire mare și circulară din piatră și sticlă colorată, care se îngustează în sus, înspre hornul zdravăn. Focul este mereu aprins, fumul creând în permanență nori de culoare maro-cenușie deasupra orașului. Acolo se petrec ceremoniile de cântărire a sufletului și acolo mergem mama și cu mine, când ne vine rândul să citim numele morților. Tot acolo sunt predate și menținute chestiuni legate de credință. Profesorii noștri se instruiesc acolo; educația noastră spirituală e la fel de importantă ca recunoașterea noastră academică.

În această parte a pieței, în spatele meu se află muzeul – locul meu preferat. Este înălțat și are trepte de jur-împrejur. Tronează peste noi, construit în întregime din stâlpi de piatră și are ferestrele arcuite. De aici pare întunecat și impunător, însă, atunci când intri, e luminos și intim. Înghit în sec, simțind brusc frigul pe care-l răspândește umbra clădirii și grăbesc pasul.

De-a lungul pieței, dincolo de iarbă, copaci și bănci, văd forfotă și agitație neașteptată. Câteva persoane instalează niște difuzoare pe o platformă temporară care a fost ridicată în fața

clădirii guvernului, o cutie uriașă în formă de L ce ocupă două laturi ale pieței. Probabil că acolo are loc o întâlnire despre care am uitat. Oamenii se strâng în jurul acelei platforme; unii se ridică de pe băncile lor pentru a privi mai îndeaproape și se aude un ușor zumzet de conversație.

Vederea clădirii guvernului mă face să-mi dau seama că n-am mai fost chemată de ceva vreme la testul de spunere a adevărului. Presupun că ar trebui să mă aștept să se întâmple curând acest lucru. O dată la câțiva ani trebuie să dăm unul, care să ne permită să mărturisim. Imaginea tatei ducându-mă pentru prima dată acolo, când aveam aproape paisprezece ani, îmi trece brusc prin minte.

* * *

Tata mă asigurase că nu aveam de ce să-mi fac griji, însă asta nu mă făcuse să-mi fie mai puțin teamă. Ni se spusese tuturor de mașina care ne citește pulsul și temperatura și care emite sunete ascuțite dacă minți, însă nu o văzusem niciodată. Imaginația mea mă convinsese că lucrul acela avea cu siguranță să doară. Eram sigură că acela va fi momentul în care urma să fiu descoperită; mă gândeam la toate micile minciuni pe care le spusesem părinților mei și la dățile în care șutisem un biscuit în plus când mi se spusese că mâncasem destul. Avusesem chiar și coșmaruri despre cum mărturisisem din greșeală o infracțiune pe care nu o comisesem.

A fost o dezamăgire totală în momentul în care am fost preluați de la recepția principală și conduși într-o cămăruță absolut obișnuită cu pereți albi, două scaune, o masă de lemn și o mică drăcovenie care nu era altceva decât o cupolă ternă și ponosită din metal cu un bec atașat și cu niște fire care ieșeau din ea. Un bărbat cu un carnet ne aștepta acolo și îmi făcu semn să mă așez, însă când tata își dădu seama cât de agitată eram, întrebă dacă nu putea să fie el primul. S-a așezat pe scaun, și-a pus mâna pe cupolă, s-a uitat la mine cu un zâmbet și și-a dat ochii peste cap de parcă ar fi vrut să zică; „E floare la ureche”.

Tata a răspuns la toate întrebările cu calm și mașinăria nu a făcut nimic. Eram ușurată că întrebările nu erau prea grele: doar întrebări generale despre semne noi și o listă de infracțiuni pe care tata a trebuit să confirme că nu le comisese. Bărbatul și-a făcut niște însemnări ciudate și când a terminat, i-a zâmbit tatălui meu și i-a spus că se putea ridica.

— Conștiința dumneavoastră este curată, domnule Flint. Foarte bine, foarte bine.

A zâmbit de parcă lucrul acesta era doar o distracție și apoi a privit spre mine.

— E rândul tău acum.

A chicotit.

— Îți promit că nu vei simți nimic.

M-am așezat și am tras cu putere aer în piept, însă în momentul în care mi-am pus mâna pe mașinărie, aceasta a început să țiuie. Mi-am retras îngrozită mâna.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi amintesc că-mi venea să plâng și că mă uitam neîncrezătoare la tata. El încerca să nu zâmbească.

Bărbatul, în schimb, zâmbea.

— Nu-ți face griji. Nu am resetat-o cum trebuie.

Acum tata râdea de-a binelea.

— Poate ai mai multe de ascuns decât credeam, Leora, a spus el.

M-am întors către el și l-am privit încruntată.

În cele din urmă, toată chestiunea a fost în regulă; am fost întrebată aceleași lucruri ca tata, plus vreo două adaptate pentru cineva de vârsta mea, cum ar fi dacă am copiat sau nu la școală. Mașinăria a rămas extrem de tăcută și tata mi-a cumpărat o prăjitură în drum spre casă, ca să se revanșeze pentru că răsese de mine.

* * *

În timp ce o tai pe drumul dintre sala de judecată și clădirea guvernului și mă îndrept către tarabele din piața din spatele acesteia, îmi dau seama că zâmbesc.

Aș vrea ca el să fie aici.

Azi e frig. Prima zi friguroasă din această iarnă. Șocul provocat de ger a făcut pe toată lumea să se înfofolească cu straturi suplimentare de haine. E ciudat să vezi mai puțină piele – mă simt cam deconectată atunci când trec pe lângă oameni cărora nu le văd decât semnele de pe chipuri și de pe antebrațe. Mă simt bine, totuși; mă simt mai puțin goală azi și nu doar din cauza șalului de in înfășurat în jurul trupului și încheiat pe umăr. Doar că uneori – și n-ar trebui s-o spun cu voce tare – mă simt bine când îmi ascund semnele.

Aici e piață aproape în fiecare zi și mă avânt într-o masă de umbrare în dungi, strigăte și oameni. Încerc să nu inspir în timp ce trec pe lângă măcelărie – mirosul de carne atârnată acolo îmi face greață. Iau o gură de aer de îndată ce ajung la standul de țesături. Mireasma pământească de bumbac și aroma înțepătoare a vopselelor sunt ademenitoare. Inspirând culorile, îmi imaginez că respirația mea iese sub forma unor norișori în culorile curcubeului. Merg prin mulțime, privind pământul de sub picioarele mele – e mai ușor în felul acesta. Azi măcar vreau să dau sonorul mai încet frânturilor de conversații și să las ca semnele oamenilor să devină un zgomot de fundal. Mă simt mulțumită să am în minte doar semnele tatălui meu, atât timp cât amintirea lui îmi e încă proaspătă.

Îmi urmez nasul până ce disting mireasma fructată de la standul băcanului. Marfa lui e ținută în lăzi de lemn, sprijinite în așa fel încât să fim tentați de aspectul său delicios. Băcanul zâmbește și are șorțul ușor pătat de țărână. Ține în mână o pungă de hârtie deschisă și așteaptă să-i spun ce vreau. Are mânecile suflecate – trebuie să avem tot timpul antebrațele expuse – iar eu pot vedea atât de multe lucruri pe ele. Are treizeci și șase de ani și e un tip inteligent – cel mai isteț din clasă, destul de deștept ca să se apuce de comerț – însă văd și moarte în semnele sale. Citesc despre o tinerețe întreruptă brusc de decesul fratelui său mai mare. Totuși acum pare fericit și semnele lui se răsucesc pentru a-mi spune că are o familie. Citesc fericire în tatuajele sale – în viața lui e abundență, dincolo de bogăția de mere și fasole din cutiile care-l înconjoară.

Îi cer băcanului ceapă și încep să umplu singură o pungă maro de hârtie cu cartofi murdari de pământ. Morcovii arată bine și roșiile au un miros proaspăt și dulce.

— Știi se întâmplă în piață? întreb. S-a montat o scenă și o grămadă de oameni se adună acolo.

El scutură punga cu ceapă și o balansează în timp ce o închide, ținându-i colțurile strâns.

— N-ai auzit? O să fie însemnare publică, zice el în timp ce-i întind punga cu cartofi ca s-o cântărească.

Simt o încântare reprimată în vocea sa și mai e și altceva; să fie oare teamă?

— De ani buni n-a mai fost una.

Multe lucruri au trecut pe lângă mine în ultimul timp. Am fost atât de prinsă cu ce i s-a întâmplat tatei. Ezitând, arunc o privire în josul străzii. Am auzit despre însemnări publice doar la școală și sunt curioasă. Plătesc băcanului, îmi iau punga și mă alătur mulțimii care se îndreaptă către piața centrală. Umărul cuiva se lovește de al meu în graba de a mă depăși. Vocile se ridică și, pe măsură ce mă apropii, drumul este înțesat de toți cei care sunt atrași de centrul orașului și vor să vadă ce urmează să se întâmple.

În momentul în care ajung în piață, o mulțime numeroasă s-a strâns deja în jurul scenei și rămân blocată aproape de partea din spate a acesteia. O femeie de alături îmi face semn cu capul și se apleacă spre mine. Ochii îi lucesc de încântare.

— Se zice că vine și primarul Longsight azi aici! spune ea cu respirația întretăiată.

Nu sunt genul care să se dea în vânt după politică, însă e ceva în legătură cu Dan Longsight pe care pare să-l fi observat toată lumea, chiar și puștii din clasa mea. A devenit primar acum aproape șase luni și e complet diferit față de bătrâneii pe care i-am avut înainte; în primul rând e chipeș și mai tânăr decât majoritatea celorlalți politicieni. Pentru prima oară de ceva vreme, oamenii sunt încântați de schimbare. Îmi amintesc încântarea pe care am simțit-o cu toții la investirea lui când am recitat cuvintele care îl puneau în funcție, plini de speranțe și încredere: *Este bun, este înțelept, este cel mai bun dintre noi toți. Nu e crud, ne iubește, nu ne va fi frică. Face toate lucrurile pentru binele nostru.* Am crezut în acele cuvinte cu atâta tărie, încât inima aproape că mi-a sărit din piept.

A adus și schimbări, pe care le-am studiat la ora de istorie cu doamna Oldham. Aveam nevoie de aceste schimbări, a zis el; era de parcă ne-am fi pierdut pe undeva pe drum. Înainte știam cine eram, ce reprezentam și eram siguri de forța noastră. Chestia asta părea să se fi diluat din ce în ce mai mult cu fiecare lider slab care îi precedase lui Longsight. Guvernarea lui dorea să ne aducă înapoi la rădăcini – într-o societate în care semnele noastre contează, în care puterea lor este luată în serios și în care noi vedem cu adevărat că au puterea de a ne schimba eternitatea. Așadar, primarul Longsight și susținătorii săi poartă cât mai puține haine pentru a arăta că n-au nimic de ascuns. Oricine le poate vedea semnele și le poate cunoaște viețile.

Doamna Oldham s-a arătat jenată atunci când ne-a explicat acest lucru; presupun că e genul de persoană care crede că semnele noastre ar trebui să fie o chestiune personală.

După ce l-am văzut pe ecrane și l-am studiat atât de mult la școală, ideea că ar fi cu adevărat posibil să-l văd îmi dă un fior de încântare pe șira spinării. Sunt ușurată că niciunul dintre foștii primari nu-i împărtășeau vederile – nu cred că mi-ar fi plăcut să văd prea mult din pielea lor. Primarul Longsight, din ce am văzut până acum, s-ar putea să n-arate prea rău.

Unii oameni spun că e Sfântul renăscut, venit să ne purifice inimile și comunitatea. Tot ce știu este că se simte că vine schimbarea: schimbarea în bine.

Toată lumea împinge, încercând să ajungă mai aproape de scenă, astfel încât să aibă o priveliște cât mai bună. Se vorbește întruna; se pare că toți sunt la fel de curioși ca mine. Se simte o tensiune stranie și aud mici dispute izbucnite în legătură cu picioare călcate și cu faptul că cei sosiți mai târziu îi împing pe ceilalți. Scena e făcută din scânduri din lemn și, în fiecare capăt al său, sunt difuzoare. O pânză neagră deasă, care flutură în vânt, înconjoară scena în spate și pe părțile laterale. În centrul scenei se află o bucată mare de lemn și mă întreb la ce servește. Murmurul mulțimii crește și crește, însă câteva clipe mai târziu, când o siluetă neagră și înaltă urcă pe scenă, atmosfera se schimbă. Nimeni nu trebuie să ne spună să tăcem. Pare că și păsările și-au luat un moment de reculegere pentru a se opri să-l privească cu venerație. Trece un lung minut, apoi încep uralele, batem din palme și strigăm de bucurie, în timp ce primarul Longsight se îndreaptă către microfon. Ridică mâinile și în cele din urmă zgomotul se domolește, devenind un murmur fremătător pe când așteptăm să vorbească. Își drege glasul și autoritatea sa, ce nu poate fi descrisă în cuvinte, pare să răsune de-a lungul pieței. Se apropie și mai mult de microfonul mare. E chiar mai înalt decât mă așteptam și stă atât de calm și drept, că încrederea radiază din el asemenea razelor calde ale soarelui. Nu-mi vine să cred că e aici – aici chiar în fața mea.

— Vă mulțumesc, zice, și peste mulțime se așterne o tăcere deplină. Vă mulțumesc că sunteți aici, cu această ocazie memorabilă.

În ciuda calității slabe a difuzoarelor, vocea sa e puternică. Mă întreb cum ar fi să-l auzi vorbind fără amplificatoare.

— Ce onoare e să ne adunăm în acest fel – să stăm împreună ca o comunitate, uniți… ezită o clipă, apoi continuă – împotriva răului.

Din mulțime se aude un murmur nefiresc, iar eu simt frigul în ciuda șalului pe care-l port.

— Da, împotriva răului, continuă. Pentru că sunt aici să vă spun ceea ce mulți au bănuit – acestea sunt vremuri întunecate.

Face o pauză și se uită în jurul său la noi. Nu poartă decât o bucată de pânză simplă în jurul taliei, însă nu tremură deloc în aerul rece. În ciuda acestui lucru, de la această distanță e greu să-l descifrezi; mi-aș dori să-i pot vedea mai clar tatuajele elegante pe pielea neagră și lucioasă.

— V-ați adunat aici pentru a fi martori la un lucru nou pentru mulți dintre voi – prima însemnare publică după multe decenii. Unii dintre voi – membri respectabili și mai în vârstă ai comunității noastre – e posibil să-și amintească că au mai văzut înainte astfel de însemnări publice. Știți la ce să vă așteptați. Vă amintiți de acele zile – zile mai bune, aș spune. Însă, pentru noi, restul, acest lucru e ceva despre care am citit doar în cărțile de la școală.

Are dreptate; am studiat cu toții despre însemnări, însă nimeni dintre cei pe care-i cunosc n-a văzut vreuna.

— Știți că îi stimez și îi admir pe liderii care au fost înaintea mea – iar ei, în… înțelepciunea lor… face o scurtă pauză și noi toți știm că vrea să spună exact opusul – au ales să renunțe la anumite părți din tradiția noastră. Însă a sosit momentul. A sosit momentul să ne întoarcem la vechile obiceiuri – pentru binele tuturor, în aceste zile extrem de periculoase, *trebuie* să ne recăpătăm moștenirea și să nu uităm de deciziile pe care le-au luat strămoșii noștri.

Când rostește aceste ultime cuvinte, e întrerupt de urale răsunătoare. Face semn mulțimii să tacă și zâmbește larg.

— Prea mult timp, prieteni, am văzut fărădelegi cu adevărat odioase tratate drept simple contravenții. Acest lucru trebuie să înceteze. Pedeapsa trebuie să fie din nou una serioasă. Și astfel, cu toate că această zi este una importantă, curând va fi ceva obișnuit să vedem o însemnare într-o piață. Nu frecvent – o însemnare publică nu-i un lucru care să se facă cu inima ușoară – însă pentru fărădelegile cele mai atroce, da. Nu putem

continua să tolerăm păcatele care au loc în propria noastră societate.

Se aud și mai multe aplauze și el așteaptă puțin înainte de a continua. Nu pare să râvnească după uralele mulțimii; pare aproape jenat de acestea.

— Prea mult timp ne-am permis să ne complăcem în apatie, însă acum nu ne mai putem permite să nu fim vigilenți. Dintotdeauna a existat o amenințare din partea neînsemnaților. Nimeni n-a crezut că ei chiar s-au potolit după marea expulzare – însă am ales să credem că ei trăiau în pace, fără a reprezenta vreun risc în ceea ce ne privește. Și totuși, azi sunt aici să vă spun că plătim prețul apatiei noastre.

Un alt murmur, aproape un geamăt, se ridică din mulțime și îmi simt inima bătând cu putere în piept.

— Da. Avem dovezi că neînsemnații complotează. Au profitat de slăbiciunea noastră. Vor să se infiltreze și să ne distrugă slăbindu-ne inimile și moralitatea. Probabil că ați auzit-o chiar voi; cineva la piață care spune: „Neînsemnații nu erau chiar toți răi”, un prieten vă zice că se pare că neînsemnații sunt un popor iubitor de pace și un coleg de muncă recunoaște că lumea se întreabă dacă nu cumva Proiectul de Lege referitor la Strămutarea Neînsemnaților nu a fost cam dur. Și voi admirați spiritul prietenilor voștri: cumpătați, optimiști, progresiști și deschiși.

Face o pauză și lasă cuvintele să-și facă efectul.

— Pic, pic, pic. Propaganda spionilor neînsemnați din mijlocul nostru (oh da, au *spioni*) este subtilă, însă perfidă. Au susținători – rebeli – în cadrul propriei noastre comunități, care vă alimentează cu bună știință cu minciuni. Vă lasă să credeți că vă oferă o lumină alături de care să vă încălziți; cuvinte frumoase care vă fac să simțiți că neînsemnații nu reprezintă o amenințare și că voi sunteți în siguranță. Vă așezați la lumina focului lor: cuvintele lor șoptesc „pace” și „alinare”. Credeți că puteți, în cele din urmă, să vă odihniți. Însă atunci când veți adormi, rebelii vor lovi și flăcările lor mici și călduroase vor deveni un incendiu generalizat care vă distruge – care distruge *totul.*

Se uită la noi de pe scenă cu ochi scânteietori. Și apoi vocea lui *tună.*

— Treziți-vă! Treziți-vă și ridicați-vă!

Strigătul lui mă uluiește.

— Lipsa noastră de vigilență ne-a condus către pericol. Am fost prea înclinați să avem încredere și neînsemnații au găsit o breșă și sunt gata să profite de acceptarea noastră naivă că totul e bine. Dar gata!

Mă uit în jur și văd chipuri șocate; nu asta ne așteptam să auzim. Așa ceva sună mai degrabă ca un strigăt, o chemare la luptă.

— Vom fi pregătiți. Vom fi vigilenți; întotdeauna atenți, întotdeauna precauți la șerpii din rândurile noastre. Ne vom redobândi puritatea, ne vom revendica istoria și ne-o vom face prezent. Este timpul, nu credeți?

Cuprinși de însuflețirea primarului Longsight aplaudăm și batem din picioare, iar primarul face semn cuiva din culise, ascuns după cortina neagră. Așteaptă până se lasă o tăcere absolută și înclină capul de parcă s-ar ruga. Câteva clipe se lasă o lungă tăcere și nimeni nu mișcă. Apoi ridică privirea, chiar în direcția noastră.

— Am vești importante. Azi, aici, avem dovada că neînsemnații se revolta. Va fi un șoc pentru mulți, pentru că bărbatul care urmează să fie pedepsit astăzi a mers nestingherit printre noi; mulți dintre voi îl consideră prieten.

Trage cu putere aer în piept, apoi lasă să-i scape următoarele cuvinte mușcătoare.

— S-a hotărât săptămâna trecută că Connor Drew, unul dintre stimații noștri jupuitori, căruia i s-au încredințat prețioșii noștri morți, e vinovat de furt de piele.

O undă de șoc străbate mulțimea și mă cutremur. Nu știu cine este Connor Drew – e jupuitor, la fel ca tata – însă ideea că cineva ar fura piele mă face să mă simt rău. Mă gândesc la tatăl meu pe masa jupuitorului și la cât de prețioasă e pielea lui. Fără piele, nu mai e nimic – nu mai are nicio poveste, nicio cale de a trăi în inimile și mâinile celor iubiți care rămân în urma lui. Cine ar îndrăzni să fure istoria cuiva? Și de ce?

Primarul Longsight face semn unuia dintre asistenți și un bărbat e adus pe scenă de două gărzi de corp uriașe. Evident, sunt aici pentru a ne apăra de acest criminal. *Sau să-l apere pe el de noi, poate?* mă gândesc în timp ce mulțimea fluieră sinistru. Bărbatul are lanțuri în jurul gleznelor, însă mâinile-i sunt libere, iar brațele ținute strâns de către bărbații care îl

încadrează. Poartă o pânză în jurul șoldurilor la fel ca primarul Longsight, doar că a acestui bărbat e de un alb murdar și pare jerpelită. Pielea lui e neagră ca a lui Longsight, doar că pare cenușie de la oboseală și înfrângere.

Povestitoarea orașului, Mel, îi urmează pe bărbați pe platformă. Nu e cu mult mai mare decât mine, însă păstrează poveștile noastre pe pielea ei; întrupează țelurile și idealurile noastre. Dacă Mel e aici, treaba asta e mult mai serioasă decât am crezut la început.

— Vă cunoașteți povestea, prieteni. Știți cum au operat neînsemnații pentru a ne distruge spiritele. Au îndepărtat semnele oamenilor, astfel încât sufletele lor să fie pentru vecie incomplete. Și acest bărbat, Connor Drew, poate că are trupul însemnat, însă este neînsemnat în spirit. Pentru că el a îndepărtat pielea – bineînțeles că a făcut-o, doar e un jupuitor. Însă în loc să o lase să fie cusută într-o carte, a păstrat-o pentru sine. Furând o bucată de piele, el e vinovat că a furat povestea acelei persoane, că i-a pus în pericol călătoria către cealaltă lume, că a editat ceea ce rămas pentru ca el să fie ținut minte. A acționat pentru a ne împiedica să facem o judecată în ceea ce privește acel suflet. Aceasta este lucrarea neînsemnaților.

Face o pauză lungă și acum nimeni nu mai ovaționează; toți par speriați.

— Pot confirma, prieteni, că acțiunile lui Connor Drew n-au fost fără un motiv. Acționează în cârdășie cu neînsemnații, intenționând să declanșeze o revoltă. A mărturisit că e în contact cu neînsemnații. Lucrează cu ei.

Strigăte se ridică prin mulțime. *Cum a fost în stare de așa ceva?*

— Iată dovada în privința modalităților în care acționează; acesta e doar începutul. Trebuie să ripostăm. Neînsemnații s-au întors și se folosesc de propriii noștri oameni pentru a ne fura pielea, poveștile, sufletele. Nu se vor opri la asta. Nu ne vor cu adevărat sufletele, ci vor distrugerea noastră. Pentru că neînsemnații sunt înfometați și însetați după pământul nostru. Nu vor fi fericiți decât atunci când ne vor stăpâni orașele, orășelele, casele și paturile. Doresc pământul nostru și se vor opri doar când fiecare dintre noi va rămâne fără casă și fără speranță în propria noastră lume.

O femeie de lângă mine se tânguie. Nu vreau să plâng, nu aici, așa că trag cu putere aer în piept, în ciuda lacrimilor și a greții pe care o simt și îmi spun să rămân cu capul pe umeri. Circulaseră zvonuri de ceva vreme că neînsemnații sunt pe cale să se revolte – că se vor întoarce și ne vor distruge. N-am vrut să cred așa ceva – n-am crezut-o, până acum.

— Știți povestea noastră; ați văzut dovezile la muzeu. Când neînsemnații erau printre noi, își mutilau și își dezmembrau victimele pentru a le fura semnele, poveștile și sufletele. Ei, un popor slab și umil, se agățau cu ghearele de trupurile noastre pentru că voiau să ne facă asemeni lor. Voiau să ne doboare forța și virtutea și să ne fure teritoriul; pământul pe care Dumnezeu ni l-a dat și pentru care Sfântul a murit. Nu vom permite acest lucru, bineînțeles. Însă trebuie să se facă dreptate. Connor Drew stă alături de acei rebeli neînsemnați – și nu stă singur. E primul dintr-o invazie pe care trebuie s-o stârpim. Acum, prieteni, știți că o persoană nu se poate juca de-a Dumnezeu fără să se aștepte ca într-o zi Dumnezeu să-i răspundă cu aceeași monedă. Acest bărbat a încercat să schimbe eternitatea unei ființe umane și, în schimb, o s-o piardă pe a sa. Va afla cum e să-ți fie șters viitorul.

Privesc în jurul meu la mulțimea tăcută și simt cum aerul rece mă face să mă înfior din cap până-n picioare. *Or să-l omoare.* Au de gând să-l omoare în fața noastră, a tuturor – oare asta a venit să vadă toată lumea asta? Nu vreau să fiu martoră la așa ceva. Cineva tușește și oamenii din mulțime încep să se mute de pe-un picior pe altul și să șoptească între ei.

Primarul Longsight se uită la noi, cu chipul senin. Deține controlul absolut. Mă relaxez puțin. Închid ochii și îmi imaginez semnele lui și din nou mă gândesc la cuvintele pe care le-a spus când a fost numit. Mi le șoptesc și mă simt mai calmă. *E bun, e înțelept, este cel mai bun dintre noi. Nu e crud, ne iubește, nu ne va fi frică. Face toate lucrurile pentru noi*. Îmi spun că nu sunt îngrijorată. Că nu mi-e frică.

— Țineți-l, vă rog, le spune primarul Longsight gărzilor.

Vocea sa e blândă și curtenitoare.

Aceștia îl forțează pe bărbat să se așeze în genunchi și îi așază fruntea pe bucata de lemn care așteaptă pe scenă. Mă uit în jos la picioarele mele, însă îl aud pe bărbat gemând și zbătându-se în brațele lor puternice. Din mulțime se aude o

exclamație și nu mă pot împiedica să nu privesc din nou spre scenă – Longsight are o casetă mică în mâini. Îl privesc cum o deschide cu grijă și scoate, cu un gest pompos, un cuțit – unul cu lama scurtă, care scânteiază însă așteptând să fie folosită. Stă deasupra criminalului, cu un picior de-o parte și de alta a trupului său, înșfăcând prizonierul de păr pentru a-l ține nemișcat și pentru a-i expune pielea grumazului. Asemeni unui miel la tăiere. Nu vreau să mă uit, însă nu-mi pot lua privirea de la ei.

Coboară cuțitul și o șuviță groasă din părul bărbatului cade pe pământ.

Ca o oaie la tuns.

Sunt atât de ușurată, încât scot un hohot de râs. Va fi bine. Nu va fi ucis.

Femeia de lângă mine mă privește cu asprime.

— Nu e de râs – privește asta. Privește asta și adu-ți aminte.

Bărbatul plânge. Gardienii îl țin strâns, însă pare înfrânt – lupta sa a încetat, de parcă a cedat în fața sorții. Longsight ridică cuțitul mai sus și, în timp ce o face, un bărbat îmbrăcat complet în negru își face apariția pe scenă. Doi asistenți îl urmează cărând un taburet, o masă de lemn și o trusă, iar apoi știu ce o să se întâmple. În timp ce Longsight își șterge cuțitul și îl pune din nou în casetă, bărbatul se așază și ia un brici de pe masă. Cu grijă, el bărbierește ceafa prizonierului. Apoi își scoate mănușile negre, le aruncă și își pune o pereche curată. Îl văd ridicând mașinăria cunoscută, pregătind pielea și apoi începe să se ocupe de scalpul chiar de deasupra liniei părului de pe ceafă, înmuind acul într-o mică călimară aflată pe masa sa de lucru. Prizonierul geme, însă rămâne nemișcat – gărzile încă îl țin strâns.

Din mulțime se aude un zgomot și văd un tânăr croindu-și drum, luptându-se să ajungă până la platformă. Văd cum gărzile devin tensionate, însă înainte ca el să se apropie, câțiva dintre cei de lângă el îl prind și îl îndepărtează de-acolo. Îi văd chipul în vreme ce e tras deoparte – alb de groază, cu ochelarii stându-i strâmb pe nas – și o clipă îmi închipui că privirile ni se întâlnesc.

Însemnarea continuă. Nu durează la fel de mult ca unele dintre tatuările pe care le-am văzut, și totuși bâzâitul mașinăriei îmi zbârnâie în minte cu un țiuit surd. Încep să mă simt slăbită în timp ce stau acolo în picioare și privesc, aproape visând, în timp

ce bărbatul în negru își încheie însemnarea. Apoi, cu o tăcere bruscă, mașinăria se oprește și desenatorul se ridică în picioare. Pune mașinăria pe masă și, cu o încuviințare respectuoasă a capului înspre primar, se îndepărtează.

Primarul Longsight, care a rămas în picioare în spatele scenei în timpul însemnării, face un pas înainte înspre microfon.

— Astăzi, prieteni, ați văzut cum s-a făcut dreptate. Acest bărbat va rămâne în societatea noastră – suntem generoși. Părul lui va crește și acest tatuaj va fi ascuns, însă el a primit semnul celor uitați.

Ceva îmi străpunge amorțeala din creier. *Cei uitați?*

— Când acest infractor va muri, acest semn va fi citit, acest semn îl va condamna și această carte va fi distrusă în flăcările focului din sala de judecată.

Cum mai poți trăi câtă vreme ai fost însemnat drept uitat? Cum îți mai poți continua viața, știind că nimic din ea nu mai contează, că existența ta se va sfârși în moarte și uitare? Tot ce sper este că eu mă voi ridica în rândurile celor amintiți – pentru asta trăim. Însă chiar aici, speranța acestui bărbat a fost acoperită cu cerneală neagră.

Uitat.

Un dangăt surd îmi sună în creier – ceva despre care îmi voi aminti doar dacă îmi dau singură voie.

— Prieteni, haideți ca acest lucru să vă încurajeze să vă trăiți viețile demne de vocația pe care am primit-o. Trăiți-vă viețile în așa fel, încât să fiți amintiți. Nu permiteți ca eșecul acestui bărbat să fie în van.

O șoaptă trece prin mulțime, transformându-se apoi într-un răget reprimat. Oamenii ovaționează, strigă, spun la nesfârșit:

— O cioară, o cioară. Semnul este o cioară.

Uitat. Și acum îmi amintesc. Îmi amintesc totul.

Urletul bărbatului se amestecă cu propriul meu urlet și fug acasă, cu punga cu ceapă izbindu-mi-se de coapsă și cu pământul de pe cartofi încă sub unghii.

O cioară. O cioară. Semnul este o cioară.

Capitolul trei

În timp ce alerg prin piață și trec pe lângă sala de judecată și muzeu, încerc să-mi imaginez cartea tatălui meu. Încerc să văd în minte fiecare pagină pe care am întors-o, fiecare moment al vieții sale. Nu mă pot abține să nu-i citesc pe oamenii din drumul meu pe care încerc să-i evit:

Paisprezece ani, iubește muzica, își urăște sora.

Își iubește amanta, și-a înșelat șotia.

Câinele ei îi e mai prieten decât orice altă persoană pe care a cunoscut-o vreodată.

Cincizeci și șase, însă se simte de optzeci – atâtea boli i-au luat bucuria de a trăi.

Trec de brutărie, continui să alerg. Trebuie să ajung acasă, departe de zgomot, departe de cacofonia vizuală, departe de acele voci care vin spre mine.

* * *

Nu-mi pot scoate bâzâitul mașinăriei din cap. O cioară. Uitasem de ziua aceea până acum. Ziua aceea…

Eram mică – aveam, poate, opt ani. Era după-amiază târziu, îl așteptam pe tata acasă în orice clipă și mă jucam la etaj în momentul în care s-a auzit un ciocănit la ușă, zgomot scurt de voci și, câteva clipe mai târziu, am auzit ușa trântindu-se. Am coborât s-o întreb pe mama cine era și am descoperit că, pentru prima oară, eram singură acasă. Am deschis ușa și am privit în josul străzii – în depărtare am văzut șalul roșu al mamei. Mergea repede și bărbatul de lângă ea se chinuia să țină pasul. Tot ce știam era că nu trebuia să rămân singură, așa că am urmat-o pe mama, lăsând ușa să se închidă în urma mea. Aproape că îi ajunsesem din urmă în momentul în care au dat colțul – se îndreptau către atelierul jupuitorilor, unde lucra tata. I-am urmat de la distanță, intenționând tot timpul să strig: „Mami! Sunt aici! Ai uitat să mă iei cu tine! însă buzele mele nu voiau să se miște și vocea nu se lăsa auzită.

În fața depozitului dărăpănat de metal al jupuitorilor se adunase o mică mulțime care stătea aplecată în față, privind

ceva anume. Grupul se dădu la o parte pentru a o lăsa pe mama să treacă și un bărbat cu un aer îngrijorat zise:

— A fost un accident. Arată mai rău decât este. A căzut un coșciug și l-a izbit în cap. Le descărcau pentru noi ca să lucrăm…

Însă mama a trecut pe lângă el, ignorându-i vorbele, în timp ce siluetele se dădeau deoparte ca să-i facă loc, l-am văzut pe tatăl meu așezat pe pământ și cineva îi ținea la cap o bucată împăturită de pânză. Bandajul improvizat era roșu și părul lui părea ud. Tata a clipit și a deschis ochii și, când a văzut-o pe mama, a întins mâna.

— Sunt în regulă, iubire. A fost doar o izbitură. Nu anunța doctorul – trebuie doar să mă odihnesc.

Tata a tresărit puțin în timp ce vorbea.

— Oh, Joel, a spus mama. Ce-ai făcut?

Părea supărată mai degrabă decât speriată și am știut că, probabil, tata era în regulă.

— A fost doar un accident. Nu e vina nimănui. Va supraviețui, a spus bărbatul din nou.

M-am gândit că era posibil ca ei să se supere dacă mă vedeau și am rupt-o la fugă înspre casă. Ușa se încuiase în urma mea când am plecat după mama, așa că am găsit o fereastră pe jumătate deschisă, m-am cățărat până la ea și am intrat în casă.

Era întuneric deja când mama și tata s-au întors. Julia, mama celei mai bune prietene a mele, Verity, era împreună cu ei.

— O să dorm aici, jos, în seara asta, a zis tata căscând.

Așa că mama i-a făcut un culcuș din perne și pături pe podea, lângă șemineu, pentru că tata era prea înalt ca să încapă pe canapea. M-am așezat pe scară și am ascultat conversația lor în șoaptă.

— N-am știut pe cine altcineva să sun, a spus mama încet. A luat niște calmante, însă cred că i-ar prinde într-adevăr bine și niște fire.

— N-ar fi trebuit să mă implici pe mine. Dacă află Simon vreodată… nu înțeleg de ce nu l-ai dus direct la doctor.

E furie în vocea Juliei sau poate teamă.

— Știi că n-aș putea. Te rog, Julia.

Julia oftă.

— Știi cât de riscantă e treaba asta? Și eu nu sunt asistentă.

— Nimeni n-a văzut nimic, Julia; el a acoperit semnul. Și oricum, tu, tot timpul, pui copci femeilor. Te rog. Nu pot apela la altcineva.

Urmă o pauză și apoi:

— Fierbe niște apă. Ai un brici? Joel, chestia asta o să usture.

Nu s-a gândit nimeni să mă caute; erau prea ocupați. M-am ascuns în camera mea până ce totul s-a liniștit, trebuie să fi fost miezul nopții în momentul în care m-am strecurat să mă uit la el, ca să mă asigur că era bine. Spatele i se înălța și cobora, răsuflarea ieșindu-i sub forma unui sforăit liniștit. Capul îi era bandajat, însă pansamentul îi alunecase într-o parte; probabil tata îl atinsese în somn pentru că am văzut ce se afla dedesubt. Părul din jurul rănii fusese ras de Julia și am văzut o linie neagră de-a lungul cefei. Am văzut suturile îngrijite ce țineau pielea strâns lipită și am mirosit ierburile vindecătoare amestecate cu mirosul de sânge și sudoare.

Briciul scosese la iveală un secret ascuns. Adevărul gol-goluț.

Pentru că era acolo. Rupt în două, însă unit de fire. Un semn vechi, însă unul pe care nu-l mai văzusem înainte.

Imaginea unei ciori.

Capitolul patru

Am intrat în casă, am lăsat legumele pe masa de lemn și mi-am ascultat propria răsuflare sălbatică și neliniștită. *Infractorul ăla, Connor. Tatăl meu. Ambii însemnați cu o cioară. Ambii uitați.*

Nu pot sta aici. Nu pot sta aici când se întoarce mama. Îmi ridic geanta de piele, îmi pun șalul pe cap și mă îndrept către singurul loc la care mă pot gândi să merg.

Verity și cu mine suntem cele mai bune prietene de când ne știm. Știu atât de bine povestea: mamele noastre s-au cunoscut când ne-am născut; am venit pe lume în aceeași zi, în aceeași secție de spital. Verity s-a născut sănătoasă, a fost însemnată și trimisă acasă la momentul potrivit, însă eu am fost bolnavă în spital și am rămas neînsemnată timp de multe săptămâni. Tata a trebuit să se întoarcă la muncă și mama lui Verity, Julia, a tot venit în vizită, să stea de vorbă și s-o încurajeze pe mama. A adus fructe proaspete și cărți pe care mama să le citească – lucruri mici care s-o facă să se simtă mai puțin plictisită și singură. Ea e moașă; presupun că a fost un lucru cât se poate de normal pentru ea să aibă grijă de noi.

O aducea și pe Verity acolo. Ceva ce s-a întâmplat în acele zile, în care eram hrănite, schimbate și iubite una lângă alta, ceva ce a creat o legătură între Verity și mine. Curajul Juliei și tăria mamei au făurit o prietenie care, pe cât era de noua, pe atât era de puternică. Mama spune mereu că Julia a fost salvatoarea ei și că Verity a fost a mea.

Am nevoie de o salvatoare chiar acum.

Casa lui Verity se află într-o parte mai frumoasă a orașului decât a noastră. E la doar cinci minute de mers pe jos, însă pare o lume cu totul diferită. Zona e mult mai extinsă: între case e un spațiu mai larg, iar construcțiile se află în spatele unor garduri vii, astfel încât nu pot vedea cu ușurință înăuntru. Sunt copaci de-o parte și de alta a străzii și fiecare casă îngrijită din cărămidă roșie pare că aparține chiar acelui loc, spre deosebire de amestecul de clădiri trăsnite îngrămădite unele într-altele. În interior, casa lui Verity este în același timp liniștită și

confortabilă. Îmi place mult spațiul acesta; uneori e mai ușor să fiu aici decât în adevăratul meu cămin. Aici mă pot ascunde.

Bat la ușa de la intrare și, pentru că nu primesc niciun răspuns, intru. Nu-i nimeni în bucătăria mare, ușor dezordonată, cu toate că focul e aprins. Verific și în camera de zi și, în momentul în care nu văd pe nimeni, mă îndrept spre camera lui Verity, strig un „bună” și intru. Ea stă la birou, privind pe fereastra care dă spre grădină. Camera ei este vopsita în roz-deschis – o revenire la vremurile când eram mai mici și amândouă obsedate de acea culoare.

— Leora!

Chipul i se luminează când mă vede.

— Ai picat la țanc. O tot ard aiurea de *ore* întregi; am nevoie de o pauză.

Zâmbește și se întinde, cu creionul încă în mână. Părul ei negru este neglijent legat la spate și ciufulit din cauza faptului că se joacă cu șuvițele din jurul urechilor în timp ce lucrează. Poartă un șal de un albastru strident ceea ce face ca ochii și pielea ei de un cafeniu-închis să pară și mai încântătoare decât de obicei. Îmi este apropiată precum o soră. Verity e o prietenă care mă cunoaște foarte bine și mă iubește, chiar și în zilele în care probabil mă urăște puțin. Este singura mea prietenă adevărată.

Mă așez pe patul ei mare și mă sprijin de tăblia capitonată a patului. Deschid gura încercând să-i povestesc ce s-a întâmplat de dimineață, însă, în loc de cuvinte, izbucnesc în lacrimi. Îmi pun mâna peste ochi – am obosit atât de tare să plâng în fața oamenilor, sunt atât de sătulă de durere în timp ce lacrimile mi se usucă pe piele, atât de ostenită de felul în care mi se înroșesc buzele și mi se umflă ochii. Însă nu-mi pot opri lacrimile.

Verity a lăsat să-i cadă creionul din mână și vine lângă mine. Mă freacă pe spate.

— Oh, Lor. Îmi pare rău. Va fi mai ușor cu timpul, va fi.

Asta-i problema când îți moare tatăl. Ei bine, sunt *multe* probleme când îți moare tatăl, însă una dintre ele e că din acea zi, ori de câte ori ești tristă, toată lumea presupune că are legătură cu asta. Și poate că și are, parțial. Nu știu – gândurile mi se scurg prea repede ca să pot prinde vreunul și să-l studiez.

Răsuflarea mi se domolește și încerc să-i explic.

— Nu e din cauza tatei. Am fost în piață și… primarul. Longsight a fost acolo.

Verity scoate un chiot de plăcere când aude, însă se oprește când vede că nu mă alătur.

— Și mai era și bărbatul ăla, el… ei… l-au însemnat cu o cioară…

Totul îmi revine în minte: strigătele de batjocură din mulțime, acea privire din ochii infractorului, de parcă toată viața și lumina i-au dispărut din ei. Nu mă pot-uita la Verity pentru că altfel o să plâng din nou. Trasez cercuri cu degetul pe modelul de pe cuvertură.

— Vorbești de parcă mi-ai povesti despre un vis, Lor. Ia-o ușor – spune-mi despre ce e vorba.

Și astfel îi spun totul de la început. Însă, în același timp, mă gândesc la tatăl meu și la faptul că el a avut același semn, semnul ciorii – semnul care nu era acolo când ne-am uitat în cartea lui.

Unde a dispărut?

— Dar a fost în regulă, nu-i așa, Verity? am încheiat. Pot auzi rugămintea din vocea mea.

— Trebuia făcut. A furat pielea cuiva. Viața lui de apoi. Primarul Longsight a zis că însemnarea infractorilor era o tradiție veche…

Verity se duce la birou și ridică unul din manuale. Îl răsfoiește până la o pagină cu un capitol intitulat *Semne și Pedepse.*

— Uite, Lor – știi și tu chestia asta. De fapt, am recapitulat-o săptămâna trecută.

Începe să citească.

— *Semnele pot fi folosite pentru a ține evidența abaterilor individului. Semnele de pedeapsă trebuie să fie făcute de către un desenator oficial. Aceste semne consemnează delicte și infracțiuni, care vor fi de ajutor la judecata finală, în timpul cântăririi sufletului…*

— Dar n-a fost așa, o întrerup. N-a fost doar o linie nouă pe brațul său stâng, a fost un semn pe care nu l-am mai văzut înainte – o cioară. Și însemna că a fost „uitat”…

— Știu, ajung și la partea aia.

Verity îmi aruncă o privire de falsă iritare și se întoarce la lectura ei.

— În cazurile cele mai grave, infractorul poate fi însemnat drept uitat. Însemnarea unui infractor drept uitat a fost întotdeauna rară din cauza naturii ireversibile a acțiunii și a ieșit din practica comună în ultimii ani, însă există un precedent legal și istoric în legătură cu acest lucru. Uite, zice ea. Presupun că primarul Longsight a hotărât că acest caz justifica acest lucru.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc la încercarea lui Verity de a rezolva orice; se află într-o carte, atunci cazul e închis.

— Dar a zis că de acum înainte însemnările vor fi mai frecvente.

Verity ridică din umeri și închide cartea cu o bufnitură. Lacrimile mi s-au uscat, însă simt cum mi se frânge vocea – nu va dura mult până încep să plâng din nou. Aș vrea să fiu ca Verity și să mă simt absolut încrezătoare că totul e ordonat, corect și are sens, însă e ceva în mine care mă face să simt că ceea ce am văzut nu este *chiar* dreptate. Mă cutremură un căscat.

— Uite-te la tine, Lor. Tot nu dormi bine?

Scutur din cap.

— Ești epuizată. Odihnește-te – putem vorbi despre toate astea mai târziu. Te trezesc într-o oră.

Mă împinge ușor în patul moale. Încerc să protestez, însă patul lui Verity, cu pătura lui grea din petice pe care maică-sa i-a făcut-o din hăinuțele ei de bebeluș, e irezistibil. Lucrurile par mai limpezi după un somn bun, nu-i așa?

* * *

Visez că sunt mică și că mă ascund în interiorul capului cuiva. Ochii și gura sunt ferestrele și ușa mea. Cineva încearcă să intre. Aud un fâlfâit și văd un plisc negru ce bate în dinți și în buze.

* * *

— Leora?

Simon, tatăl lui Verity, stă în pragul ușii cu o tavă în mână.

Ți-am adus ceva de mâncare. Pun pariu că ai ratat prânzul.

Pune tava pe măsuța de lângă pat.

Simon a fost întotdeauna drăguț cu mine, însă de când a murit tata, a fost parcă și mai amabil. E înalt, cu pielea de un cafeniu-închis; părul său negru începe să se asorteze cu barba căruntă. Trupul îi este acoperit de chipuri tatuate, iar atunci când le pot vedea destul de bine pentru a-l citi, îmi pot da

seama de starea de spirit în care se află – chipurile se schimbă pentru mine, în funcție de cum se simte el. Azi însă nu le pot vedea; e îmbrăcat cu hainele lui de lucru – uniforma albastru-pal pe care toți doctorii de piele de la spital o poartă. Este chirurg și, după cum spune Verity, face cercetări foarte deștepte despre cum se poate vindeca pielea.

— Ia-o încet, nu te grăbi să te trezești.

Se îndreaptă spre ușa dormitorului, apoi se oprește.

— Sophie știe că ești aici? Știi că-și va face griji.

Mama. Mi se strânge inima. Probabil că mă așteaptă acasă de acum câteva ore. Aș vrea să nu mă fi trezit și să evit s-o văd, însă combinația dintre visul meu straniu și mirosul de pâine prăjită mă obligă să mă trezesc.

După ce mă dumiresc de-a binelea și mănânc niște pâine prăjită, merg jos la bucătărie, unde Verity sporovăiește cu tatăl ei. Fratele ei, Seb, nu s-a întors încă de la muncă. El e cu aproape cinci ani mai mare decât Verity și decât mine, însă a luat mereu parte la jocurile noastre pe măsură ce-am crescut. El era tatăl când ne jucam de-a „oamenii mari” și apoi modelul când am trecut prin faza în care ne doream să devenim designeri de haine. N-am știut niciodată ce anume îl face pe Seb așa cum e. Verity numește chestia asta „întârziere”, iar părinții lui spun că el e „special”. Felul în care vorbește nu e mereu foarte limpede și s-a străduit extrem de mult să obțină lucrurile pe care eu și Verity le-am obținut cu ușurință. Îmi amintesc că am spus odată că-mi pare rău pentru el, iar Verity m-a pocnit peste braț și a zis: „Uite-te la el. Lui îi pare rău? Este oare mai puțin viu decât mine și decât tine?” Am scuturat din cap rușinată și șocată (Verity nu mă mai lovise niciodată înainte). „Ei bine, atunci să nu-ți pară rău pentru el”, a spus ea, cu ochii scânteietori. „Lui nu-i pare rău și mie nu-mi pare rău că e cum e, așa că să nu îndrăznești să-ți pară rău pentru el”. Și ăsta a fost răspunsul.

Acum lucrează – și-a încheiat ucenicia de brutar și are serviciul la brutăria locală de trei ani. Le place să-l aibă acolo; îi farmecă pe toți clienții și trage tare. Foietajele sale sunt cel mai bun lucru pe care l-am mâncat vreodată.

Îmi place bucătăria lor. Faianța roșie de pe pereții de deasupra corpurilor din lemn de culoare închisă face ca totul în jur să pară plin de viață și cald. Aici niciodată nu e tocmai

dezordine, însă sunt atât de multe lucruri depozitate pe rafturi, agățate în cârlige și înrămate pe pereți, încât ai sentimentul unei dezordini ordonate, care imediat te face să te relaxezi. Verity vine și mă îmbrățișează și stăm așa câteva clipe.

— Oh, tată, Leora a văzut ceva despre care vreau să te întreb. Ai auzit despre însemnarea publică care a avut loc în piață azi?

Simon își ridică privirea din teancul de hârtii pe care le punea în ordine, mâinile rămânându-i brusc nemișcate.

— Am auzit.

— Primarul Longsight a fost acolo și un bărbat a fost însemnat drept *uitat.*

Verity spune asta cu o șoaptă entuziasmată, de parcă ar fi un secret pe care îl rostește cu voce tare pentru prima oară.

— Semnul a fost o cioară, corect Lor?

Eu fac semn din cap.

— Ce chestie învechită, zice Simon încetișor.

Se întoarce spre plită și pornește gazul de sub o tigaie. Se pare că conversația s-a sfârșit. Însă Verity insistă.

— Mereu se întâmplă asta în piață? Cum de n-am văzut niciodată una?

Simon oftează, potrivește arzătorul la foc mic și se întoarce, sprijinindu-se de suprafața de lucru din ardezie netedă. Rămâne tăcut o clipă, frecându-se într-o parte a feței, lucru care face ca barba să-i pară și mai încâlcită decât de obicei.

— Când cineva este uitat acest lucru este făcut în public, da – însă a trecut atâta timp de când s-a întâmplat ultima oară așa ceva, încât n-aș putea să-ți spun care e protocolul obișnuit. Oricum, n-ar trebui să știi tot în legătură cu asta, dacă vrei o slujbă la guvern?

Îi face cu ochiul lui Verity care dă ochii peste cap. Apoi, ea spune mai încet:

— Ai cunoscut vreodată pe cineva care este *uitat,* tată?

Simon amestecă în oală și mirosul reconfortant de tocăniță fierbinte de pui se revarsă în cameră. Un lung răstimp, cred că el nu va răspunde. Apoi încet – privind tot timpul la tigaia clocotindă în timp ce amestecă în ea – zice:

— Da, am cunoscut odată. Chestia asta aproape că mi-a frânt inima, iubire.

Ridică privirea și, spre surprinderea mea, văd că-i lucesc ochii. *E posibil oare să vorbească despre tata?*

— Hai să nu mai vorbim despre asta, fetelor. Unele lucruri sunt prea de tot. Deci, Leora, rămâi la cină?

Sunt tentată să spun da, apoi să rămân pur și simplu în această casă încântătoare pentru totdeauna, însă știu că nu pot.

— Mulțumesc, însă ar trebui să mă duc acasă. Probabil că mama se întreabă pe unde umblu.

— OK, transmite-i toate cele bune lui Sophie; spune-i că trebuie să punem curând la cale o altă ieșire într-o seară în oraș. Eu și Julia o să ne verificăm turele.

Dau din cap și-mi iau rămas-bun, bucurându-mă să știu că mama are pe cineva care să aibă grijă de ea.

Verity mă însoțește până la ușă.

— O să fii bine?

— Mda, voi fi bine.

Zâmbesc și încerc să mă comport normal, însă cred că lucrul acesta mă face să par ușor nebună.

— În regulă. Ei bine, să trec mâine pe la tine? Am putea învăța puțin împreună?

— Ar fi drăguț – sunt atât de mult în urmă, încât nici măcar nu mai e amuzant. Și Verity – îmi pare rău că m-am supărat atât de tare mai devreme. Nu știu de ce m-a deranjat așa de mult.

Ea mă îmbrățișează, apoi ies afară pe stradă și mă îndrept către casă.

Capitolul cinci

Mama mănâncă deja atunci când mă întorc acasă. Ăsta e semn rău; e cam fanatică în legătură cu faptul că vrea să mâncăm împreună în fiecare seară – chiar mai mult de când a murit tata. Chestia asta face bine pentru consolidarea unei relații sau ajută la digestie sau ceva de genul ăsta, niciodată nu-mi amintesc prea bine. Când intru, continuă de parcă nu m-a observat. Acesta este felul ei nu prea subtil de a mă înștiința că am intrat în belele. Aș prefera să țipe, însă ea e întotdeauna atât de calmă, atât de atentă. Chiar și emoțiile ei par ordonate.

În drum spre casă m-am hotărât că nu o voi confrunta pe mama în legătură cu tata și semnul lui. Nu încă. N-am cuvintele necesare.

Și o parte din mine vrea să vadă dacă îmi va spune ea însăși adevărul în legătură cu tata…

— Îmi pare rău că am întârziat, mă încumet să zic în timp ce-mi atârn lucrurile în cuier. M-am dus acasă la Verity și am pierdut noțiunea timpului.

Mama pune furculița jos și ia o înghițitură de apă.

— Știi că îmi fac griji, iubito.

Chipul îi este împietrit. Nu sunt singură dacă *a fost* îngrijorată – bănuiesc că e doar supărată pe mine. Încerc să par cât mai spășită cu putință, însă nu cred că funcționează.

— Dacă ai fi lăsat măcar un bilet…

— Știu, îmi pare rău.

Îmi pun mâna pe umărul ei și o fac să se uite la mine.

— Nu se va mai întâmpla. Promit.

Când am împlinit paisprezece ani, mama mi-a spus că am dobândit o libertate mai mare. De atunci încoace, atât timp cât îi spuneam unde eram, cu cine, ce făceam, când aveam să mă întorc și ce purtam (în cazul în care mă rătăceam și trebuia să anunțe poliția), puteam să stau în oraș până ce se aprindeau felinarele stradale. Halal libertate. Știu că e din cauză că îi pasă și știu că acum e mult mai intensă chestia asta, din pricina tatei, însă mi-aș dori să aibă pur și simplu încredere în mine.

Oftează și se șterge la gură cu un șervet. Uneori simt că a renunțat să mai fie dezamăgită de mine; de parcă ar prefera să-mi observe greșelile mai degrabă decât să fie nevoită să facă efortul să vadă când fac lucrurile cum trebuie. Îmi dă părul într-o parte într-un fel pe care-l urăsc, însă nu zic nimic.

— Sunt cârnați în cuptor, ar trebui să fie calzi încă.

Mama începe să mănânce din nou și presupun că sunt iertată, pentru moment. Poate că sunt nedreaptă, înșfac un prosop și scot tava cu cârnații rămași; aproape că mă frig în timp ce pun cu degetele vreo doi pe o farfurie. E și piure într-una din cratițele de alături și mă servesc. Ea nu-mi dă prea multă atenție când mă așez la masă; citește o carte acum că a terminat de mâncat.

Știu ce-o să fac. Am de gând s-o testez.

Pe bufet sunt niște coli de hârtie și iau o foaie la masă. Cu furculița în mâna stângă, încep să fac o schiță, în timp ce mănânc.

— Chiar tot timpul *trebuie* să desenezi la masă, iubito?

Ea glumește, într-un fel. Obișnuia să fie o glumă adevărată – ea mereu citește, eu mereu desenez și tata mereu ne certa că nu eram prea sociabile. Însă, în seara asta, povestea pare puțin falsă.

— Trebuie să exersez, mamă – examenele sunt în curând, mai știi?

Mă privește acum și eu fac mișcările mai clare, schițând o aripă acoperită cu pene. Își coboară cartea și știu că i-am captat întreaga atenție.

— Azi în oraș a fost o însemnare, zic, ținându-mi ochii pe desen.

— Oh, da, am auzit.

Vocea ei e calmă, poate vorbește puțin mai tare decât de obicei, însă nimic demn de luat în seamă.

— A provocat mare agitație – numai despre asta a vorbit toată lumea astăzi în timpul citirilor. N-am mai văzut așa ceva. Nici măcar nu știam că mai au încă loc.

Degetele ei răsfoiesc paginile cărții, însă când ridic privirea, se uită direct la mine.

— A fost multă lume?

— A fost aglomerat.

Întorc foaia de hârtie, astfel încât să pot lucra mai îndeaproape la plisc. Știu că ea încă mă privește.

— Bărbatul a primit un semn ca ăsta.

Las să alunece desenul de-a lungul mesei de lemn și ea îl trage mai aproape. Oare tresare, doar puțin?

— Înseamnă că este „uitat”. Înfricoșător, nu?

Haide, mamă, spune-mi pur și simplu. Zăbovește ceva vreme examinându-mi desenul, evitându-mi privirea.

— Vei fi o desenatoare excelentă, lumina ochilor mei, zice ea, dându-mi înapoi foaia de hârtie. Însă sper să nu fie nevoie să faci vreodată un semn ca acesta.

Mă prefac că îmi continui desenul, adăugând textură aripilor, dorindu-mi ca ea să spună mai mult.

— O să vin cu tine data viitoare, dacă vrei. Cine a fost? întreabă ea. Cineva cunoscut?

Se ridică și își duce farfuria la chiuvetă.

— Nu. N-am mai auzit niciodată de el. Însă infracțiunea lui e una îngrozitoare. A furat pielea cuiva.

O privesc la rândul meu în timp ce pune farfuriile în chiuvetă și pentru o clipă cred că rămâne nemișcată.

Mă uit din nou la pasărea pe care am desenat-o. Cioara se uită la mine cu ochiul ei mort și mototolesc foaia de hârtie într-un cocoloș și îmi împing scaunul, în timp ce stau în picioare văd ce anume citește mama. Cartea cu fabulele noastre zace deschisă pe masă; citește despre Vrăjitoarea Albă. În timp ce atenția mamei e concentrată la spălatul vaselor, iau cartea sus cu mine și recitesc povestea cunoscută. Tata obișnuia să-mi citească din cartea asta tot timpul, până când am început să protestez că eram prea mare pentru povești.

Capitolul șase

Surorile

Era odată o fată care pe cât era de frumoasă, pe atât era de bună. Și era foarte frumoasă. Avea părul auriu și buze rubinii. Vocea ei era asemeni râsului a mii de îngeri, iar ochii îi scânteiau precum stelele din ceruri. Oamenii din oraș veneau în vizită la casa ei din pădure, numai să-i zărească chipul încântător. I se duse faima în lung și-n lat și numele ei, Monah, era cunoscut în tot ținutul.

Monah avea o soră geamănă. Ei bine, sora ei n-avea părul auriu sau buzele rubinii, vocea ei nu era asemeni râsului a mii de îngeri, iar ochii ei nu scânteiau precum stelele din ceruri. Dacă întrebai despre ea în oraș, oamenii se încruntau și spuneau: „Oh, da. Sora...", însă trecea așa neobservată, încât nimeni nu-și aducea cu adevărat aminte de ea, decât cu o vagă senzație de neliniște. Tot ce știau era că ea nu era precum fata, care, pe cât era de frumoasă, pe atât era de bună, și o numeau pe soră fata-stafie, deoarece nimeni nu-și putea aduce aminte numele ei.

Ei bine, surorile aveau un tată și acesta era tăietor de lemne. El tăiase tot lemnul cu care fusese construită casa lor. Tăiase lemnul din care făcuse sicriul șotiei lui, atunci când aceasta murise, și tăiase lemnul din care era făcut patul în care dormea și în care curând avea să moară și el.

Tatăl nu era, totuși, doar tăietor de lemne. La naștere îi fuseseră date două daruri magice. Primul dar îi promitea că orice își dorea pe patul de moarte avea să-i fie acordat, iar al doilea dar era puterea de a spune povești care îl captivau pe ascultător. Țesea povești mai frumoase decât o tapiserie. Spunea povești care îi făceau pe bărbați să plângă și pe femei să se îndrăgostească. Spunea povești care frângeau inimi și vindecau suflete. Oamenii veneau la casa tăietorului de lemne pentru a o vedea pe frumoasa lui fată, însă zăboveau pentru povești.

În fiecare zi bărbatul spunea o poveste nouă și în fiecare zi fiica stafie le scria în cartea ei. Însă veni o vreme în care

poveștile se scurtară și vocea povestitorului deveni mai stinsă. Până într-o zi în care poveștile încetară și tăietorul de lemne căzu bolnav la pat.

Tăietorul de lemne dusese o viață bună. Fusese un soț iubitor și un tată bun. Însă avea doar un singur regret: dintre toate poveștile pe care le spusese, nu o rostise niciodată pe a sa. Pe când zăcea în pat, mistuit de tăcere, blestema zilele în care spusese povești despre spiriduși și regi, despre zâne și fauni. Viața lui nu însemna nimic dacă își lua povestea în mormânt cu el. Însă vocea lui nu mai putea spune povestea și viața sa nu mai dura mult.

În seara morții sale, fiicele tăietorului de lemne se aflau lângă tatăl lor.

— Oh, tată, ziseră ele, dacă ai mai trăi.

Însă tăietorul de lemne scutură din cap și fiicele vărsară lacrimi fierbinți.

— Oh, tată, ziseră fiicele, dacă e să mori, mai ai destulă voce să ne spui ultima ta dorință?

Pentru că ele știau că ultima lui dorință urma să-i fie îndeplinită și sperau că el o va alege cu înțelepciune.

Fetele îi dădură puțină apă, el tuși și se uită atent la chipurile lor. Păstrase doar câteva cuvinte pentru această clipă. Știa care avea să fie ultima sa dorință și știa că aceasta urma să i se îndeplinească.

— Ultima mea dorință, zise el răsuflând din greu, este ca poveștile voastre să fie amintite. Vreau ca poveștile vieților voastre să fie parte din voi, ca poveștile voastre să vă însoțească oriunde mergeți și ca voi două, fetelor, să fiți cunoscute pe vecie. Asta e ultima mea dorință.

Și cu o ultimă răsuflare aspră, tăietorul de lemne își dădu duhul.

Fiicele plânseră amarnic și tatăl lor fu curând îngropat, jelit și i se duse dorul. Dar nu peste mult timp fu uitat și rareori i se pomenea numele, așa cum știa și el că avea să se întâmple. Povestea sa nu fusese spusă niciodată.

Într-o zi, la scurt timp după moartea tăietorului de lemne, un prinț trecea prin pădure. Se întâmplă să dea peste coliba celor două surori și bătu la ușă – vrăjit de cât de bine era întreținută aceasta. Când Monah, geamăna care pe cât era de frumoasă, pe atât era de bună, deschise ușa, prințul se îndrăgosti pe dată.

Ziua următoare, el o luă pe Monah la palatul său spre a-i fi soție și numai despre ea se vorbi în tot regatul. În dimineața de după nunta lor, fata se trezi și îi zâmbi sfios proaspătului ei soț. El îi luă mâna și respirația i se tăie în momentul în care văzu că aceasta era pictată. Pe mâna ei era imaginea zilei nunții lor. Ea își spălă și-și tot spălă mâna, însă imaginea nu se șterse defel. Monah îi spuse prințului de ultima dorință a tatălui său – și căzură de acord încântați că acesta trebuie să fi fost lucrul pe care bărbatul și-l dorise. Curând, fata și prințul se obișnuiră cu imaginea și zâmbeau când își aminteau de ziua lor fericită.

La fiecare moment nou și special din viața sa, Monah descoperea un semn nou și deosebit pe pielea sa încântătoare. Fiecare clipă era imprimată și rămânea acolo pentru ca toți s-o vadă (dacă știau unde să se uite). Și se părea că, pe măsură ce profeția tăietorului de lemne se împlinea, prosperitatea se abătea asupra ținutului. La început, oamenilor le era teamă să-și vadă noua conducătoare acoperită de imagini colorate. Se temeau că era o vrăjitoare, care le prinsese în mrejele ei prințul. Însă când acesta le spuse oamenilor de ultima dorință a tăietorului de lemne și când ei văzură armonia pe care prințesa o adusese în ținut, fură mulțumiți. Căci odată cu noua lor prințesă, oamenii se bucurau de o pace cum nu mai fusese niciodată înainte. Recoltele înfloreau și regatul creștea în bogăție și putere. Această fiică a tăietorului de lemne deveni curând eroina ținutului, pentru că, în mod sigur, le adusese mult noroc atunci când devenise prințesa lor.

Când tânăra prințesă descoperi că rămăsese grea, îl întrebă pe soțul său dacă îi dădea voie să-și viziteze sora, pe care n-o văzuse din ziua nunții.

— Mă întreb ce povești va spune pielea ei, îi spuse Monah prințului ei, pentru că știa că dorința tatălui ei fusese pentru amândouă.

Prințul îi dădu cai și străji și ea se duse pe drumul ei, înapoi la coliba construită din lemnul copacilor pe care tatăl ei îi doborâse.

Când prințesa ajunse la vechea ei casă, văzu coliba năpădită de iederă și grădina împresurată de mărăcini și buruieni. Ciorile își făcuseră cuiburi în copacii dimprejurul colibei și croncăneau ascuțit pe măsură ce Monah se apropia. Tânăra bătu la ușă și fu șocată când sora ei îi deschise. Se părea că anii departe una de

alta o făcuseră mai urâtă și tot mai fantomatică. Sora ei slăbise mult și părea și mai neplăcută privirii. Părul îi era neîngrijit precum tufișurile de mărăcini ce creșteau afară, iar ochii îi erau la fel de negri precum cerul întunecat.

Însă surorile se îmbrățișară, sporovăiră și își spuseră povești din anii în care fuseseră departe una de alta. Prințesa aprinse un foc în vatră și, pe măsură ce coliba se încălzea și focul ardea, își scoase mantia. Sora scoase o exclamație de uimire când văzu pielea însemnată a prințesei cu părul auriu. Monah îi arătă surorii sale fiecare semn și îi spuse fiecare poveste a acestora. Oftă când își dădu seama că, dintre surori, ea era singura care avea semne pe piele.

— M-am gândit că și tu ai fi însemnată. La urma urmelor, ultima dorință a tatei a fost pentru amândouă. Ce ciudat.

Și Monah se încruntă.

— Am dus o viață liniștită. N-am bogății, n-am un soț, nu trăiesc în fast. Probabil pielea mea este neînsemnată pentru că și viața mea este la fel, zise încetișor sora stafie.

Prințesa rămase până la apus și apoi plecă călare prin noapte, înapoi către palat. Se întoarse năucită și neliniștită în legătură cu sora ei neînsemnată. Însă curând mintea îi fu distrasă de bucuria sentimentului primelor mișcări ale pruncului din pântece, așa încât ea uită tot legat de sora ei, pentru care ultima dorință a tatălui lor nu se împlinise.

Pe măsură ce ziua nașterii copilului se apropia, bucuria prințului și a prințesei fu umbrită de veștile ce veneau din celălalt colț al regatului. În timp ce restul ținutului înflorea și oamenii se bucurau, se pare că exista un mic buzunar în care norocul prințesei nu voia să pătrundă. Se uitară la hărți și, cu amărăciune, Monah văzu că tocmai ținutul ei natal nu voia să prospere.

Mesagerii veniră să spună povești despre recolte distruse, animale bolnave, femei sterpe și fricǎ. Asupra ținutului plana un blestem.

Când pruncul regesc se născu, prințul și prințesa descoperiră cauza blestemului.

Familia, prietenii și nobilimea importantă se strânseră să serbeze nașterea unei fetițe. Oaspeții gângurirǎ deasupra leagănului copilei și admirară noul semn al lui Monah, care îi apăruse în momentul în care copila se născuse. Aclamară și

aplaudară când le fu arătat și semnul de naștere al micuței; fusese născută cu numele înscris pe piele. Binecuvântarea ultimei dorințe a tatălui prințesei fusese dată mai departe propriei fiice a prințesei.

Însă ei uitaseră pe cineva. Mai târziu în acea zi, înainte de momentul în care soarele trebuia să apună, palatul se întunecă. Vântul începu să șuiere prin marea sală al palatului făcând lumânările să pâlpâie și să se stingă. Oaspeții tremurau și se strângeau unii într-alții, abia reușind să zărească ceva prin acea pâclă întunecată. Auziră cu toții ușa deschizându-se și simțiră aerul înghețat, care sufla cu putere prin sala palatului. Simțiră în nări mirosul de mușchi, ceață, mucegai și iederă. Picăturile de vin rămase pe buzele lor aveau gust amar și îi făceau să se gândească la sânge. Și ei văzură o siluetă fantomatică croindu-și drum prin mulțime, mângâind chipurile înspăimântate cu degete scheletice, râzând de neputința lor înghețată.

Căci Monah nu-și invitase sora la ospăț; și totuși, iacăt-o că veni singură. Își aduse darul la leagănul în care copila dormea; darul ei era făgăduința unei morți timpurii, a suferinței și a unei neliniști înnebunite, de a lupta cu soarta și de a fi înfrântă de fiecare dată. Pentru că-i spuse surorii sale că micuța va muri înainte de vârsta adultă.

Și apoi, la fel cum gerul se dezmorțește după plecarea iernii, sora stafie se făcu nevăzută, lăsând doar o pană neagră de cioară în leagănul copilei.

Tot ce mai reușiră să audă peste gemetele lui Monah fură strigătele disperate ale prințului.

— Prindeți-o! Prindeți vrăjitoarea.

Trecură zile, apoi săptămâni, luni și nici urmă de soră. Însă, prin regat, se strecurară povești, până ce acestea inundară palatul cu grozăvia lor. Sora otrăvea ținutul de mulți ani; blestemase vitele și laptele acestora se acrise, furase secrete și distrusese familii, speriase copiii spunându-le minciuni despre părinții lor, care îi făceau să se simtă în nesiguranță nopțile în paturile lor. Vicleșugurile și perfidia ei puseseră stăpânire pe acel colț al regatului și verdictul fu unul clar: sora neînsemnată și fantomatică a prințesei Monah era, fără îndoială, o vrăjitoare. De aceea dorința tatălui său nu avusese niciun efect asupra pielii și inimii sale; căzuse deja pradă puternicei magii negre.

Așa că se emise un decret regal. Orașul ce fusese pustiit de blestemul vrăjitoarei urma să fie rupt de restul ținutului. Se construiră ziduri înalte și, în interiorul fortăreței, domnea un sentiment de siguranță. Femeia neînsemnată – Vrăjitoarea Albă – fu izgonită și, cu toate că nimeni nu o mai văzu vreodată de la blestemul spus la ospățul copilei, se auziră mereu zvonuri despre fantome ce bântuiau pădurea tăietorului de lemne.

Și din nou regatul prosperă. Ținutul fu binecuvântat și oamenii fură fericiți. Prințul și frumoasa lui prințesă domniră cu înțelepciune și corectitudine.

Prințesa Monah trăi o viață lungă și fericită. Puteți citi despre toate acestea pe pielea sa. Și de atunci, pentru a menține pacea care provenea de la domnia ei, oamenii din tot regatul și-au scris poveștile pe pielea lor. Pentru că, asemeni tăietorului de lemne, ei știu că viețile lor nu valorează nimic dacă duc poveștile lor cu ei în mormânt.

Capitolul șapte

Mă așez pe pat cu vechea poveste parcă șoptindu-mi încă în urechi. Camera mea nu seamănă deloc cu a lui Verity. Nu mi s-a permis niciodată să-mi satisfac pasiunea pentru roz, așa că pereții sunt albi și lipsiți de personalitate. Înainte eram atât de invidioasă din cauza asta pe Verity, însă acum îmi place. Deschid comoda înaltă cu sertare și îmi iau blocul de desen din locul de unde stă ascuns sub bluze. Toată lumea face asta – se gândește la viitorul tatuaj. Nu avem nimic de spus în legătură cu semnele noastre oficiale, bineînțeles, cele standard pe care toată lumea le face: semnul din naștere cu numele nostru, un nou punct în fiecare an reprezentând vârsta, arborele nostru genealogic pe spate și semnele care țin evidența imunizărilor pe care le-am făcut. Avem linii de diferite lungimi și culori pe antebrațul drept, care țin evidența lucrurilor pe care le-am realizat. Brațul stâng este rezervat eșecurilor noastre. O linie subțire portocalie e pentru cineva care n-a reușit să-și plătească o datorie, o linie roșie e pentru un hoț și o linie neagră groasă pentru un criminal, însă eu n-am văzut niciodată o astfel de linie. Până acum, brațul meu stâng este gol, însă vorbim întruna despre semnele pe care le vom alege. Primele pe care le alegem vor oferi explicații despre cine suntem cu adevărat.

Aș fi putut să-mi fac un semn la cea de-a șaisprezecea aniversare, dacă aș fi vrut, însă m-am abținut. Vreau să le arăt oamenilor cine sunt cu adevărat – să le arăt că nu sunt doar fata aceea tăcută, care ia note bune și încearcă să fie drăguță cu mama ei. Însă acum mă întreb dacă mă voi hotărî vreodată. Vreau ca acest semn să fie perfect. Tot aștept ca desenul ideal să-mi vină în minte: ceva frumos, atemporal și care să fie fix „eu”.

Așezată la birou sfârșesc prin a ne desena pe Verity și pe mine. Verity râde și părul ei pare răvășit; am greșit cumva linia sprâncenelor mele, așa că par supărată, însă oricum îmi place. După o vreme, mă opresc din desenat. O molie zboară în jurul lămpii de pe birou. Nu e destul de mare ca să mă deranjeze, însă face ca lumina să pară stranie, deoarece proiectează umbre

stângace și zumzetul îmi amintește de sunetul de hârtie ruptă și de zbatere de aripi. Însă nu sting lumina. Nu-mi mai place întunericul, în ultima lună, din cauza ultimelor cuvinte ale tatei (*Ai grijă de neînsemnați, Leora*), o parte din spaimele copilăriei mi-au revenit. Zgomotele care obișnuiau să mă îndemne la somn îmi fac acum inima să tresalte și mintea creează monștrii noi din vechile spaime.

Cu mult înainte să mă nasc, înainte de Proiectul de Lege referitor la Strămutarea Neînsemnaților, aceștia obișnuiau să trăiască alături de noi. Nici măcar nu-mi pot închipui cum trebuie să fi fost – un grup întreg de oameni, care aleg să nu fie însemnați. A început cu unul sau doi care au decis să nu-și facă semnul de la naștere sau tatuajul oficial și apoi s-a transformat într-o rebeliune; au refuzat să-și tatueze copiii și au preferat să primească amenzi și să meargă la închisoare mai degrabă decât să se supună legilor ținutului. Oamenii obișnuiau să treacă în fiecare zi pe lângă neînsemnați, pe lângă necitiți – mama mi-a spus că mama ei își amintea de asta. Nimeni nu putea înțelege de ce au ales să respingă mântuirea; de ce ar fi dorit să trăiască o viață care să-i osândească.

Dar apoi, oamenii au descoperit adevărul. Că aveau secrete atât de îngrozitoare, încât n-ar fi îndrăznit să le poarte. A început cu lucruri mărunte; cusăturile hainelor tale modificate de către croitoreasa neînsemnaților se destrămau, dezvăluind munca de mântuială și pielea ta însemnată. Poșta sosea cu urme elocvente de violare a corespondenței și știai că nu mai puteai avea încredere în poștărița neînsemnată. Brutarul neînsemnat îți vindea pâine veche, profesorul neînsemnat îi învăța pe copiii tăi la școală să mintă, doctorul neînsemnat îți prescria medicamente pentru copilul tău care păreau să-i facă mai rău. Pretindeau că nu aveau nevoie de semne sau de cărți din piele pentru ca sufletele lor să fie curățite. Se numeau ei înșiși virtuoși. Însă faptele le dezvăluiau adevărata stare a sufletelor lor. Pentru că, în timpul unei revolte cu grijă orchestrate, și-au arătat adevărata identitate: case arse, trupuri mutilate, piele jupuită de pe morți, viețile celor vii distruse. Și astfel, după violențe cumplite, însemnații au fost obligați să riposteze. Neînsemnații n-au avut nicio șansă în fața însemnaților, iar când luptele au încetat au fost expulzați, trimiși

departe, dincolo de zid, pentru a trăi în comunități unde nu ne mai puteau face rău. Pentru o vreme totul a fost bine.

Trecuse atât de mult timp, încât uitaserăm să ne mai temem. Circulau zvonuri, bineînțeles. Fiecare copil de la școală avea o poveste despre tatăl sau vărul său ori cineva care văzuse un neînsemnat hoinărind noaptea prin oraș.

— Parcă era o stafie, spuneau ei. Pielea lui aproape că strălucea și se furișa pe lângă casa familiei Ewing, încercând să găsească o fereastră prin care să pătrundă înăuntru.

În pauze la școală totul părea o glumă bună, însă noaptea mă uitam la perdele și mă întrebam dacă sunetul pe care îl auzeam de la fereastră era doar vântul.

— Știi când uneori un copil nu se întoarce la școală după weekend și nu mai auzi nimic de el? Atunci știi. Înseamnă că l-a înhățat un neînsemnat.

Noi țipam cuprinși de groază, prefăcându-ne că doar glumeam, însă noaptea, când mă ascundeam sub pătură și mă chinuiam să adorm, totul părea diferit. Nici nu mă gândeam măcar să-mi scot mâinile afară din așternuturi, îmi îndoiam picioarele până la piept, astfel încât niciun neînsemnat să nu mă apuce de ele. Și cuvintele copilului ăluia aveau să mă bântuie.

— Neînsemnații vin noaptea și fură suflete; Tot ce mai rămâne dimineața e o pană și atunci familia ta știe că au pus mâna pe tine.

Și apoi, pe când aveam zece ani, cățelușa mea, Amity, a dispărut. Nu prea era în firea ei așa ceva. Am căutat-o peste tot – am ieșit pe-afară s-o căutăm în fiecare zi timp de săptămâni întregi. Am făcut afișe cu ea și am întrebat pe toată lumea dacă ne-a văzut prietena cu blăniță aurie. O lună mai târziu eram în pădurea de lângă școală și am alunecat pe un mal noroios. Printre frunze am văzut-o – zgarda lui Amity. Nu era nici altă urmă de ea, însă zgarda ei roșie de piele era înconjurată de pene lucioase. Tata mi-a spus să nu fiu prostuță; că probabil se încăierase cu alt câine, însă pur și simplu eu știu cine a luat-o. Încă mi-e dor de ea.

Acum, cu tot vântul ăsta care suflă printre ramurile copacilor izbindu-le de fereastra mea și cu întunericul de afară e atât de ușor să te gândești la poveștile acelea. Îmi spun să încetez cu prostiile; ar fi trebuit să depășesc aceste spaime. Însă nu pot uita avertismentele primarului Longsight; amenințarea este

reală. Prind molia în mâini, simțind-o cum își flutură aripile, lovindu-le de palmele mele timp de o secundă, înainte să se potolească. Deschizând fereastra cu cotul, desfac palmele și o eliberez. În loc să zboare, cade ca un bolovan; captivitatea sa temporară a omorât-o înainte de a fi eliberată. Îmi șterg mâinile de pantaloni. E târziu, așa că mă schimb în pijamale, mă urc în pat și închid ochii.

Mă gândesc la tata, la sufletul lui blocat între hotarul dintre viață și moarte, în timp ce așteaptă să-i fie cântărit și judecat.

Mă gândesc la Connor, bărbatul care a fost însemnat și la cum arătau ochii lui înainte să-i fie înfipt acul în piele.

Mă gândesc la Vrăjitoarea Albă și la avertismentele solemne ale primarului Longsight.

Mă gândesc la focul judecății, arzând toată noaptea și toată ziua, la nesfârșit.

Veioza mea rămâne aprinsă. Adorm, în cele din urmă.

* * *

Visez că mă aflu pe un pat de spital. Am un ac înfipt în braț cu un tub atașat de el. Mă uit la punga care se umple încetișor cu un lichid negru și mă întreb de ce mi se ia sânge, în timp ce mă uit la braț, văd cum tatuajele încep încetișor să mi se șteargă. Fiecare semn, cuvânt și imagine sunt șterse sub ochii mei.

Nu sânge îmi iau, ci cerneala din tatuaje. Privesc în jos la pielea mea goală. Sunt goală. Sunt pierdută. Smulg acul din braț.

* * *

Mă trezesc gâtuită de frică. Mă dau jos din pat, îmi scot pijamalele și stau în fața oglinzii să mă asigur că semnele mele sunt toate acolo. Mă răsucesc și încerc să descifrez fiecare nume de pe copacul de pe spate. Mă izbește lipsa acestora. Am trăit șaisprezece ani, însă ce trebuie să arate pielea mea în această privință? Dacă aș muri în noaptea asta, cartea mea ar arăta la fel ca a oricărei alte persoane de vârsta mea. Cu excepția numelor, care ar fi diferite și a câtorva alte mici schimbări, povestea este aceeași.

Pielea mea spune povestea pe care guvernul a ales-o pentru mine. Simt o dorință bruscă de a umple fiecare centimetru de piele, astfel încât nimic să nu se piardă: frumusețea pe care am văzut-o, numele prietenilor mei – ei bine, măcar al lui Verity, prima mea iubire. Prima iubire. Gândul aproape că mă face să

râd în hohote. N-am nicio iubire pe care să mi-o desenez pe piele. Cine m-ar vrea?

Bineînțeles niciunul dintre băieții de la școală nu merită să mă gândesc la el – a fost ciudatul care m-a făcut să roșesc sau, într-un fel, să mă gândesc în legătură cu felul în care îmi stă părul sau dacă sunt prea deșteaptă sau prea tăcută. Însă nimeni nu mi-a sucit vreodată mințile, nu chiar. Și știu sigur că nici eu n-am sucit mințile cuiva. Probabil că sunt singura fată de șaisprezece ani de pe pământ care n-a sărutat niciodată pe nimeni.

Mă uit la vergeturile de pe șolduri și la paloarea pielii mele. M-am săturat de oamenii care îmi spun cât de rafinat e să fii palidă, cât de norocoasă sunt. Nu sunt genul potrivit de persoană palidă – la mine nu e acea frumusețe de alabastru. Eu sunt mai degrabă cenușie. Nu sunt genul bun la nimic. Sânii mei sunt prea mici ca să par cu forme; și sunt sigură că fundul mi-e prea mare ca să par slabă. Chipul meu e prea neobișnuit pentru a fi considerată frumoasă și prea banal pentru a fi considerată frapantă. Părul e prea drept pentru a fi creț și prea ondulat pentru a fi drept, și, ori de câte ori spun că o să-l las să crească lung, mereu mă plictisesc de el și îl tai din nou scurt. Știu sigur că nimeni niciodată n-a ales să-și vopsească părul în culoarea pe care o am eu; nimeni nu vrea să se vopsească în culoarea castaniu-șoarece. Mie chiar îmi plac ochii mei albaștri, însă acel ceva de care e nevoie pentru a fi frumoși, cu siguranță mie îmi lipsește. Văd liniile purpurii croindu-și drum în jos spre sâni și mă rușinez. Observ o nouă vergetură și încerc s-o îndepărtez. Sigur nu e corect să am vergeturi pe sânii mei, practic inexistenți. Unde e dreptatea în chestia asta?

Trupul meu mă dezamăgește, mă trădează pe mine cea adevărată în fața celor care mă privesc – pe mine, cea care nu sunt genul bun la nimic. Totuși, nu contează, îmi voi acoperi această piele cu noi nuanțe de negru și gri; voi deveni o nouă persoană. Prin sânge, durere și cerneală, pot fi remodelată.

Am mai multe de-atât de spus.

Cu un oftat văd că e deja lumină; Verity va fi curând aici să mă ajute cu recapitularea. Mă îmbrac cu pantalonii maro pe care i-am îndoit ca să mi se vadă ghetele preferate, din piele moale. Bluza mea este, de fapt, o rochie turcoaz pe care Verity mi-a împrumutat-o; este simplă, cu excepția nasturilor de la gât, și

suficient de lungă, încât să-mi acopere fundul. E unul din avantajele de a avea o prietenă mai înaltă decât mine. Îmi înfășor cureaua portocalie latră în jurul taliei de două ori, încercând s-o strâng în față. Îmi place să mă acopăr; îmi place sentimentul de a fi de necitit. Poate dacă oamenii nu pot vedea cât de goală mi-este pielea, vor inventa o poveste mai bună decât adevărul.

Mă duc la parter și mă opresc în pragul ușii în momentul în care aud voci: Verity și mama stau de vorbă. Probabil că am dormit mai mult decât am crezut. Din locul de unde stau, pot vedea că ea și mama stau la masa din bucătărie. Pot să zăresc blaturile de lucru din lemn frecate, marcate de anii în care eu și tata am tăiat diverse lucruri fără a ne sinchisi să folosim un tocător (mama ne certa pe amândoi, de parcă tata era și el un copil de care ea trebuia să aibă grijă). Mă zgâiesc printre cratițele strălucitoare, care stau atârnate de o grindă și îi zâmbesc mamei, care își toarnă încă o ceașcă de ceai, în momentul în care mă vede coborând. Îmi salut strămoșii spunându-le pe nume și aprind o lumânare pe masa de sub raftul lor de cărți. Mi-aș dori ca acolo să fie și a tatei, însă el a crescut în Riverton și n-a avut cărți de piele să le aducă cu el când s-a mutat aici. Nu prea vorbea niciodată despre familia lui.

Când mă apropii, văd că mama examinează brațul drept al lui Verity. Mama nu se poate abține să nu-i citească pe oameni – adoră chestia asta. Ideea ei în privința unei după-amiezi perfecte e să stea afară, să-i privească pe oameni în timp ce trec și să se uite pe furiș la secretele lor. Nu că Verity ar avea ceva de ascuns în semnele ei – e perfectă precum sunt și ele.

— Cum merge cu recapitularea? spune mama în timp ce eliberează brațul lui Verity și ia o înghițitură de ceai.

— Bine, cred, zice Verity, lăsându-și puțin în jos mâneca, însă am întruna visele alea ciudate că subiectele de examen sunt despre tot ce am uitat să studiez!

Râd la Verity – o să fie în regulă. Mama ia ceainicul ca să-și mai toarne o cană și văd că desenul pe care l-am făcut seara trecută este încă pe masă. Mama a netezit hârtia mototolită și probabil că s-a uitat la el. Mă întreb dacă i l-a arătat lui Verity.

— Haide, Vetty. Am nevoie de tine să mă ajuți – creierul meu a încetat să mai funcționeze!

Verity își pune geanta pe umăr, ne luăm ceștile de ceai și ne îndreptăm către camera mea.

Aceste examene contează. Acoperă toate materiile importante pe care le-am studiat la școală plus niște teste suplimentare bazate pe specialitatea pe care ne-am ales-o: a mea este tatuajul. Și examenele contează foarte mult; ele ne hotărăsc viitorul. Dacă nu obțin note bune la examene, o să mi se încredințeze cine știe ce slujbă plictisitoare și voi rămâne țintuită acolo cam pentru totdeauna. În anul terminal ne lasă să ne alegem specialitățile, însă nu există nicio garanție că ne vom califica să lucrăm în profesia aleasă de noi; trebuie să fii suficient de bun. Dacă sfârșesc prin a sta la o masă într-un birou, cred că sufletul mi se va zbârci și va muri. Tânjesc să fiu desenatoare încă de când eram mică, când m-a învățat tata pentru prima oară să desenez și ultimul an n-a făcut altceva decât să mă convingă și mai mult de asta. Iubesc sentimentul pe care ți-l dă stiloul în mână. Îmi place la nebunie să fac semne. Iubesc istoria din spatele fiecărui desen și felul în care fiecare semn poate fi interpretat în mai multe moduri.

De fapt, eu n-am tatuat pe nimeni – nu ți se permite asta când urmezi doar cursul opțional de la școală. Am învățat să curăț și să sterilizez, am exersat semne pe hârtie și pe piele de porc. Am descoperit că am o obsesie pentru detalii și am învățat că desenatul este exact lucrul pe care vreau să-l fac.

Verity speră să facă muncă guvernamentală – administrație, politică și chestii de genul ăsta. Ideea că statul la birou îți poate ofili sufletul nu o înspăimântă la fel pe Verity; și-a făcut practica în cea mai mare parte în clădirea guvernului. Verity trebuie să-și poată aminti legile și statuturile. Notele ei trebuie să fie excepționale. Chiar își dorește să facă parte din echipa de Funeralii și Cântărire a Sufletelor: departamentul căruia i se încredințează cărțile celor de curând decedați. Vrea să facă parte din procesul de pregătire a morților pentru judecată, studiindu-le cărțile și recomandându-i pe cei demni de aducere-aminte. Acesta e unul dintre cele mai importante departamente din câte există și cel mai învăluit în mister. O privesc pe prietena mea cum își așază cărțile pe masă și cum sporovăiește și încerc să mi-o închipui stând la un birou, luând decizii în legătură cu soarta oamenilor.

Lucrurile se schimbă, și repede.

Verity și cu mine ne petrecem ce a mai rămas din dimineață lucrând – Verity la biroul meu șubred, parcurgându-și notițele și cărțile, iar eu tolănită pe podea adăugând desene la portofoliul meu și adunând bucăți de vopsea uscată de pe covor. Am multe de făcut înainte ca treaba mea să fie completă. E ciudat să trudești. N-am avut niciodată nevoie să studiez din greu înainte; mi-a fost întotdeauna atât de ușor. Însă apoi tata s-a îmbolnăvit. Să mă gândesc la viitor ar însemna să fiu întotdeauna nevoită să mă gândesc la tata – despre cum s-a îmbolnăvit, despre faptul că nu mai e aici, despre faptul că trebuie să trăiesc fără el. Viitorul fără tata a avut prea multe goluri îngrozitoare, lipsesc prea multe lucruri.

Însă acum viitorul e aici și viața s-a extins, oarecum, pentru a umple golurile. Nu vreau să fiu nevoită să merg mai departe fără tatăl meu, însă trebuie. Pur și simplu nu mă pot opri.

— Ești bine, Lor? Tata își făcea griji în privința ta, ieri.

Verity se leagănă pe scaun și mai atenuează din balans ca să nu prindă viteză prea mare.

— De fapt, și eu mi-am făcut griji. Însemnarea aia chiar te-a tulburat, nu-i așa?

Imaginea bărbatului – Connor – în timp ce e însemnat îmi trece prin minte, împreună cu zgomotul mașinii care îl injectează cu cerneală. Ochii lui.

— Ca să fiu cinstită, am încercat să nu mă gândesc la asta, zic eu înghițind cu greu. Cum își mai poate el continua viața, știind că e uitat?

— Nu știu, Lor – însă amintește-ți, a făcut un lucru îngrozitor.

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Seb a zis că a văzut sfârșitul chestiei ăleia în pauza de lucru, continuă Verity. Mel povestitoarea era acolo și a spus o poveste despre fabula Sfântului – era menită să amintească tuturor de valoarea semnelor noastre și despre cum jupuirea ar trebui tratată cu onoare.

Ridic istovită din umeri. Poate că, dacă aș fi fost acolo, chestia asta mi-ar fi adus ceva alinare, însă în comparație cu amintirea vie a acelei fapte, o poveste nu prea mi se pare potrivită.

— Crezi că tatăl tău îl cunoștea, dacă era jupuitor? întreabă Verity.

Eu înghit și scutur din cap.

— Nu cred. Nu-mi prea pot închipui că cineva ca el ar fi putut lucra cu tata, murmur eu. Tata își lua slujba în serios; ar fi furios dacă ar ști că cineva ar fi atât de lipsit de scrupule. Atât de *rău.*

Oftez din toți rărunchii.

— Oh, Leora. Îți e îngrozitor de dor de el, nu-i așa? Încuviințez și lacrimi previzibile îmi inundă ochii.

— Detest faptul că trebuie să se aștepte atât cu cântărirea sufletului, și detest faptul că este păstrată la muzeu cartea lui – mi-aș dori ca totul să fie gata și el să fie acasă cu noi.

— Trebuie să fie groaznic să nu-l ai cu tine, Lor. Însă amintește-ți de cărțile strămoșilor tăi. Ei pot fi o alinare. Ei au grijă de tine.

Verity are dreptate – strămoșii mei veghează asupra mea tot timpul; ei vor face ca lucrurile să meargă în direcția în care trebuie, ei ne ghidează și ne ajută. Trebuie să pot să am încredere în ei. În unele zile nu le simt grija și e ușor să-i uit. Însă cred că asta-i soarta, nu-i așa?

Îmi dau seama că Verity se uită la mine, așa că zâmbesc și spun:

— Apropo de strămoșii noștri, e rândul nostru să rostim numele în seara asta.

Verity geme. Urăște să rostească ritualul numelor – totul e prea morbid pentru gustul ei. Sunt destul de sigură că s-a înscris doar ca să-mi țină companie.

— Chestia mea preferată, mormăie ea cu amărăciune.

— Ne întâlnim în fața sălii și mergem împreună?

Mă străduiesc din răsputeri după asta. Alung toate gândurile negre în străfundul minții și mă concentrez pe ce am de făcut. Ne petrecem restul zilei lucrând și dându-ne teste una alteia. De mai multe ori sunt gata să-i spun despre tata și semnul lui, însă pur și simplu nu pare niciodată momentul potrivit. O să aștept până când va veni vremea. Însă când o îmbrățișez pe Verity, înainte să plece spre casa ei, mă cuprinde vina; n-ar trebui să avem secrete una față de alta.

Capitolul opt

Nimeni nu este cu adevărat plecat dintre noi și uitat atât timp cât se vorbește despre numele său. De aceea ne salutăm strămoșii în fiecare dimineață și de aceea facem ritualul de rostire a numelor. Se întâmplă în fiecare zi: oamenii din comunitate se oferă voluntari în timpul lor liber și li se programează o anumită sesiune. Rândul meu vine cam la o lună. Este obligația noastră să ne asigurăm că niciunul din strămoșii merituoși ai orașului nu este uitat. Unii oameni nu mai au rude în viață și, fără noi, s-ar putea ca nimeni să nu le mai pomenească numele. Or, ei trebuie pomeniți – este datoria noastră pentru viața și memoria lor.

E și rândul mamei în seara asta; vine mereu cu Verity și cu mine. După cină ne schimbăm. Suntem încurajați să purtăm portocaliu, galben și roșu când participăm la rostire; aceste culori evocă focul judecății. Port o rochie veche de-a mamei, de culoarea șofranului, care e în nuanța potrivită, însă mi-e puțin prea mare (*O să mai crești, Leora*) și mătură podeaua; mama își pune o mantie aurie și grea peste hainele de zi. Arătăm ca două flăcări. Mama pregătește o sticlă cu suc cald de lămâie cu miere să o luăm cu noi – e bine să ai ceva de băut în timpul ritualului oficial de rostire, în cazul în care îți obosește vocea.

Mergem prin frunzele căzute ale copacilor și ne îndreptăm spre piața unde se află sala de judecată. O țin pe mama de braț, pe de o parte pentru că mi-e frig și, pe de alta, pentru că trebuie să știu dacă e cu mine. Îmi zâmbește ușor, însă în momentul în care oftează și îmi strânge brațul, mă întreb dacă e chiar așa stăpână pe sine cum vrea să pară. Mama nu era o persoană calină înainte de moartea tatei, însă nu era nici atât de încordată. Tata o ajuta întotdeauna să se relaxeze, să se destindă. Aș vrea să pot uita de toată nebunia asta, măcar în această seară. E prima mea rostire de când a murit tata și îmi fac griji ca nu cumva vocea mea să-mi dea în vileag inima zdrobită.

Verity ne așteaptă în fața sălii de judecată. La început n-o văd; pielea ei neagră, părul negru și șalul gri se contopesc cu

întunericul. Ferestrele sălii sclipesc de la lumina focului și fac ca restul clădirii să pară sumbru și întunecat. Verity pășește în lumina străzii, flutură ușor din mână când ne vede venind și mergem împreună până la mica ușă situată într-o latură a clădirii. Ritualul de rostire a numelor are loc într-o încăpere mai mică, aflată departe de sala principală și numită camera de aducere-aminte. Acolo e întotdeauna atât de cald; așa că nu ai cum să uiți că te afli aproape de focul ce arde în permanență.

Intrăm printr-o ușă grea de lemn și, de îndată ce ne aflăm înăuntru, ferestrele înalte și înguste dau impresia că parcă ne ascundem. Gândul la frigul de afară este înăbușit de tămâia ce se înalță în valuri de fum și de pereții călduroși din lemn. Îmi place cum sunetele se pierd în această cameră. Când citim numele e ca și cum dăruim viață. Pereții păstrează amintirile pe care mintea noastră nu le mai vede.

Sunt câțiva ascultători așezați pe niște blocuri de lemn. De obicei bucățile de lemn sunt așezate în șiruri, însă oamenilor li se permite să le mute oriunde poftesc. Mereu ajută să ai ascultători – mă fac să mă concentrez asupra importanței și frumuseții a ceea ce fac și mă ajută să citesc fiecare nume cu dragoste. Poate au venit să audă un anumit nume. Ritualul de rostire e deschis pentru oricine din comunitate care vrea să participe. Vorbitorii n-ar putea parcurge toate numele din cartea celor morți dintr-odată – însă pe măsură ce zilele, săptămânile, lunile și anii trec, fiecare nume are ocazia de a fi rostit încă o dată – cuvinte purtate de răsuflare, răsuflare care îi reînvie pe cei morți timp de câteva clipe.

Îmi simt ochii uscați de fiecare dată când clipesc. Sper doar să rămân trează pe toată durata serii. Căscatul în timpul rostirilor e privit cu încruntare; ocazia e una solemnă.

Mama ne conduce înspre partea din față a camerei, iar eu și Verity o urmăm. Rochia mi se prinde sub picioare când urc treptele podiumului și mă împleticesc puțin. Mama mă săgetează cu o privire de avertizare, iar Verity își înăbușă un chicot de râs. Aprindem câteva lumânări albe și noi de la cele care au ars toată ziua – e important ca lumina să nu se stingă.

Spunem cuvintele de deschidere ale ritualului și începem să citim.

* * *

Strămoșii noștri, înțelepți și iubiți, vă pomenim. Pe voi, ale căror gânduri au adus dreptate și pace, ale căror cuvinte au adus învățătură și iertare și ale căror fapte au adus siguranță și bunăstare. Vă slăvim. Vă pomenim. Răsuflați din nou în timp ce vă citim numele, arătați-ne înțelepciunea voastră și îndrumați-ne comunitatea pe calea pe care trebuie să mergem.

James Peace,

Isaac Adofu.
Henry Chalice.
Hope Mainu.
Rangan Singh.
Jane Hendle...

După fiecare cincizeci de nume, vorbitorul spune „Vă pomenim” și un alt vorbitor se ridică pentru a le citi pe următoarele cincizeci. Parcurgem o sută de nume în felul acesta.

Însă nu pe-al tatălui meu. Nu încă.

* * *

În noaptea aia visez.

Visez că cineva stă în camera de aducere-aminte, rostindu-mi numele și mă întreb de ce îl citesc cât timp sunt vie și nevătămată. Apoi, în visul meu, cititorul ia un stilou și îmi taie numele, ridică privirea către mine și închide cu zgomot cartea celor morți.

Capitolul nouă

Următoarele două săptămâni se desfășoară în mare cam în același fel – dorm, studiez, fac cumpărături și recapitulez împreună cu Verity. Mama mă trezește în prima zi a examenelor și sunt ametită – neobișnuită să mă trezesc înainte de ora nouă dimineața.

Săptămâna trece în tăcerea perfectă a examenelor. Descopăr că sunt liniștită din pricina asta și mă bucur să știu unde mă duc și ce fac în fiecare zi. Profesorul pune întrebări dificile și minuțioase când îi prezint portofoliul cu lucrări – chestionându-mă în legătură cu stilul meu „feminin” și întrebându-se cu voce tare dacă bărbații vor dori să se lase însemnați de o femeie. Spun ceva politicos despre cât de important este să existe o diversitate de desenatori și personalități, însă nu e prima dată când mă pomenesc că-mi mușc tare limba pentru a nu rosti ceva urât. Femeile desenatoare pe piele sunt un lucru neobișnuit, cu siguranță, însă tata spunea mereu că atitudinile nu se vor schimba dacă nu facem ceva în privința asta.

Încă nu dorm bine, așa că pe la sfârșitul săptămânii sunt obosită și gândurile mele par să se disipeze înainte de a fi folosite – către sfârșitul examenului final, care e la istorie, mă pomenesc privind în gol. Mă uit în jur la sala cu tavan înalt, unde am stat în timpul atâtor întruniri și cursuri și mintea îmi hoinărește aiurea. Dacă tata ar fi în viață, ar veni să mă ia după aceea și am face ceva ca să marcăm această ocazie; el știa întotdeauna să facă lucrurile să pară importante și speciale. Însă în loc de asta, după examen mă duc acasă și o aștept pe mama. Poate că voi găti în seara asta. Fără tata, amândouă părem să ne fi pierdut abilitatea de a sărbători.

Mă forțez să mă întorc înapoi la lucrarea mea și la întrebarea finală. O citesc o dată și apoi mă opresc. Mă uit în jur să văd dacă și altcineva pare la fel de nedumerit, însă toți au capetele aplecate și stilourile lor se mișcă cu rapiditate de-a lungul foilor.

Dați trei exemple despre felul în care Saintstone ar fi diferit dacă Proiectul de Lege referitor la Strămutarea Neînsemnaților n-ar fi intrat în vigoare.

Asta nu-i o întrebare pentru care am studiat. Nu-i o întrebare pe care să o fi discutat vreodată în clasă; pare oarecum ilicit ca măcar să-ți imaginezi cum ar fi ca neînsemnații să trăiască aici împreună cu noi. Lovesc ușor cu stiloul în buze și încerc să-mi închipui cum ar sta lucrurile.

1. *Dacă am trăi încă împreună cu neînsemnații, modul nostru de viață ar fi amenințat. Însemnații ar susține obiectivele adevărului, dreptății și corectitudinii, în timp ce gândurile și acțiunile neînsemnaților ar fi ascunse. Am fi vulnerabili din această cauză. Neînsemnații au săvârșit acte de violență împotriva însemnaților, așa că e logic să presupui că această persecuție n-ar face decât să sporească; în adâncul sufletului, neînsemnații sunt criminali. Nu doar cultura și credința ar fi în pericol, ci și viețile noastre ar fi expuse riscului.*

Chestia asta are sens. Nu îndrăznesc să-mi imaginez cum ar fi să trăiesc alături de oameni pe care niciodată n-aș putea să-i cunosc cu adevărat.

2. *Societatea ar fi divizată. Ar fi dificil ca două grupuri atât de diferite să trăiască împreună fără conflicte. Neînsemnații ar putea profita de sinceritatea celor însemnați, în timp ce și-ar ascunde propriile intenții violente. Avem nevoie de unitate în credință și societate pentru a ne menține tradiția și a-i cinsti pe strămoșii noștri. Fără transparență, integritatea este imposibilă.*

Înainte de strămutare, în Saintstone aveam parte doar de dezbinare, luptă și frică. Neînsemnații au contribuit în cea mai mare parte la vulnerabilitatea noastră.

3. *Statisticile arată că infracționalitatea este mult redusă de la strămutare încoace, prin urmare, e logic să se presupună că, dacă neînsemnații ar trăi încă în Saintstone, n-am mai experimenta pacea și siguranța de care ne bucurăm în prezent. Aproape că nu se mai aude de acte de violență, iar alte infracțiuni care slăbesc societatea, precum tâlhăria, mita și actele de vandalism, sunt practic prevenite prin folosirea politicii de însemnare a infractorilor.*

Nu văd cum examinatorul ar putea găsi vreun cusur acestui răspuns.

Supraveghetorul ne spune că a expirat timpul. Îmi împăturesc foaia de examen și pun stiloul jos. Asta e tot. Viitorul meu e gata să fie însemnat.

Exact ca mine.

Verity mă așteaptă în timp ce ieșim din sala de examen. Îmi ia ceva timp să-mi găsesc geanta aflată în spatele clasei și mă încurc în șal. Ea e cu sufletul la gură și plină de entuziasm în legătură cu testul.

— N-ar fi putut fi niște întrebări mai bune, serios!

— Cum, chiar și cea în legătură cu neînsemnații? întreb, simțindu-mă încă uluită de întrebarea neașteptată.

Ea se încruntă, făcând o cută între sprâncene și scutură din cap.

— Ce? Eu nu – însă apoi vede cât e ceasul și ochii i se măresc. O să întârzii. Ești sigură că nu vrei să vii cu noi?

Părinții lui Verity o duc pe ea și pe Seb în oraș la o înghețată; m-a invitat mai devreme, însă nu prea am chef. Cred că mama s-ar putea supăra dacă fac o activitate ce implică familia fără s-o includ și pe ea.

— Ar trebui să ajung acasă. Mama va dori să audă de la mine cum a fost.

O privesc pe Verity în timp ce se îndepărtează, prin mulțimea de elevi entuziasmați, ducându-se să se întâlnească cu părinții ei. Face cu mâna înspre vreo două persoane și își ridică bareta gentii care i-a alunecat de pe umăr. Verity face mereu ca viața să pară atât de simplă. Am un sentiment de tristețe, o senzație că totul se termină și se schimbă. Nu-mi vine să cred că n-o voi mai vedea în fiecare zi la școală. Închid ochii și șoptesc o rugăciune către strămoșii mei:

„Vă rog lăsați ca viețile noastre să se împletească strâns. Vă rog”.

Frunzele unui copac din apropiere foșnesc și două dintre ele cad la pământ. E o prostie, nu înseamnă nimic, însă aleg să iau asta drept un semn; ele pot fi un talisman, chiar dacă înseamnă ceva doar pentru mine. Ridic frunzele și le pun în buzunar, apoi vâr pandantivul tatei sub bluză, îmi înfășor șalul mai strâns în jurul umerilor și mă îndrept spre casă.

Capitolul zece

În drum spre casă, continui să mă gândesc la ultimul examen. Cum ar fi dacă neînsemnații încă ar trăi printre noi? Mi-i imaginez mergând chiar de-a lungul acestei străzi goale, imposibil de recunoscut, și mă înfior.

Când ești copil, totul e doar o poveste. Oamenii prezintă lucrurile frumos: fabule în loc de fapte, basme în loc de istorie. Însă după aceea, crești mare.

Îmi amintesc atât de clar ziua în care am auzit adevărul despre neînsemnați. Cum că poveștile, despre care crezusem că erau doar folclor inventat pentru a speria copiii obraznici, erau adevărate.

* * *

Niciunul dintre noi nu va uita vreodată ușa aceea verde de la muzeu.

Nu știu sigur dacă am observat-o măcar până ce n-am intrat pe ea pentru prima oară.

Cu toții știam poveștile. Povestea fantomaticei și blestematei Vrăjitoare Albe și a frumoasei sale surori, Monah, și a căilor diferite pe care au apucat-o – una neînsemnată, alta însemnată. Sora rea și sora bună. O auzisem de multe ori. O interpretasem în timpul pauzelor de la școală și îmi amintesc că m-am certat cu Verity în legătură cu care dintre noi urma să fie de data aia cea frumoasă și bună. Visam că locuiam în pădure așteptând ca un prinț să vină și să mă găsească. Știam despre neînsemnați și că Vrăjitoarea Albă fusese prima dintre ei, însă vorbeam despre ei așa cum, probabil, cineva vorbește despre zâne și spiriduși. Nu păreau reali.

Apoi, într-o zi, când aveam nouă sau zece ani, ni s-a spus că urma să mergem într-o excursie cu clasa la muzeu. Starea de spirit pe drum era una stranie – mergeam prin ploaie și în aer era o senzație aproape electrică. Profesoara noastră era tăcută și ne-a spus să nu le povestim copiilor mai mici despre ce urma să vedem acolo în acea zi.

Verity și cu mine ne țineam de mână și tot drumul până la muzeu am vorbit în șoaptă.

Îmi amintesc de acest lucru atât de clar. Îmi amintesc că ne-am șters pe picioare și ne-am agățat hainele în niște cuiere aflate la garderobă. Îmi amintesc că podeaua de piatră oricum s-a udat și că frigul de afară s-a strecurat până la noi. Îmi amintesc că Verity și cu mine am continuat să ne ținem de mână chiar și după ce ne-am dat hainele jos și ne-am uscat picioarele, cu toate că ne aflam înăuntru și ar fi trebuit să ne simțim în siguranță.

Și apoi am fost conduși la ușa verde – ușa pe unde trecuserăm de atâtea ori fără să ne întrebăm ce se afla în spatele ei. Femeia de la pază s-a dat într-o parte și ne-a zâmbit în timp ce am trecut pe lângă ea și am pătruns în interiorul slab iluminat.

Adevărul gol-goluț.

Și a fost atât de gol, încât am putut vedea fiecare centimetru al pielii sale neînsemnate. Bărbatul necunoscut, fără nume. Cu palmele deschise, îndreptate în sus. Un cot, a cărui piele părea încă aspră, stătea lipit de sticlă. Cu pieptul inert și pielea de o nuanță ușor albăstruie de la lichidul în care stătea. Părțile sale intime expuse publicului. Nu m-am putut abține să nu mă uit. Avea ochii închiși, gura ușor întredeschisă, pregătită să respire, pregătită să vorbească, pregătită să țipe. O persoană conservată, nu ca o carte, ci ca un exponat: un avertisment, un trofeu.

Neînsemnat.

Am stat și am privit, destul de aproape pentru a detecta valurile din amprentele sale, destul de aproape pentru a-i număra firele de păr de pe picioare, destul de intim pentru a mă simți de parcă intrasem peste el în timp ce făcea baie. Doar că acesta era un bazin, iar el se ridica până aproape de suprafață.

Eram suficient de aproape cât să văd totul, doar că n-am văzut nimic. Niciun tatuaj, niciun cuvânt, nicio imagine, niciun semn. Trupul său era tăcut. Era ținut acolo precum o poveste cu tâlc, un neînsemnat care fusese capturat și conservat în semn de avertisment pentru noi. Profesoara ne-a spus că doar cineva care are ceva de ascuns și-ar ține povestea în interior. Mi-am imaginat secretele lui asemeni unor viermi pe sub pielea sa, mâncându-l din interior. În mintea mea, trupul lui era un borcan plin de putreziciune, o cutie plină de rușine care trebuia ținută închisă.

M-a cuprins panica, m-am uitat în jos la mână și mi-am numărat semnele vârstei. M-am uitat la Verity și la ceilalți colegi de clasă. I-am citit, ușurată. Le știam poveștile. Nu era nimic ascuns. Adevărul era scos la iveală.

Restul exponatelor din acel mic spațiu erau dure și m-au epuizat. Vitrinele de sticlă reflectau lumina și ne spuneau groaznicul adevăr. Niște plăcuțe mici și albe cu explicații scrise de mână stăteau agățate lângă imagini: mărturii scrise, chiar și notițe scrise de către neînsemnați înșiși care arătau planurile lor de a ne face rău. Câțiva dintre băieți au strigat: „Veniți să vă uitați la asta!”, iar vocile lor păreau entuziasmate. Verity și cu mine le-am urmat glasurile până la un exponat bine luminat din fundul încăperii și am citit cartonașul.

Acest cuțit a fost folosit de către Tobias Clement. Cu el, acesta a tăiat mâinile victimelor sale.

Cuțitul părea ruginit. „Sânge” a șoptit cu încântare băiatul de lângă mine. Mânerul era uzat, de parcă fusese ținut cu drag de niște mâini calde. Îmi amintea de cuțitul din bucătăria noastră cu care părinții mei obișnuiau să taie carne și legume.

Clement n-a fost singurul neînsemnat care îi dezmembra pe membrii nevinovați ai comunității noastre pentru a le fura semnele și a le reduce sufletele la tăcere, însă a fost probabil cel mai prolific. Ca toți neînsemnații, acționa cu o maliționitate lipsită de scrupule. Bărbați, femei și copii au murit cu toții în mâinile sale nemiloase. A fost capturat, în cele din urmă, și condamnat la moarte cu doi ani înainte ca Proiectul de Lege referitor la Strămutarea Neînsemnaților să intre în vigoare.

Cu toții știam de ce o făcuseră. Ar fi o treabă deșteaptă, dacă n-ar fi atât de înfiorătoare. Dacă n-ai toate faptele pe care le-ai făcut însemnate pe piele și salvate în cartea pielii tale – dacă o singură bucată e pierdută – atunci se spune că faptele tale vor sta pe sufletul tău, trăgându-l în jos, făcându-te să-ți pierzi locul în eternitate.

Ochii mei au scanat atent vitrina, de la o grămăjoară de pene negre, la o bucată boțită de pânză aflată lângă cuțit. Ceilalți copii s-au plictisit și au trecut mai departe, așa că m-am apropiat să văd ce era acest următor exponat. Apropiindu-mă

mai mult, am văzut că nu era o bucată de material. Semăna cu o pânză veche de sac sau cu o bucată uzată de piele, însă acum că mă aflam chiar în fața ei, am văzut că era piele umană. Era o mână micuță, care fusese tăiată și conservată. Am numărat semnele de vârstă. Unu, doi, trei… patru.

Când mi-am exprimat șocul în șoaptă față de Verity, ea s-a încruntat și a încuviințat. *Deci asta e lumea în care trăim,* ne-am dat noi seama. Era mai mare și mai înspăimântătoare decât înainte. Am închis ochii și mi-am plănuit semnele viitoare, dorindu-mi să fiu mare – disperată să am o armură în care să mă încătușez, bucățică cu bucățică.

Ne-am întors la școala și am scris despre ziua noastră în caiete. Profesoara ne-a avertizat să nu le spunem elevilor mai mici. Nu ne-am mai jucat jocuri despre Vrăjitoarea Albă. Și n-am mai avut nici oră de povești – în loc de asta, materia cea nouă s-a numit istorie.

Capitolul unsprezece

Ziua rezultatelor examenelor începe luminoasă și răcoroasă. Sunt prea agitată ca să-mi mai mănânc prânzul, așa că îmi petrec mai mult timp pregătindu-mă. Îmi aleg rochia preferată pe care mi-o petrec împrejur și probez un șal în nuanțe de violet, gri și portocaliu. Îl înfășor în așa fel, încât mâinile să-mi fie libere și îl prind cu broșa cu frunză pe care mama și tata mi-au dăruit-o la ultima mea aniversare. Pandantivul pe care mi l-a dat tata e vârât pe sub rochie; sper că-mi va purta noroc. Îmi dau bretonul din ochi, îl răsucesc și îl prind peste cap, apoi îmi curăț fața și aplic o foarte mică picătură de ulei pe piele – suficientă ca să-mi scot în evidență cel mai bine semnele, însă nu prea multă, să nu pară ca și cum aș fi depus prea mult efort. Mâinile îmi tremură puțin în timp ce-mi iau geanta. Degetele îmi sunt alunecoase de la transpirație și de la uleiul care nu s-a îndepărtat complet, cu toate că m-am spălat pe mâini.

Mama m-a îmbrățișat și mi-a spus câteva vorbe de încurajare înainte să plece în această dimineață. Parcă am văzut-o din nou pe vechea mea mamă, cea a cărei chibzuință rece era echilibrată de căldura și pofta de viață a tatei. Mama zâmbea înainte; îi plăcea să se prefacă enervată de tachinarea tatei, până ce izbucnea în hohote de râs. Simt ca și cum o parte din ea s-a dus odată cu tata și, chiar dacă n-o recunosc cu voce tare, mă întreb dacă aceea era partea din ea pe care o iubeam.

— Știu cât de mult ai studiat, Leora, lumina ochilor mei. Indiferent de ce se întâmplă azi, sunt atât de mândră de tine. Strămoșii tăi trebuie să-și fi dat seama de toate astea din culise – nu-ți face griji.

Și-a trecut mâna peste cărțile strămoșilor noștri, înainte de a se îndrepta spre ușă.

— Asigură-te că nu ieși în oraș să sărbătorești înainte să-mi spui, bine? Mă întorc pe la cinci.

În timp ce-mi arunc cheile în geantă, găsesc un cartonaș. Pe el scrie: *Tatăl tău ar fi atât de mândru de tine! Tu strălucești cu ajutorul luminii lui, minunata mea Leora*. Îmi înfrânez lacrimile.

— Ei bine, o iau din loc, le spun strămoșilor mei, care sunt strânși laolaltă în cărțile lor. Urați-mi noroc și vegheați-mi calea. Îmi amintesc de voi – sper să vă onorez cu rezultate bune.

Trimit o sărutare, simțindu-mă cam neghioabă și apoi îmi așez geanta pe umăr și încui ușa în urma mea, înainte să plec. Șalul îmi flutură în vânt și îmi fac griji ca nu cumva să mi se ciufulească părul înainte să ajung acolo. Nu că aș mai putea face totuși ceva. Nu că aș mai putea face ceva în orice privință.

Tuturor ni se dau îndrumători când ne încheiem examenele și ei sunt aceia care ne vor transmite rezultatele. Îndrumătoarea lui Verity lucrează în clădirea guvernului. Spre uimirea mea, eu am fost repartizată la povestitoarea orașului, Mel. N-am nicio idee de ce anume mi s-a dat o persoană atât de importantă – cu siguranță are lucruri mai bune de făcut decât să-și bată capul cu mine. Este faimoasă, la fel de cunoscută precum primarul Longsight. N-are nume de familie; povestitoarele reprezintă poveștile comunității noastre, nu pe ale lor. Am văzut-o la evenimente importante, dar niciodată de aproape. În calitate de povestitoare, este păstrătoarea istoriilor și fabulelor comunității însemnate pe pielea ei și a fost însărcinată să conserve toate acele povești prețioase. Lucrează într-o cameră aflată la subsolul muzeului.

Când ajung la muzeu, porțile sunt deschise, fixate astfel încât să nu se trântească de la vânt. Mă uit la zăbrelele negre de fier și îmi imaginez muzeul drept o închisoare mărinimoasă a artefactelor pe care le conține. Aceasta este sentința lor – să fie examinate și studiate în închisoarea lor de sticlă. Fiecare carte și obiect cu povestea sa. Trag cu putere aer în piept înainte să intru. Acesta era locul nostru – al meu și al tatei.

Urc treptele uzate de piatră, de deasupra grilajului, de la intrare și împing una din ușile mari. Vântul rece se luptă cu aerul cald în timp ce intru și las ușa să se închidă. Părul mi-a venit peste față în ciuda agrafelor cu care l-am prins și mă caut prin buzunare după o batistă ca să-mi șterg nasul, care a început să-mi curgă. Fiecare merge în alt loc pentru rezultate: acolo unde i-a spus fiecăruia noul său îndrumător să meargă. Întâlnirea mea pentru aflarea rezultatelor are loc într-una din încăperile de la subsol; probabil va fi rece acolo jos, însă simt cum sudoarea mă gâdilă sub brațe. Îmi desfac broșa și îmi scot șalul.

Beatrice, femeia de la recepție, mă cunoaște bine. Lucrează aici de când mă știu. Zâmbește.

— Hei, Leora, e o zi mare, nu-i așa?

Nu mă pot împiedica să nu zâmbesc și eu cu toți dinții.

— Nu-mi vine să cred că îți iei rezultatele; îmi amintesc când te aducea tatăl tău pe-aici, te ținea în portbebé-ul acela albastru. Parcă s-a întâmplat cu doar câteva luni în urmă.

Probabil observă că zâmbetul îmi pălește, pentru că schimbă subiectul, verificând registrul din fața ei.

— Îmi pare rău, Leora, nu trebuie să-ți distrag eu atenția. Mel va fi gata să te primească în curând.

Îmi vâr șalul în geantă și mă așez nerăbdătoare la recepție, în timp ce minutele trec cu greu. Chiar atunci când cred că mai am timp să mă duc până la toaletă să mă mai calmez și să verific cum îmi stă părul, îmi aud numele strigat. Un tânăr cu păr scurt și îngrijit și cu o figură studioasă îmi face semn să-l urmez în spatele biroului de la recepție. Mergem pe coridor și coborâm un șir de trepte, până la subsolul întunecat, unde se află birourile și camerele de depozitare. Tânărul bate la una din uși, îmi face semn cu capul și se îndepărtează în momentul în care o voce din interior zice:

— Intră!

Mel stă la o masă și poartă îmbrăcămintea oficială a povestitoarelor: pieptarul și fusta veșmintelor noastre tradiționale. Ale ei sunt aurii. Picioarele îi sunt ascunse de masa la care stă așezată, însă pot zări pe gleznele ei, în timp ce și le încrucișează, reprezentări din povești. Cred că zăresc reprezentarea *Îndrăgostiților,* niște mâini care se împletesc una într-alta. Aceasta era povestea preferată a tatei. Am auzit doar de ilustrarea *Surorilor* de pe spatele ei; e menită să reamintească de copacii de pe spatele nostru. Monah stă precum copacul; ea e primăvara și vara într-o singură zi – o viață înfloritoare. Vrăjitoarea Albă stă dedesubt, răsturnată, ca o reflexie, ca niște rădăcini adânc înfipte în pământ. Reprezintă toamna cu descompunerea ei, iarna cu moartea. Mi-ar plăcea să văd semnul pe viu. Poveștile, cele pe care cu toții le știm, o acoperă. A fost aleasă când era doar o copilă pentru a ne păstra fabulele. N-are o familie de care să-și amintească sau care să-și amintească de ea; în loc de asta trăiește cu onoarea de a fi o carte deschisă, spunând poveștile comunității noastre. Nu

trebuie să le uităm. Cu toate că le avem tipărite pe hârtie în cărți în aproape toate casele, pielea este cea care contează – pielea ei. Asta durează, și pe măsură ce fiecare povestitor preia fiecare poveste, îmbrățișând durerea, vărsând sânge în timp ce acestea le sunt înscrise cu cerneală pe trup, ei preiau sufletul comunității noastre și ne păstrează istoria.

Biroul lui Mel e mic și mai primitor decât pare din exterior. Pe pereți sunt ilustrații – similare ca stil semnelor de pe trup. Pe zidul din spatele ei se află o gravură de lemn cu cuvintele crezului din Saintstone.

Poveștile sunt trecutul nostru. Prin trecut, vom trăi prezentul.

Observ un morman de perne de podea viu colorate la baza unei biblioteci, care abundă de cărți așezate unele peste altele. O carte deschisă se odihnește pe una din perne și e ușor să ți-o imaginezi pe Mel ghemuită acolo citind. O lampă înaltă cu abajur gălbui din sticlă dă luminii un ton auriu.

În timp ce stă așezată, abdomenul ei rotund face cute și pieptul îi e presat mai ferm de pieptarul auriu din piele. Primește din abundență cea mai bună mâncare, astfel încât pielea ei e moale, iar trupul ei voluminos are suficient loc pentru toate semnele. Uniforma îi e concepută astfel încât să-i arate în permanență semnele. Mă întreb dacă o strânge, însă cred că e obișnuită cu asta.

Zâmbește și ochii ei căprui lucesc cu un simț al umorului care îmi destinde emoțiile pe care le simt.

— Leora Flint? întreabă ea. Ia un loc.

Sporovăim politicos timp de un minut – își exprimă condoleanțele pentru tata. Mă simt mică în prezența lui Mel – de parcă aș fi un copil care încearcă să-și găsească un loc lângă un adult. N-are cum să fie mai mare decât mine cu mai mult de zece ani, însă Mel are calmul unei persoane care știe cine e, își cunoaște scopul. Trăiește pentru societatea noastră și e clar că acest lucru îi face plăcere. Vocea ei e profundă și puternică, pregătirea de povestitoare dându-i intensitate. Sună de parcă fiecare cuvânt i-a fost încălzit în gură pentru a-l face mai ușor de primit. Pare mai tânără acum că o văd mai de aproape și pistruii ei mă fac să mi-o închipui drept o fetiță. Părul ei roșcat e dat deoparte de pe față și buclele i se revarsă pe spate.

— Haide, cum crezi că te-ai descurcat? zâmbește Mel poznaș.

Mă uit fix la ea. Dacă spun că am făcut bine, oare chestia asta sună a laudă? Dacă îi spun cât de tulburată am fost după boala tatei, chestia asta ar suna de parcă aș încerca să-mi găsesc scuze pentru niște rezultate proaste?

— Îî, n-am nici cea mai vagă idee.

Vocea îmi tremură.

— Am trecut?

Mel face un spectacol din a frunzări încetișor prin hârtiile aflate pe biroul ei. În cele din urmă, ridică privirea.

— Mai mult de-atât.

Zâmbește larg și îmi înmânează peste masă o foaie pe care sunt trecute rezultatele mele.

— Te-ai descurcat atât de bine, Leora – note excepționale la toate materiile. Se pare că îți vei vedea visul cu ochii: vei fi desenatoare! Dacă asta e ceea ce încă îți dorești, vreau să spun.

Mi-am pus mâinile pe obrajii fierbinți; sunt atât de ușurată, încât aproape că-mi vine să plâng. Mel vine pe după birou și își pune o mână pe umărul meu.

— Chiar ai avut îndoieli, Leora? zice ea în timp ce-și ia mâna de pe umărul meu. Nu mi-am închipuit că vei fi atât de emoționată.

— Eu – eu am pierdut atât de mult timp. Nu credeam că voi reuși să recuperez după…

— Te-ai confruntat cu atât de multe… însă lucrurile se vor schimba acum – și poți uita de toate acele materii care nu te-au interesat niciodată și să faci doar lucruri care îți fac plăcere.

Îmi face cu ochiul atunci când par șocată; sunt obișnuită ca adulții să-mi spună cât de importante sunt toate lucrurile.

— Ai făcut ce a trebuit. Poți progresa și te poți bucura de instruire acum.

Mel se așază pe scaunul ei, iar eu îmi revin, dând voie umerilor să mi se mai relaxeze.

— E un singur lucru despre care trebuie să discutăm.

Mi se îneacă corăbiile în timp ce Mel scoate o foaie dintre hârtiile din fața ei.

— Examinatorul a făcut o recomandare suplimentară – o alternativă la cariera de desenatoare. Ești prima persoană căreia îi sunt mentor, însă, din câte știu, lucrul ăsta e cât se poate de neobișnuit.

— Nu vreau să fiu cititoare, las să-mi scape, și Mel râde.

Delicatețea și calmul ei sunt încurajatoare. Sunt ușurată că nu se simte jignită.

— Nu, nu e asta.

Se uită în jos la hârtie și se încruntă puțin.

Deși este… interesant, mai ales având în vedere cine a fost tatăl tău. S-a spus că ai toate abilitățile necesare jupuirii. Te-ar ajuta foarte mult – n-ar mai trebui să faci studii suplimentare pentru a te califica.

Mă încrunt.

— Jupuitoare? Ca tata?

Mel încuviințează și îmi înmânează foaia de hârtie pe care o citesc cu voce tare.

„Candidata manifestă o dexteritate impresionantă, atenție la detaliu și o admirabilă toleranță față de sânge. Abilitățile ei evidente de cititoare, cu toate că sunt folositoare la desenat, ar fi de asemenea un mare atu pentru un jupuitor, o profesie ce are mare nevoie de noi recruți”.

— Cred că ai de ales, Leora.

Mel se apleacă spre mine.

— Vrei să vâri ace în cei vii sau bisturie în cei morți?

Capitolul doisprezece

Mă uit fix la ea un lung răstimp. Văzându-mi confuzia, își așază o mână caldă pe brațul meu.

— Hai să-ți spun o poveste, Leora. Una pe care o știi; de fapt, am spus-o de curând la o însemnare publică. Însă, probabil, te va ajuta să iei o decizie.

Mel se ridică în picioare și îmi arată imaginea Sfântului aflată pe coapsa ei. I-am văzut statuia de atâtea ori în piață. Eu încuviințez și ea își drege glasul, pregătită să înceapă.

Sfântul

Era odată un bărbat în regatul celor însemnați care nu făcea decât lucruri bune. Îi iubea pe cei săraci și avea grijă de cei bolnavi. Ducea o viață simplă, dăruia cu generozitate și răspândea mesajul bunătății oriunde se ducea. Pielea lui spunea povestea neprihănirii; oamenii îl numeau Sfântul.

Într-o zi, Sfântul rătăci până aproape de hotarul tărâmului. Ajunse la un zid acoperit cu licheni, care arăta sinistru. Sfântul ceru ajutorul lui Dumnezeu pentru îndrumare și curând găsi o porțiune a zidului care era mai dărâmată și mai joasă decât restul. Încercând cu prudență zidăria sfărâmată, Sfântul se cățără pe zid și ajunse pe un teritoriu nou, departe de orașele pe care le știa, într-un ținut aspru și arid. Căuta să vină în întâmpinarea unor noi nevoi, unor noi suflete de salvat, așa că merse mai departe. Trecu printr-o pădure sumbră și, în cele din urmă, ajunse la un oraș învăluit de întuneric ce sădi o tulburare apăsătoare în inima Sfântului de îndată ce picioarele sale trecură de porțile așezării. Sfântului îi era frică, însă îi spuse minții sale temătoare să tacă. Dacă exista un loc care să aibă nevoie de el, acesta era – fie că el se temea sau nu.

O vreme, Sfântul se gândi că tărâmul era părăsit. Poate Dumnezeu judecase deja acest loc și distrusese răul din interiorul său. Pătrunse într-o piațetă pustie în care se afla o fântână, însă fântâna n-avea o găleată care să poată fi coborâtă pentru a scoate apă. Stătu lângă fântână, neferit de soarele arzător și, cu fiece răsuflare, gura i se usca și mai tare. Buzele

crăpate îl usturau și, de fiecare dată când înghițea, simțea cum gâtlejul i se strânge și tânjea după ceva care să-i aline nevoia sa disperată de apă. Ore întregi stătu și așteptă ceva, pe cineva care să-l ajute. Chiar în clipa în care credea că nu mai putea aștepta și se ruga ca setea să-i fie ostoită de moarte, o femeie trecu pe acolo cu o cioară cocoțată pe umăr și o găleată care-i atârna din desagă.

— Ajută-mă, te rog, se rugă Sfântul, cu vocea stinsă de disperare. Adu-mi apă sau o să mor.

Femeia se uită la Sfânt, observându-i trupul însemnat, aruncă apoi o privire la propria sa piele lipsită de semne și zâmbi.

— O să te coste.

Sfântul căzu la picioarele ei și îi promise toate bunurile lumești în schimbul a ceva de băut. Femeia scutură ușor din cap. Îi spuse Sfântului condițiile sale, iar acesta, dacă ar mai fi avut lacrimi să plângă, ar fi plâns; însă el doar dădu din cap și privi cum femeia apucă găleata de funie și scoase apă limpede și scânteietoare pentru ca Sfântul să poată bea.

Gâtlejul lui uscat fu readus la viață și el îi mulțumi femeii din toată inima. Ea se uită la el cu dispreț și îi spuse s-o urmeze, pentru că Sfântul îi promisese femeii sufletul său. Cioara își ridică capul și croncăni. Oricine ar fi auzit acel sunet ar fi crezut că râdea.

Femeia neînsemnată și fantomatică era, bineînțeles, Vrăjitoarea Albă. Ea stăpânea orașul cu puterile ei întunecate. Fiecare persoană pe care Sfântul o văzu era goală trupește și sufletește. Neînsemnată, neiubită, neștiută. Cât de mult ar fi vrut să le împărtășească învățătura sa! Cu câtă disperare dorea să le vindece rănile și să-i conducă pe calea neprihănirii. Însă Vrăjitoarea îl munci ore îndelungate, punându-l să frece podele, să curețe haznale, să hrănească animale și abia dacă mai avea suficientă putere ca să-și mai trăiască propria viață, darămite să dăruiască viață altora.

Într-o zi, după ani de slujire cu credință, Sfântul fu trimis în pădure să aducă de mâncare. Fu trimis cu un copil din oraș care avea să-l ajute să care de-ale gurii înapoi. Ca să mai treacă timpul, Sfântul îi spuse copilului povești, iar copilul îl ascultă cu ochi scânteietori. Curând copilul aduse și mai multe ajutoare pentru treburile lor zilnice. Toți copiii fură vrăjiți de poveștile Sfântului și îl rugară să le spună și mai multe, iar și iar. Sfântul

se purta cu ei cu bunătate; nu-i obliga să meargă mai mult decât puteau merge picioarele lor mici și le arăta ce ierburi le alinau boala și ce mâncăruri le dădeau putere. Nu peste mult timp, Sfântul avu o trupă de tineri adepți, toți vrăjiți de bunătatea și înțelepciunea sa.

Însă, într-o zi, cel mai mic dintre copiii din grup îi spuse tatălui său despre toate incursiunile în care îi ducea Sfântul și bărbatul știu că, în curând, copiii aveau să-l iubească pe Sfânt mai mult decât pe propriii lor părinți. Copilul spuse poveștile pe care Sfântul le istorisise și bărbatul văzu că Sfântul nu mai era sclavul lor, ci, de fapt, îi luase captivi pe copiii lor. Pentru că, atât timp cât Vrăjitoarea Albă stăpânise, poveștile fuseseră interzise. Sfântul fu adus în fața Vrăjitoarei, care îl judecă și îi strigă pedeapsa: moartea prin jupuire.

Sfântul fu legat și plimbat prin fața localnicilor, care îi smulseră hainele de pe el și își bătură joc de pielea lui însemnată și de sufletul său bun. Neînsemnații urlară de bucurie în timp ce Vrăjitoarea veni spre el cu cuțitul. Ea începu să-i taie frumoasa sa piele și s-o jupoaie, bucată cu bucată. În tot acest timp, cioara ei îl ciuguli și ea îl luă în batjocură și îi spuse să renunțe la bunătatea sa și să i se supună. Își bătu joc de el în timp ce-i smulgea povestea de pe piele. Însă cu pe care smucitură, cu fiecare crestătură, Sfântul ofta cuprins de un extaz agonizant. Ea îi putea lua pielea, însă nu-i putea lua viața.

— Sufletul meu este liber! strigă el în timp ce pielea îi era desprinsă de pe trup. În sfârșit, în sfârșit, sufletul meu este liber!

Legenda spune că în felul acesta Sfântul s-a reîntors pe propriul său tărâm: expunându-și mușchii, oasele și tendoanele. În jurul său, asemeni unei mantii regale, era înfășurată pielea sa jupuită, ce nu mai împovăra acel biet suflet. N-a mai existat om la fel de bun precum Sfântul. Din acea zi, femeile și bărbații și-au eliberat sufletele imitându-l pe Sfânt; dezbrăcându-și hainele lumești, poveștile pielii la moartea lor, astfel încât să continue să trăiască în lumea de apoi. Iar ei nu vor înceta niciodată să spună povești sau s-o spună pe-a Sfântului.

* * *

— Așa că, vezi tu, zice Mel încetișor, ambele roluri sunt esențiale. Desenatorul înseamnă pielea și despovărează sufletul, însă jupuitorul este cel care îl eliberează din temnița în care stă închis. Vei face cinste societății noastre cu oricare

dintre profesiile pe care o vei alege. Însă alege cu înțelepciune, Leora.

Capitolul treisprezece

Trec pe lângă statuia Sfântului în timp ce plec de la muzeu, cu mintea zbârnâindu-mi de mii de gânduri. Pare atât de nobil și împăcat, în timp ce domină piața. Cu dinții expuși într-un zâmbet scheletic, cu mușchii la vedere pentru a-i arăta tăria și puterea. Pare, într-un fel, mai puternic în această stare decât orice alt om pe care l-am văzut vreodată. Cred că am făcut alegerea corectă, însă presupun că mă voi întreba mereu cum ar fi stat lucrurile altfel. Mel a rămas tăcută după ce i-am spus ce alegere am făcut. E oare dezamăgită? Oare tata ar fi fost?

Îmi frec brațul acolo unde va apărea noul semn. Curând nu va mai fi cale de întoarcere. Cerneala va arăta că sunt desenatoare. Asta e ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

Și încă îmi doresc.

* * *

Trec pe la Verity s-o văd și, bineînțeles, și ea a trecut cu brio la toate materiile. E pregătită să înceapă munca în clădirea guvernului, luni. Trebuie să lucreze mai întâi la arhivă, ca să ajungă să cunoască sistemul precum ceilalți stagiari, însă îndrumătorul a asigurat-o că e posibilă o carieră în domeniul preparativelor funerare.

— Desenatoare! Ai reușit, Leora. Și nu-mi vine să cred că Mel e îndrumătoarea ta – ești atât de norocoasă!

Stăm de vorbă pline de încântare, apoi observ cât e ceasul și sar în picioare.

— Trebuie să mă întorc acasă! Mama o să mă omoare dacă află că ți-am spus ție prima – să pari surprinsă când îți spune. Bravo, Vetty – sunt atât de fericită pentru tine.

Mă reped către casă și am timp suficient cât să-mi trag răsuflarea până se întoarce mama.

— Deci? zice ea în timp ce-și lasă jos șalul și geanta. Cum a fost? Mor de nerăbdare să știu!

Îi spun vestea și ea mă cuprinde într-o îmbrățișare strânsă. O pot auzi râzând și spunând:

— Oh, Leora – desenatoare! Vei fi minunată. Nici c-aș putea fi mai încântată.

Nu-i spun despre alternativă pe care mi-a dat-o Mel. E secretul meu și vreau să-l țin doar pentru mine.

* * *

Eu și Verity mergem la desenatorul guvernamental împreună în ziua de după aflarea rezultatelor. Amândurora ni se înmânează diplomele – e cel mai oficial document pe care l-am văzut vreodată, cu tot felul de embleme și semnături și caligrafii sofisticate. Apoi suntem trimise la camere diferite pentru a ne primi semnele.

Nu cred că durerea a fost vreodată mai ușor de suportat. Cerneala își croiește drum prin încheietura mâinii mele. Acesta e un semn mai mare decât punctulețele care marchează vârsta noastră. Semnul meu va înfățișa un stilou și o spadă încrucișate și o pată de cerneală sub ele. Inspir profund și fac în așa fel încât să-mi las mintea să mă ducă în altă parte.

Încerc să-mi atrag desenatorul într-o conversație. Îl întreb câte persoane a însemnat astăzi. Am crezut că o să fie dispus să facă conversație cu mine pentru că și eu o să fiu desenatoare, însă el doar a mormăit ceva când mi-a citit observațiile. Pare plictisit. Timp de o secundă, panica eclipsează durerea; nu vreau să fiu plictisită. Însă nu-mi voi petrece zilele astfel. Mel mi-a spus că pregătirea mea se va face la un atelier, nu la desenatorii guvernamentali. Voi putea să lucrez cu semnele alese de oameni, nu doar să pritocesc aceleași semne oficiale zi de zi.

După ce însemnarea ia sfârșit, eu și Verity ne admirăm semnele prin pelicula care le protejează. Desenatorul a făcut treabă bună – liniile sunt fine și clare. Semnul ei este o roată cu un cântar sub ea. Încheieturile mâinilor noastre sunt roșii și ne dor, însă curând vor deveni un lucru pe care vom fi mândre să-l arătăm, ceva ce va atrage automat privirile oamenilor ca să vadă cine suntem și ce facem.

Capitolul paisprezece

— O să îngheț, îi spun lui Verity când deschide ușa și-mi face loc să intru.

Petrecerea de la sfârșitul examenelor, din ziua de după ce ne-am făcut semnele, este practic obligatorie. Toată lumea e invitată și toată lumea merge – chiar și eu. Mi-e puțin groază de ea; seamănă foarte mult cu școala, doar că, probabil, se servește alcool. Încă nu ni se permite să bem, însă e posibil să fie cineva care și-a convins părinții să-i cumpere băutură. În plus, din discuțiile pe care le-am auzit la școală, mulți alții speră că părinții lor nu vor observa că le lipsește vreo sticlă cu ceva tărie. Aș prefera să stau acasă; n-am fost niciodată prea apropiată de cineva de la școală, cu excepția lui Verity. Însă Verity – care reușește să fie prietenă cu toată lumea – m-a pus să-i promit că voi merge. Și aproape că merită doar ca să n-o mai aud spunând la fiecare trei minute „ritual de trecere”.

Eu și Verity mergem împreună la petrecere. Toată lumea va purta îmbrăcăminte tradițională festivă și tare mi-aș dori să am o discuție serioasă cu cine o fi fost acela care a crezut că picioarele, abdomenele și brațele goale au fost o idee bună. Fusta plisată și bustiera sunt ambele făcute din piele – o versiune mai puțin sofisticată a ceea ce poartă Mel în fiecare zi. Nu știu cum de reușește.

Verity mă privește cu o consternare nemascată.

— Nu știu cum crezi tu că o să reușești să îngheți atâta timp cât te-ai înfofolit cu toate prostiile astea.

Trage de straturile cu care m-am acoperit.

— Arăți de parcă ai avea nouăzeci de ani.

Scutură din cap și se dă la o parte ca să pot intra.

— Mi-aș dori să *am* nouăzeci de ani, atunci aș putea pur și simplu să stau în casă la căldurică.

Verity face o figură exasperată și îmi ia mâna de îndată ce o găsește sub toate acele straturi.

— Haide, bunicuțo, nu scapi de chestia asta.

Julia e în bucătărie și râde la noi în timp ce urcăm la etaj.

Verity face planuri de săptămâni întregi despre cum o să arate în seara asta. Și-a lăsat părul, negru și des, desfăcut; l-a ondulat și l-a prins peste cap cu mici agrafe aurii care arată ca niște muguri de copac ce lucesc și sclipesc. Arată de parcă ar purta o coroană. Pielea ei cafenie strălucește. Arată de parcă s-a născut să poarte îmbrăcămintea noastră tradițională.

— Știi că o să stăm în aer liber toată noaptea, nu-i așa? mormăi eu în timp ce Verity îmi desface șalul.

— Lor, nu ne îmbrăcăm de parcă am merge în excursie la pădure – asta-i o petrecere. Fără încălțăminte comodă, fără șaluri uriașe, fără cardigane cu găurele!

Îmi scot îmbufnată hainele mele de camuflaj călduroase și confortabile și Verity îmi pune lucrurile unele peste altele pe pat. Îmi aranjez bustiera pentru a mă asigura că nu mi se văd vergeturile; sunt mai vizibile ca oricând. Verity mă așază pe scaunul ei și îmi prinde părul la spate, sub forma unor șuvițe răsucite. Face ca toate aceste lucruri să pară ceva ușor. Îmi împrumută bijuterii și ne dăm pe piele cu ulei și pudră strălucitoare, având grijă să evităm încheieturile care încă ne dor.

Când suntem gata amândouă, Verity mă întoarce ca să mă privesc în oglindă. Deschid gura, gata să mă plâng, însă o închid la loc în momentul în care văd că, de fapt, arăt bine. Nu la fel de bine ca *ea* (chestia asta n-o să se întâmple niciodată), însă bine, totuși. Brațele și umerii mei goi arată cât de puține semne am, însă praful auriu a făcut ca pielea mea să pară mai puțin palidă. Nici Verity n-are niciun semn ales, însă este deja destul de frumoasă; n-are nevoie de niciun ornament pentru a arăta ispititoare.

— Arăți minunat, îmi spune Seb când coborâm.

El e deja în pijamale, cu părul său castaniu și drept puțin ciufulit. Se duce la culcare atât de devreme pentru că trebuie să se trezească în zori ca să meargă la brutărie.

Îl îmbrățișez și îi șoptesc la ureche.

— Mi-aș dori să poți veni și tu. Ar fi mai distractiv.

El râde și se retrage, scuturând din cap.

— O singură petrecere de adio a fost de ajuns.

Zâmbește. Seamănă atât de mult cu Simon; este adorabil.

Julia e în hainele ei de lucru, gata de plecare. Are un aer obosit și părul ei pare ceva mai cărunt decât ultima oară când

am văzut-o. Ochii ei albaștri strălucesc puternic, ne ține de mâini și pare că îi vine să plângă.

— Nu vreți voi să încetați să mai creșteți, vă rog?

Verity e mai înaltă decât Julia de vreo doi ani.

— Amândouă sunteți superbe.

Verity dă ochii peste cap, însă îmi dau seama că e încântată. Julia își pune un braț pe după Simon, care o sărută pe frunte. Amândoi par atât de mândri de Verity, încât simt un fior de invidie. Ne îndreptăm spre ușa de la intrare promițându-i lui Simon că vom fi cuminți și că Verity se va întoarce acasă devreme. Pe drum, Verity se bălăngăne pe tocuri și mă simt ușor triumfătoare că port „încălțămintea mea comodă”. Nimic din ce poartă Verity nu mi-ar fi venit. E posibil să îngheț, însă nu-mi voi scrânti glezna. Și oricum, îmi plac ghetele mele.

Petrecerea se ține în micul petec de pădure de lângă școală și, pe măsură ce ne apropiem, putem auzi muzică, strigăte și pe cineva care cântă strident. Mirosul liniștitor de fum ne însoțește în timp ce ne îndreptăm spre pădure. Verity scoate niște „ooh-uri” în momentul în care zărește felinarele ce atârnă din copaci și sunt bucuroasă să văd un foc în mijlocul luminișului. Acolo, câțiva foști colegi de clasă stau așezați pe pături în jurul văpăii, unii frig bezele, alții aruncă bucăți din ce găsesc pe jos și le urmăresc cum ard. Este deja destul de aglomerat, observ cu ușurare; putem oarecum să ne pierdem în mulțime. Până acum toată lumea e excesiv de prietenoasă; eu și Verity am fost deja îmbrățișate de vreo zece persoane cu care de-abia dacă vorbeam la școală. Probabil că este din cauza amestecului de alcool și de eliberare de școală și de examene.

Un tip de la cursurile de desen ne dă, mie și lui Verity, niște sticle și strigă:

— Noroc.

E Karl – unul dintre tipii aceia arătoși și prea plini de ei care mă intimidează. E blond, înalt și presupun că unele colege îl cred fermecător, pentru că o grămadă de fete de la școală par să-l placă. Eu, una, nu-l găsesc așa grozav. La începutul cursului și-a dat seama cât de repede roșesc și după aceea și-a făcut un scop din a mă face de râs cât putea de des. Acum nu e nevoie decât să se afle lângă mine că mă și încordez. Mereu a pretins că făcea cursul de desen ca plan de rezervă; era sigur că taică-său o să aibă un post pentru el în afacerea de familie. N-a spus

nimănui în ce consta, de fapt, afacerea respectivă. Ceva dubios, probabil. Sunt prea timidă să-i spun că nu vreau să beau, așa că iau sticla, însă o pun la loc pe masă lângă restul băuturilor, în momentul în care se uită în altă parte, mulțumită că nu pare să încerce să mă bage în seamă în seara asta. Ne îndreptăm către foc (ei bine, eu mă îndrept, Verity se leagănă – tocurile și pădurea nu se prea împacă), unde Verity vede un băiat pe care-l cunoaște de la orele de politică. El și prietenii lui ne fac loc pe pătura lor. Nu știu cum să mă așez fără ca toată lumea să-mi vadă lenjeria intimă, așa că îngenunchez, simțindu-mă absolut ciudat. Îi ascult fără să fiu prea atentă pe Verity și pe prietenul ei sporovăind și mă uit în jurul meu, asimilând tot ce se întâmplă. Așa sunt eu la petreceri, în rarele ocazii în care merg; sunt cea mai fericită dacă pot să tac, să mă uit doar la oameni și să absorb totul.

Majoritatea persoanelor par să ia seara asta drept șansa lor de a-și arăta semnele. Își verifică unii altora noile semne de meserii de la încheieturi și țipă ori se îmbrățișează ori își lovesc pumnii unii de alții. Uniforma noastră școlară ne-a ascuns majoritatea tatuajelor și, bineînțeles, abia în ultimul an elevii sunt destul de mari ca să-și aleagă propriile semne. Costumele băieților sunt făcute și ele din piele moale. Au cu toții piepturile dezgolite, însă măcar ei poartă pantaloni. Unii dintre ei s-au revanșat pentru lipsa lor de semne folosind, pe piept, pământ pe post de însemne de război. Țipă și se luptă între ei, dându-se mari în fața celor care îi privesc.

În mod firesc, încep să le citesc semnele, urmărind poveștile pe care le spun tatuajele anterior ascunse. Observ că o fată, al cărui păr blond îi ajunge până la clavicule și al cărei zâmbet e larg și relaxat, și-a făcut deja un semn mare pe partea din spate a coapsei. Un șarpe care i se încolăcește pe piele. Pe măsură ce-l privesc, limba șarpelui se mișcă brusc și văd că e un semn inspirat de iubitul ei; de fapt, arată de parcă ar fi fost ales de către el. Pot simți felul în care trupul solzos al șarpelui e în discrepanță cu blândețea sufletului ei și felul în care o domină, ocupându-i prea mult spațiu pe picior. Simt ușurare când citesc că nu mai este cu tipul acela, însă mă întristează că i-a lăsat un asemenea semn.

Cum ar fi să fii un șarpe – să-ți poți lepăda pielea și s-o iei iar de la capăt?

Unii oameni, ca mama și tata, își aleg o temă pentru semnele lor – un fel de chenar pentru ca toate semnele lor viitoare să încapă înăuntru. Cam asta este, adeseori, abordarea oamenilor. Toate semnele mamei sunt flori. Nu buchete; e mai mult un fel de ierbar viu. Fiecare floare este înscrisă pe pielea ei ca un exemplar botanic, îngrijit, ordonat și adnotat. Exact ca ea, florile sunt frumoase, reținute, discrete. Când o vezi prima oară ești copleșit de detaliul care o decorează – aproape că poți simți mirosul florilor. Însă privește-o mai îndeaproape, citește-o cu adevărat și vei vedea că fiecare floare are o semnificație. Unele dintre ele sunt boboci surprinși chiar în momentul în care sunt gata să se deschidă. Altele sunt atât de larg înflorite, încât aproape că-ți vine să le atingi. Și altele au marginile cafenii și răsucite ale unei flori presate și trecute. Îmi e greu s-o citesc; nu știu dacă e din cauză că sunt prea aproape de ea sau din cauză că se pricepe atât de bine să fie atât de închisă în sine.

Semnele tatei vorbeau toate despre ocean. A vizitat coasta odată, când era copil; avem încă niște scoici și pietricele pe care le-a strâns în acea zi. Pe tot corpul avea valuri albastre și verzi, pești, pescăruși, sirene și căluți de mare.

Cu excepția ciorii.

Îmi alung acei gând din minte. Privind în jurul meu la petrecere, îmi pot da seama că mulți dintre colegii mei și-au ales primele lor semne într-o manieră mai puțin metodică. La lecții, profesorul de desen vorbea despre astfel de persoane pe un ton de batjocură; despre oameni care își aleg semnele fără să gândească. Zicea că aveau să-și regrete deciziile. Zicea că lipsa lor de bun-gust servea drept semne pentru totdeauna în dezavantajul lor. Poate are dreptate; însă tot ce pot gândi în acest moment, privindu-i râzând și sporovăind la lumina focului, este că măcar ei au făcut *ceva* – măcar s-au dus și și-au făcut un semn, au scris un rând pe pielea lor. Măcar nu le-a fost teamă.

Verity vede alt prieten și îmi spune că se duce să-l salute. Își scoate pantofii și pleacă, lăsându-și berea pe pământ, lângă mine. Ceilalți tipi de pe pătură pleacă și ei. Zâmbesc și fac cu mâna, apoi îmi întorc privirea către foc, hipnotizată de flăcări. Îmi închipui că trupul îmi e acoperit de flăcări și cenușă și inspir fumul ce se ridică din vâlvătaie. Poate focul ar putea fi tema mea. Însă focul nu mă caracterizează întru totul, nu sunt destul de senzuală. N-aș putea niciodată să fiu sexy.

Sesizez mișcare în partea stângă și un grup de băieți se așază pe pătură. Sunt beți; îmi pot da seama după vocile lor împleticite. Unul din ei dărâmă o sticlă și eu mut repede pantofii lui Verity din cale. Brusc, unul din băieți se întoarce spre mine și îmi dau seama că e Karl.

Miroase a bere și după felul în care clipește, puțin cam încet, când ochii lui mă privesc, îmi dau seama că a băut destul de multă. Mă uit din nou la foc, sperând că el va uita că sunt aici. Un căscat pune stăpânire pe mine și mă cutremur ușor. Ce înseamnă să pleci prea devreme de la o astfel de petrecere?

— Hei, Laura, să nu adormi!

Karl îmi scutură umărul de parcă ar încerca să mă trezească.

Îi arunc un zâmbet forțat și mă îndepărtez câțiva centimetri de el.

— Numele meu e Leora, îi spun distantă, netezindu-mi fusta.

— Mdeah, știu. Însă îmi dau seama că te enervează când îți zic Laura. Te înroșești toată.

Mă încrunt, însă simt că roșesc.

— Vezi? O faci și-acum!

Ridic din umeri.

— Stau lângă foc, Karl. Nu te crede chiar așa grozav, însă Karl se uită la semnul meu, ochii lui încețoșați devenind, brusc, atenți.

— Atunci, ai trecut și tu?

Încuviințez, abia perceptibil.

— Și eu.

Își întinde mâna și îi văd semnul de pe încheietură. Ridic din sprâncene.

— Credeam că o să lucrezi cu tatăl tău.

El își trece o mână prin păr, gânditor, apoi se apleacă în față și vorbește încetișor. Răsuflarea îi miroase a bere.

— Schimbare de planuri, Laura. Tata vrea să am o meserie.

Dezamăgirea lui este evidentă.

— O să te descurci foarte bine, zic, încercând să-i dau asigurări. Sunt convinsă că a fost o decizie bună.

În ciuda faptului că părea cam nebun, a fost mereu unul dintre cei mai talentați de la curs.

Pare că nu știe cum să reacționeze la faptul că sunt drăguță cu el și tace câteva clipe. Apoi lasă să-i scape:

— Nu știam că vor permite vreodată fetelor să fie desenatoare. Însă ani de zile am crezut că *erai* băiat.

Mă holbez la el.

— Nu, nu că ai *arăta* ca un tip sau ceva de genul ăsta, zice Karl. Pur și simplu nu m-am așteptat vreodată ca o fată să urmeze cursuri de desen, așa că am presupus…

— Ai presupus că eram băiat pentru că voiam să fiu desenatoare? Mersi, Karl, mi-ai făcut o seară minunată.

Dau să mă ridic în picioare, însă el mă prinde de mână.

— Nu, nu pleca. Uite ce e, eu doar te tachinez. Nu arăți a bărbat. De fapt, ești chiar drăguță în seara asta.

Dau ochii peste cap și mă întind ca să ridic pantofii lui Verity; în momentul în care privesc în spate, fața lui Karl este aproape de a mea și îmi dau seama șocată că are de gând să încerce să mă sărute.

— Bleah, Karl, dispari!

Îmi pun ambele mâini pe pieptul lui și îl îndepărtez, cu putere. Ochii i se deschid larg ca și cum tocmai s-a trezit și văd cum furia îi brăzdează chipul. Vreo doi dintre tovarășii lui încep să râdă de el.

Mă ridic în picioare, îmi scutur pământul de pe genunchi și mă îndrept cu repeziciune către copaci. În timp ce plec îl aud pe Karl spunând:

— Ce ciudată, de parcă chiar aș vrea s-o sărut.

Însă prietenii lui încă îl iau în râs.

O găsesc pe Verity stând la palavre cu Rahul, un băiat de care îi place de ani de zile. E chiar genul ei – păr îngrijit și haine curate care contrazic un ciudat simț al umorului. Îi întind pantofii și îi șoptesc la ureche că plec acasă. Ea zice că o să plece cu mine, însă îmi dau seama că vrea să rămână, așa că îi fac cu ochiul și sper ca ea să aibă mai mult noroc decât am avut eu.

Probabil că n-ar trebui să merg până acasă singură pe jos, însă am sentimentul clar că am lăsat orice amenințare reală în urmă, la petrecere. Karl. Ce idiot. Totuși, cel puțin acum că școala s-a sfârșit, nu va trebui să-l mai revăd vreodată.

Capitolul cincisprezece

Pregătirea mea începe luni. Petrec o duminică liniștită parcurgând toate informațiile, aranjându-mi uniforma cea nouă (tunică și pantaloni gri-oțel – *senzațional*), căutând locul unde voi merge să-mi fac pregătirea (un mic atelier în centrul orașului, destul de nou, însă deja foarte bine văzut – proprietarul, Obel Whitworth, este aproape faimos) și răsfoind vechile mele manuale. Încerc să desenez câteva semne în caietul de schițe, însă totul îmi pare prostesc și copilăresc. Sunt prea emoționată în legătură cu ziua de mâine.

* * *

Mă trezesc cu acel sentiment puternic, ceva între emoție și încântare. Ca și cum, în adâncul sufletului, sunt entuziasmată, însă entuziasmul este *într-adevăr* cu mult sub nivelul emoțiilor pe care le experimentez. Mintea mi-e plină de întrebări – cum va fi Obel? Și dacă fac o greșeală? Voi fi îngrozitoare? Voi fi singura fată? Și dacă trebuie să fac pipi și sunt doar toalete pentru bărbați? Apoi aud șoptind întrebător, în străfundurile minții mele gălăgioase, o voce subțirică: *„Și dacă e minunat? Și dacă îmi place? Și dacă asta e menirea mea?”*

Mama a pregătit micul dejun: fructe proaspete, iaurt și ceva ce miroase a pâine proaspăt scoasă din cuptor. Probabil că mama a ieșit în mod special devreme în oraș să o cumpere. O taie și mici firmituri de crustă crocantă se împrăștie pe fundul de lemn. De obicei, acesta ar fi micul meu dejun perfect, însă acum sunt prea emoționată ca să mai mănânc.

— Arăți bine, iubirea mea, zice mama în timp ce-mi netezește pliurile uniformei și îmi leagă eșarfa.

— Mamă, port gri din cap până-n picioare. Nu arăt drăguț, arăt ca un șoarece.

Mama mă trage spre ea să mă îmbrățișeze și mă sărută pe păr.

— Nu ești niciun șoarece. Mănâncă ceva și apoi vom aprinde o lumânare și îi vom ruga pe strămoși să aibă grijă de tine azi.

Mușcă dintr-o felie de pâine prăjită și în timp ce încă mestecă zice:

— Îmi amintesc de prima mea zi. E înfricoșător – însă crede-mă, până la sfârșitul săptămânii te vei simți de parcă ai fost dintotdeauna acolo. Sunt sigură că te vei descurca. Te-ai născut ca să faci asta.

Parcă s-ar strădui să fie drăguță cu mine, aproape ca și cum ar încerca să comunice cu tata și să spună ceea ce ar fi spus el, dacă ar fi fost aici. E atât de drăguț din partea ei.

— Îmi amintesc de sfatul îndrumătorului meu: nu spune că „doar vrei să schimbi ceva” și încearcă să-ți amintești numele oamenilor. Ține minte asta și o să fie bine.

Zâmbesc.

— Atunci, crezi că o să mă lași să te însemnez?

Ochii mamei se măresc și se îneacă cu o firmitură de pâine, care a intrat pe partea cealaltă.

— Întreabă-mă din nou după ce ești complet instruită, iubirea mea.

Îmi zâmbește la rândul ei și amândouă chicotim. Abia atunci îmi dau seama că e posibil ca și ea să fie emoționată. Contează pentru ea că sunt fericită; contează pentru ea ca eu să mă străduiesc și să progresez.

Eu și mama plecăm de acasă în același timp – face o citire pentru un client care locuiește la marginea orașului, iar atelierul unde voi lucra eu se află în centru. Ne îmbrățișăm de rămas-bun la capătul străzii și apoi continui să merg singură mai departe.

Inspir aroma de pâine caldă de la brutărie și îl evit pe florarul care expune ghivece de toamnă în fața prăvăliei. Merg prin frunzele care foșnesc pe pământ și mă desfăt cu senzația pe care mi-o dă pe față soarele călduț. Totuși vântul care adie e rece și îmi înfășor brațele în jurul trupului în timp ce merg. Aproape că pot auzi vocea tatălui meu zicând:

— Acestea sunt zilele mele preferate – luminoase și cu aer tăios.

Zâmbesc și apoi simt cum mă îneacă tristețea. *Nu acum, Leora,* îmi spun. *Nu poți apărea la noul loc de muncă cu obrajii plini de lacrimi.* Și, pe când trec pe lângă muzeu, îmi vine în minte un gând liniștitor; mă pot duce să-i văd cartea după lucru. Ți se permite să mergi în vizită. Îi voi putea spune despre ziua mea, iar el îmi va da putere.

Simțindu-mă mai optimistă și mai curajoasă, îmi ridic bărbia și merg mai departe. Trec pe lângă alți oameni care merg la lucru;

o parte își încep pregătirea azi, exact ca mine. Fiecare poartă culori diferite care le reprezintă ocupația, însă eu sunt singura care poartă gri. Desenatorii sunt puțini și rari.

Găsesc mica alee lăturalnică unde se află atelierul de tatuaje și o pornesc în jos pe ea. Pe măsură ce mă apropii, văd o altă siluetă îmbrăcată în gri: alt ucenic, probabil. Când ajung și mai aproape, mi se îneacă corăbiile.

Karl. Dintre toate locurile unde ar fi putut să-și facă ucenicia, trebuia să fie tocmai într-al meu.

Ce mi-ar spune Verity să fac? mă gândesc. Verity mi-ar spune că ar trebui să-l ignor. *„E un nimeni, Lor – te vei uita în urmă și te vei minuna cum de ai permis cuiva atât de neînsemnat să aibă un oarecare impact asupra vieții tale”.*

Lucru care, bineînțeles, sună bine atunci când îl spune ea.

Nici Karl nu pare prea încântat să mă vadă. Stătea sprijinit de zid, însă acum se ridică ca să mă privească în față. Este vânjos și, cu toate că părul său blond e dat pe spate, câteva șuvițe îi cad peste ochii albaștri. Poartă uniforma gri și, tipic pentru el, nu trădează niciun fel de emoție.

— Vorbești serios? zice el. E o glumă, nu-i așa? Nu mi-a spus nimeni că va trebui să-mi împart orele de pregătire cu altcineva.

Ridic din umeri. Fără să spun nimic, îmi țin brațele încrucișate peste piept și stau cu spatele sprijinit de zid și aștept. Nu mă apropii prea tare. Aleea e liniștită; privesc în jos la pantofii mei și încerc să nu fac nimic care să-i atragă disprețul. Nu așa trebuia să fie ziua de azi.

Chiar atunci se aude zgomotul unui zăvor care se trage și sunetul încuietorii care se descuie ne face pe amândoi să stăm drepți. Ușa se deschide și bărbatul cel mai frumos însemnat pe care l-am văzut vreodată stă în prag.

— Karl? Leora? Ar fi bine să veniți încoace.

Înăuntru, totul are fie culoarea lemnului, fie gri. Mese de lemn, pereți de un gri-pal, scaune de metal. Bărbatul care ne-a poftit înăuntru e într-un contrast izbitor cu lucrurile care-l înconjoară. Nu mă pricep prea bine la ghicirea vârstei, însă e mai tânăr decât mama – în jur de treizeci și cinci de ani, probabil. Are capul ras și brațele sale goale sunt puternice și deschise la culoare. E ceva în legătură cu el ce nu pare a fi în regulă, ceva neobișnuit, însă nu-mi pot da seama ce anume – ceva în afară de culorile și frumusețea pielii sale și a prezenței

sale incontestabile. Nu prea pot să mă prind ce e. Îmi dau seama că mă holbez la el în momentul în care spune:

— Ești în regulă, fată dragă?

Roșesc și încuviințez, stânjenită că am fost prinsă uitându-mă fix la el.

— În regulă, voi doi. Puneți-vă șorțurile. Numele meu e Obel. Probabil că ați auzit de mine și cu siguranță mi-ați văzut semnele. Vă faceți pregătirea cu cel mai bun în domeniu și mă aștept la lucruri excepționale din partea voastră. Vă rog să vă amintiți de asta.

Cuvintele sale sunt arogante, însă spuse atât de dezinvolt, încât lasă doar impresia de încredere în sine.

— Și mai amintiți-vă ceva: nu-mi pasă de *voi,* îmi pasă de *mine.* Dacă nu vă ridicați la înălțimea așteptărilor mele, vă voi da papucii fără să stau pe gânduri. Tot ce faceți este o reflexie a mea, așa că faceți-o bine. S-a înțeles?

Karl și cu mine îngăimăm amândoi că s-a înțeles și sunt fericită că și el pare la fel de speriat ca mine.

— Acum, spuneți-mi, zice Obel, ce v-a făcut să alegeți desenul? Tu prima.

Face semn cu capul în direcția mea. Grozav.

— Îî. Mi-a plăcut dintotdeauna să desenez și eu…

Sunt atât de impresionată de prezența acestui bărbat, încât rămân fără cuvinte. Las să-mi scape porumbelul:

— Voiam să fac ceva care să aducă o schimbare pentru oameni.

Nu. Am folosit expresia „Vreau să schimb ceva”. Ce se întâmplă cu mine?

— Exact, foarte frumos. Însă chestia asta nu prea îmi spune nimic. Așa că o să întreb din nou. De ce desenul pe piele?

Trag cu putere aer în piept și mă concentrez.

— Îi pot citi pe oameni și nu mă impresionează sângele.

Sunt atât de emoționată acum, încât vorbesc fără să mă gândesc și îl văd că-și reține un zâmbet.

— Am fost dintotdeauna fascinată de semnele oamenilor – de ceea ce înseamnă ele și de ce le-au ales ei. Nu sunt sensibilă. Desenul pe piele mi s-a părut că se încadrează.

Ridic din umeri și îmi dau seama că aș fi putut spune exact același lucru ca ucenic jupuitor.

El râde la cuvintele mele și brusc pare mai puțin sever.

— Îi poți citi pe oameni? Ești sigură de asta, Leora?

Se simte o tachinare în vocea lui, însă în ochi se vede seriozitate.

Și atunci îmi dau seama. Atunci înțeleg ce anume pare diferit în legătură cu el. *Pe el nu-l pot citi.* Semnele lui sunt toate acolo – spun lumii despre vârsta lui, despre orașul natal, sunt enumerate toate calificativele lui perfecte. Însă, în afară de semnificația de suprafață, semnele lui sunt tăcute. Nu pot citi nimic la un nivel mai profund. Derutată, ochii mei îi întâlnesc pe-ai lui și, preț de doar o secundă, sprâncenele îi coboară ca și cum ar pune o întrebare.

— Da, de obicei îi pot citi pe oameni, reușesc să spun înainte ca atenția lui să alunece de la mine la Karl.

Karl se uită la mine și rânjește.

— Dar tu, băiete – de ce ai ales desenul pe piele? Și te rog să nu-mi spui că vrei să schimbi ceva.

Mă înroșesc când spune asta și observ cum Karl pare puțin mai înalt.

— Desenul pe piele e ceea ce mi-am dorit să fac dintotdeauna.

Mincinosule, gândesc eu.

— Deja mi-am făcut propriul desen.

Karl își ridică cracul pantalonilor și dezvăluie un semn ce înfățișează un dragon. E destul de bun. La naiba.

— Tu ai făcut asta? întreabă Obel cu sprâncenele ridicate.

Karl rânjește mândru și încuviințează.

— Vii aici cu un semn ilegal și te aștepți să fiu impresionat? Să nu mai lași pe nimeni să vadă asta, *niciodată* – OK? Nu până ce nu-l fac eu să arate mai puțin de parcă l-ar fi făcut un copil. Nu-i pot lăsa pe oameni să creadă că acesta e genul de activitate asociată atelierului meu.

Karl își acoperă piciorul, roșind puternic. Bănuiesc că nu s-a așteptat niciodată să se afle aici, să-și arate semnele ilegale, să fie nevoit să-i răspundă unui desenator expert și nu mă pot abține să nu mă simt puțin satisfăcută că Obel l-a pus la punct.

Obel oftează și se uită la amândoi fără niciun fel de plăcere.

— Bine. Veniți încoace, zice el și îl urmăm în studio.

Încăperea este îngrijită și luminoasă, cu pereți albi. Un birou de recepție din metal ajută la împărțirea spațiului, astfel încât clienții să nu poată intra direct în atelier și să vadă cum cineva e

însemnat. Podeaua e pardosită cu piatră de culoare neagră și observ un ecran pliant mare pe roți la baza sa, pictat cu semne tradiționale. În spatele ecranului se află un scaun mare de piele. Inima îmi tresaltă – *aici îmi voi face primul semn.* Teama pe care am simțit-o mai devreme se disipează și îmbrățișez încântarea care îi ia locul. Aici îmi e locul, o știu pur și simplu.

Obel ne arată atelierul. Ne explică că azi treaba noastră e doar să ascultăm și să privim, așa că asta facem; suntem atenți și, pe măsură ce clienții încep să apară, fugim să aducem echipamentul pe care îl cere Obel.

Prima persoană care intră e un bărbat, nu pare să aibă încă treizeci de ani. Speră să-și facă un semn ca să marcheze o promovare și vrea s-o facă în timpul pauzei de masă, într-un interval de vreo două ore.

— Sunt încântat să ți-l fac, însă nu te voi însemna azi, zice Obel pe un ton ferm, însă respectuos. Mai întâi facem o consultație și apoi, într-o săptămână, urmează tatuarea.

Bărbatul se încruntă.

— Ultimul desenator la care am fost mă lăsa întotdeauna să-mi fac semnul imediat, atunci când e convenabil pentru mine.

Obel își înclină capul în semn de înțelegere.

— Sunt încântat să cădem de acord cu un moment care să-ți convină, domnule, însă nu voi însemna pe nimeni fără a face o consultație amănunțită și fără un timp de gândire de cel puțin o săptămână.

Falca bărbatului se încleștează și mă întreb dacă are de gând să se ridice și să plece. Obel continuă, vorbind calm și încetișor.

— Dacă îți vei regreta semnul sau te vei grăbi să faci ceva care nu e cum se cuvine, eu voi fi dat greș în meseria mea. Vreau să iubești tatuajul pe care-l vei face aici. Vreau să fii mândru de semnele pe care familia ta le va prețui după ce nu vei mai fi.

Siguranța de care dă dovadă Obel pare să-l domolească pe bărbat și supărarea îi dispare. Stă de vorbă cu Obel despre ideile sale și, până se reîntoarce la lucru, pare să se afle sub vraja lui Obel, la fel ca mine.

Pe măsură ce dimineața se scurge, încep să anticipez ce trusă va solicita în timp ce fiecare client intră în atelier. Eu și Karl ascultăm cu atenție întrebările pe care le pune fiecărei persoane

în timp ce aceasta îi descrie semnele noi pe care le vrea. Nu le acceptă pur și simplu deciziile; le pune sub semnul întrebării.

— Ai mai văzut acest semn la cineva înainte? La ce te-a făcut să te gândești? Vreuna din cărțile familiei tale are semnul pe care te gândești să ți-l faci? Unde ai vrea să-ți faci semnul? Ce dimensiune să aibă? Va fi acesta o parte a unui desen mai mare? Ce ai vrea ca oamenii să simtă atunci când îți văd semnul? Ce îți place în legătură cu meseria ta? Ce urăști?

Pune întrebările, apoi stă liniștit și ascultă. Atunci îl urmăresc. Uneori stă complet nemișcat, de parcă n-ar vrea să-i întrerupă sau să le influențeze răspunsurile făcând altceva decât să respire. Cu alți clienți este însuflețit și conversația curge cu ușurință. Însă în momentul în care acul este înmuiat și încărcat cu cerneală și pornește mașinăria, devine tăcut. E ca și cum el este cerneala și cerneala este în el. Pare că aproape devine persoana pe care o înseamnă, sufletul său fiind amestecat cu sânge și cerneală. Îl văd pe Karl cum îl urmărește și el, cu privirea aproape flămândă. Suntem amândoi impresionați.

La sfârșitul zilei, Obel ne cheamă pe mine și pe Karl acolo unde lucrează.

— Doar ca să știți și voi, am de gând să-mi extind afacerea. La sfârșitul pregătirii voastre, voi avea un loc liber pentru un nou desenator, care să mi se alăture în atelier. Demonstrați-mi că meritați și e posibil să-l aleg pe unul dintre voi.

Eu și Karl ne uităm unul la altul. Miza tocmai a fost adusă în discuție – și știu că amândoi avem de gând să câștigăm.

Părăsesc atelierul la sfârșitul zilei simțindu-mă buimacă. Această dimineață și toată neliniștea ei par să se fi întâmplat cu multe zile în urmă. Zâmbesc larg în timp ce merg prin oraș și încântarea încă vibrează în mine. Vreau acea slujbă, mă hotărăsc; totuși mă bazez pe noroc ca să concurez împotriva lui Karl. Fac pariu că el nici măcar nu-și dorește slujba cu adevărat; vrea doar să câștige. Poate că o fi el enervant și poate că se află aici doar pentru că-l obligă taică-său, însă trebuie să recunosc că are ceva talent.

Și apoi îmi amintesc de planul meu de a mă opri pe la muzeu ca să văd cartea tatei și zâmbetul mi se lățește și mai tare pe chip. De-abia aștept.

Capitolul șaisprezece

După căldura din atelier, aerul răcoros al străzilor e o schimbare plăcută. E minunat să simt briza pe față și să văd cum toată această energie negativă pălește. Bun, Karl a fost o surpriză neplăcută, însă am supraviețuit primei mele zile *și* nu m-am făcut de râs. *Să vedem cum va fi ziua de mâine, nu-i așa?* spune o voce firavă din capul meu, însă o ignor.

Drumul către muzeu e aglomerat și zgomotos. Oameni care vin de la cumpărături și trec pe lângă mine încărcați cu sacoșe pline cu lucruri pe care le-au cumpărat de la piață. Nu sunt în stare să țin pasul cu mersul lor grăbit – pentru prima oară de luni de zile simt un pic de satisfacție. Am avut o primă zi de lucru neașteptat de bună și o să-mi văd tatăl în doar câteva minute. Îmi îngădui să zâmbesc. Nu sunt chiar fericită, nu sunt pregătită pentru așa ceva, însă mă simt de parcă aș mirosi aroma fericirii imediat după colț – nu e departe de mine acum.

Deasupra ușilor mari de la intrarea în muzeu se află inscripția Adevărul Gol-Goluț. Mă face să mă cutremur de nerăbdare și emoție. Oh, de-abia aștept să-l văd! Ghetele mele ușoare nu fac prea mult zgomot pe podeaua îmbrăcata în gresie, însă destul pentru ca Beatrice de la recepție să ridice privirea către mine. Zâmbește larg.

— Bună, Leora! A fost prima ta zi de muncă?

— Sunt la un desenator care are atelierul în josul străzii, îi spun zâmbind. M-am gândit să vin și să-i povestesc tatei totul despre asta.

Ea încuviințează, cu ochii plini de simpatie și face semn înspre biblioteca muzeului.

Trec prin atrium, simțind soarele iernii luminându-mă de la fereastra din acoperiș care pare atât de înaltă, încât probabil le dă amețeli până și păsărilor. Aruncând o privire spre exponate când trec pe lângă ele, împing ușile de sticlă ce dau spre bibliotecă. Teancurile înalte de cărți protejează încăperea de lumina soarelui așa că îmi pare întotdeauna prăfuită și neprimitoare. Mirosul de cărți vechi mă face să mă gândesc la iarnă și la tata, care aprindea coli mototolite de hârtie ca să

pornească focul. Verity vine uneori aici să studieze; consideră că liniștea din spațiul acesta o ajută să se concentreze și îi place să-și aleagă un birou și să stea acolo toată ziua. Nu știu de ce, însă asta mă face să mă simt nelalocul meu și expusă. Trăgând cu putere aer în piept, închid ochii. Nu sunt aici ca să studiez; sunt aici pentru tata.

Bibliotecara de la birou nu mi-e cunoscută, însă e atentă și zâmbitoare, și când îi spun de ce sunt aici, deschide un sertar, scoate un formular și îmi arată cum să-l completez. Apoi trimite solicitarea mea pe tobogan la etajul de dedesubt, acolo unde sunt păstrate arhivele și unde sunt ținuți cei ale căror cărți au fost de curând finalizate.

În timp ce aștept, privesc prin uși înspre atrium. Toate celelalte etaje ale clădirii dau spre el; seamănă cu o scenă. Din locul în care mă aflu pot să văd câteva dintre exponatele temporare – le schimbă destul de des. În acest moment, toate cărțile celor mai respectați lideri ai noștri sunt acolo și vitrina cea mai mare conține o reproducere a semnelor primarului Longsight. Mă uit în jurul meu prin bibliotecă să văd dacă se află cineva cunoscut azi aici. Nu e decât un băiat care citește în liniște la un birou aflat într-un colț.

Oftez, întrebându-mă cât de mult va trebui să aștept. Sunt nerăbdătoare să văd cartea tatei și nu vreau să mai zăbovesc nicio secundă în plus.

Probabil că mă aflu aici de vreo zece minute în momentul în care aud un hârșâit de scaun. Ridic privirea și-l văd pe băiat ridicându-se de la biroul său și îndreptându-se către recepția bibliotecii. Stă la ceva depărtare de mine și pune o carte pe birou. Parcă e puțin mai mare decât mine și mi se pare că-l cunosc de undeva – poate că a fost cu mine în școală cu un an mai mare sau ceva de genul ăsta. E *superb* îmi spun, cu siguranță că l-aș fi ținut minte de la școală. Are pielea neagră și netedă și niște ochi inteligenți care se văd din spatele unor ochelari cu rame aurii. În timp ce așteaptă ca bibliotecara să vină, bagă un caiet de notițe în rucsacul de piele, îl închide și își trece mâna prin buclele răvășite, deranjându-și puțin ochelarii pe care apoi și-i îndreaptă. *Oh, nu.* A observat că mă uit la el. O să creadă că *mă uitam* la el și nu făceam asta. Ei bine, poate că mă uitam puțin, însă nu vreau ca el s-o știe. Mă prefac că

studiez suprafața de lemn a biroului de la recepție. Oh, dacă aș putea să fiu mai relaxată. Oh, de-aș fi ca Verity – măcar o dată.

— Scuzați-mă, îi spune el bibliotecarei, și vocea lui e plăcută – oarecum răgușită și profundă. Caut volumul al doilea – îl aveți?

Ea arunca o privire la bucata de hârtie pe care i-o arată băiatul.

— Poți aștepta să verific? îl întreabă ea. Nu știu sigur.

Băiatul încuviințează și după ce bibliotecara pleacă se uită la mine și îmi zâmbește. E genul de zâmbet conspirativ și mă ia prin surprindere. Îi zâmbesc la rândul meu și încerc să nu chicotesc.

Chiar în momentul în care îmi trec, pentru a mia oară, greutatea de pe un picior pe altul, un asistent intră în încăpere și îi înmânează bibliotecarei o bucată de hârtie; speriată, femeia ridică privirea. Lasă jos dosarul pe care îl răsfoiește, ia biletul, îl citește, se uită la mine și împăturește în două bucata de hârtie.

— Cartea pe care ai solicitat-o nu poate fi accesată în acest moment.

Vorbește repede și cu sprâncenele încruntate.

— Poftim?

Îmi înmânează bucata de hârtie și se întoarce la treaba ei, acordându-mi un moment de intimitate în timp ce citesc. Mă zgâiesc la hârtia respectivă, însă cuvintele mi se încețoșează în fața ochilor. *Indisponibilă. Confiscată până la noi ordine.*

— Așteptați – sunt sigură că este o greșeală.

Inima îmi bate cu putere în piept, toată încântarea mea că-l voi vedea pe tata s-a transformat în frică.

— El… Cartea lui este aici – așteaptă doar pentru ceremonia de cântărire.

Bibliotecara se uită la mine și oftează, însă nu spune nimic. Ochii ei par neliniștiți, de parcă n-a mai avut de-a face cu o astfel de situație înainte.

— Poate s-au uitat în alt loc sau n-au căutat numele care trebuie? întreb eu cu o urmă de disperare în voce.

Trebuie să fie o greșeală. Trebuie.

Bibliotecara se ridică și vine pe după birou, în mod evident îngrijorată că am de gând să fac o scenă.

— Nu este nicio greșeală. Dacă te uiți la hârtie, vei vedea.

Atinge cu precauție bucata de hârtie din mâna mea, de parcă s-ar teme ca nu cumva s-o frigă.

— Cartea tatălui tău nu este disponibilă. A fost confiscată.

Arată cu degetul înspre cuvintele de pe hârtie și acestea încep să tremure și să se clatine în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi.

— Dacă este confiscată, atunci vreau să știu de ce!

Vocea mea e mai puternică decât intenționez și văd cum bibliotecara se zbârlește.

— Vă rog, trebuie să mă ajutați. *Vă rog* – trebuie să mi-l aduceți pe tata.

Bibliotecara privește cu nervozitate dincolo de mine și o văd șoptind ceva către cineva aflat la distanță. Chiar în acel moment simt o mână pe brat și îmi dau seama că e băiatul acela chipeș, care a urmărit întreaga scenă. Mă smucesc cu indignare, însă el mă trage spre el, cu o strânsoare surprinzător de fermă.

— Chestia asta n-o să ajute. Nu vrei să intri în belele aici, îmi șoptește el în ureche.

Face semn cu capul înspre gardianul care se îndreaptă spre noi și îl las pe băiat să mă conducă afară din muzeu, ținând încă în mână bucata de hârtie.

— Ce faci? șuier printre dinți, încercând să-mi trag mâna.

— Continuă să mergi. Nu putem vorbi acum. Haide.

Își retrage mâna de pe brațul meu și începe să coboare treptele de piatră. Ezit o clipă, apoi îl urmez, simțindu-mă ușor buimacă. Nu vreau să-l părăsesc pe tata; am prea multe întrebări ca să plec pur și simplu. Însă în ciuda aerului său liniștit, băiatul are autoritate. Simt răcoarea rece a vântului pe piele. Cobor repede treptele ca să-l prind din urmă pe băiat. Pleacă și îl urmez; și, în timp ce o fac, el întoarce capul și schițează un zâmbet și cred că înțelege ce simt.

Când mă întorc și mă uit în urma mea, văd gardienii stând în capătul treptelor, urmărindu-ne.

Mergem în tăcere timp de câteva minute, părăsind piața și îndreptându-ne spre străzi mai întunecate, cu birouri, magazine și prăvălii. Simt primele picături de ploaie înghețată și încep să tremur.

— Hai să intrăm aici.

Mă apucă brusc de mână și ne aplecăm ca să putem intra pe o ușă joasă. E o cafenea în care n-am mai fost niciodată. Încăperea înțesată de lume e călduroasă, strălucește de lumini și în aer plutește o aromă plăcută de cafea caldă și conversație.

Băiatul îi spune câteva cuvinte bărbatului care se află la tejghea și, ținându-mă încă de mână, mă conduce spre o masă din colțul încăperii. Pereții înăbușă vocile oamenilor care stau de vorbă și râd și asta îmi dă un sentiment de siguranță.

Îmi dau seama că îl strâng de mână destul de tare. Îi dau drumul și încerc să-mi ascund stânjeneala desfăcându-mi cu exagerată preocupare șalul și aranjându-l *la dungă* înainte de a mă așeza. Abia atunci mă uit la băiat și stranietatea situației mă izbește din plin. Acum o oră de-abia așteptam să văd cartea tatei. Acum stau într-un loc în care n-am mai fost niciodată, cu o persoană complet necunoscută.

— Bună, zice el cu un început de zâmbet. Sunt Oscar.

Își șterge pe cămașă picăturile de ploaie de pe ochelari. Face gropițe în obraji când zâmbește.

— Probabil crezi că sunt foarte ciudat. De obicei nu răpesc fete la muzeu – te asigur de asta.

Își înclină capul să se uite la mine și zice:

— Ești bine?

Îmi trec degetele peste marginea mesei și simt fibra îmbătrânită a lemnului.

— Sunt bine. Nu, de fapt, *nu* sunt bine, însă *chestia asta* e bine, vreau să spun, e bine că suntem aici.

În sinea mea, dau ochii peste cap.

— Eu sunt Leora.

Îi întind mâna, el o strânge și zâmbește.

Ni se aduce cafea la masă în căni de lut, care par de artizanat. Iau cu grijă o înghițitură în timp ce încerc să mă gândesc ce să spun.

— Deci ce s-a întâmplat acolo? întreabă Oscar. N-au vrut să te lase să vezi pe cineva?

Mă uit la el. De regulă nu-mi place să vorbesc despre mine. Însă împrejurările întâlnirii noastre sunt mai ciudate și îmi dau cumva seama că pot avea încredere în el. Sunt oare idioată? Sunt oare orbită de un chip frumos și de o ceașcă de cafea? Poate. Sunt prea obosită și prea tensionată ca să-mi dau seama. Însă știu că vreau să vorbesc.

— Tatăl meu. El… el a murit.

Înghit cu greu.

— Îmi pare rău să aud asta, zice Oscar, aranjându-și ochelarii și împingându-i până la rădăcina nasului în timp ce se apleacă spre mine să asculte cu atenție.

— În fine, cartea lui e ținută la muzeu până sunt gata pentru ceremonia de cântărire a sufletului său, la fel cum se procedează în cazul tuturor. Însă – ei bine, probabil ai auzit – bibliotecara mi-a dat asta.

Scot la iveală bucata de hârtie mototolită și i-o întind lui Oscar, care se uită la ea în tăcere, înainte de a o face să alunece de-a lungul mesei înspre mine.

— Zice aici că i-a fost confiscată cartea și… nu știu ce să fac. Ce mai vrea să însemne și asta?

Îmi înfig unghia în tăblia mesei și trag o linie de-a lungul fibrei lemnului în timp ce vorbesc. Îmi pot auzi nedumerirea din voce. Vorbesc precum un copil.

Băiatul se uită gânditor la mine.

— De obicei cărțile sunt confiscate dacă apare… ceva controversat în timpul examinării. Ceva ce trebuie luat în considerare în timpul ceremoniei.

Își înclină capul, încă aplecat spre mine.

— Ai idee ce ar putea fi acel lucru? Ce e posibil să fi găsit?

Bineînțeles că știu. Mintea mea se întoarce la momentul în care am văzut prima oară cioara pe scalpul tatălui meu. Semnul celor uitați, în loc de asta, spun:

— Nu, eu… nu-mi trece nimic de genul ăsta prin cap.

Vocea îmi sună și mie bățoasă și neobișnuită.

— Pot să-i confișt pur și simplu cartea în felul acesta?

— Păi, pot face orice vor, nu-i așa?

Apoi, înainte să apuc să-l întreb la ce se referă, continuă repede, cu voce joasă.

— Spune-mi, Leora, tatăl tău a fost un om bun?

Mașina de cafea șuieră.

— A fost. A fost cel mai bun om pe care l-am cunoscut.

A fost. A fost. Dar de ce a fost însemnat?

— Atunci totul va fi bine. Putem avea încredere în justiție.

Cuvintele par seci și false în gâtlejul lui. Gesticulează înspre hainele mele și, cu un zâmbet amuzat, întreabă:

— Tu chiar ești desenatoare?

Schimbarea subiectului mă ia prin surprindere, râd și spun:

— Ei bine, da. Însă sunt acolo doar de o zi! Tu ce faci?

— Sunt legător de cărți – al doilea an de pregătire. Încercam să studiez, atunci când te-am văzut la muzeu. Pun pariu că n-o să mai pun mâna vreodată pe volumul doi al cărții ăleia.

Mormăi un „scuze” distrat și îi povestesc cum am descoperit că-mi fac pregătirea împreună cu cineva care mă urăște.

— Nu e, totuși, ceva destul de neobișnuit ca o fată să fie desenatoare?

— Am fost singura de la cursul meu. Poate din cauză că oamenii sunt descurajați de stereotipul că majoritatea desenatorilor par să fie musculoși.

Îmi întind brațul, firav și palid.

— Eu sparg tiparul.

Oscar râde și pielea din jurul ochilor să-i face niște cute într-un fel care mă face să vreau să-l provoc să râdă și mai mult, astfel încât să le pot vedea din nou. Aerul amuzat îi rămâne pe figură chiar și când se oprește din râs. Eu, însă, mă trezesc brusc lipsită de idei de conversație. Nu găsesc nici măcar un singur lucru de spus. E o nebunie că încă sunt aici. Mă îndrept puțin în scaun și încerc să-mi dau seama cum să fac să plec fără să par nepoliticoasă.

— Oscar, e foarte drăguț din partea ta că ai sărit în apărarea mea. Crezi că paznicii ăia m-ar fi dat afară?

El ridică din umeri.

— Poate, zice încetișor.

— În fine. Nu vreau să-ți mai răpesc din timp; mă simt mult mai bine. Ar trebui să mă întorc acasă la mama.

Oscar golește și restul cănii de cafea și zâmbește.

— Păi, a fost plăcută – chestia asta. Să pălăvrăgim și… restul.

Împinge cana înspre marginea mesei.

— Dacă te pot ajuta cu ceva – în legătură cu tatăl tău – nu trebuie decât să spui.

Tonul vocii sale e jos, însă mă privește cu colțul ochiului, de parcă m-ar provoca să mușc momeala.

— Oh, spun cu nesiguranță în glas, e drăguț din partea ta.

N-are idee în ce s-ar băga, dacă ar încerca să mă ajute; nu că eu aș avea mai mult decât are el.

— Nu știu sigur în ce fel m-ar putea ajuta legarea cărților la ce belele am.

Oscar ridică o sprânceană, însă nu mă oprește când mă ridic.

Văd pe fereastră că afară plouă încă, așa că îmi pun șalul pe cap și mă întorc să-mi iau la revedere și chiar atunci văd ceva care mă face să mă opresc. Oscar întinde mâna după rucsacul său și, în timp ce se apleacă, cămașa i se ridică și zăresc o parte din arborele său genealogic. Semnele sale sunt neclare pe pielea lui neagră. Și brusc îmi dau seama că îl pot citi.

Un nume a fost îndepărtat de acolo și la baza arborelui său se află o pasăre care ciugulește.

Un cuc. Știu ce înseamnă asta.

Într-o fracțiune de secundă îmi dau seama unde l-am mai văzut pe Oscar. Era în piață în acea zi în care a avut loc însemnarea. Băiatul cu ochelari, care întindea mâna către bărbatul însemnat.

În timp ce Oscar se îndreaptă de spate, vede că mă holbez la el. Îl privesc în ochi.

— Spune-mi, tatăl tău a fost un om bun, Oscar?

Capitolul șaptesprezece

Mintea mi-e absentă în timp ce mă grăbesc spre casă. Nu pot pricepe ceea ce tocmai s-a întâmplat. Sunt prea multe întrebări în capul meu.

Aș putea s-o întreb pe mama dacă știe ce se întâmplă cu cartea tatei – însă de unde să încep? Pot măcar să am încredere în ea? Mintea mea se tot întoarce la Oscar; la maxilarul lui încordat în timp ce scrie ceva pe o bucată de hârtie și mi-o vâră în mână înainte ca eu să plec grăbită, cu capul în jos în bătaia vântului. Biletul e în buzunar, însă mi-e prea frică să mă uit la el.

— Leora!

Mama stă la masă și, când intru în casă, mă îmbrățișează și mă ține strâns.

— Te-au ținut până târziu! Cum a fost? Mor de curiozitate să știu!

Mă uit la ea, dezorientată. Atelierul, Obel și Karl, toate astea par să se fi întâmplat cu zile bune în urmă, s-au petrecut atâtea de atunci. Îmi ia ceva timp ca mintea să mi se desprindă de la evenimentele stranii din această după-amiază. Mă chinui să zâmbesc.

— A fost grozav, mamă. Mult mai bine decât m-am așteptat.

Inspir aromele bine cunoscute ale casei și le dau voie umerilor încordați să se mai relaxeze. Mama mă împinge ușor, apoi se întoarce să ia o mănușă de bucătărie și să scoată din cuptor o tavă cu biscuiți. Ar fi trebuit să ghicesc că-mi va pregăti ceva bun în prima mea zi de instruire. Se uită la mine curioasă, dorindu-și să continui să vorbesc.

Și îi povestesc despre Obel că e o persoană impresionantă, exact așa cum se spune. Nu pomenesc de Karl. Îi spun despre o parte dintre clienții cu care l-am văzut pe Obel lucrând și de cât de frumoase sunt propriile lui semne, care însă sunt nimic pe lângă semnele pe care le face altora. Nu spun nimic de faptul că nu pot să-l citesc – ar face din asta mare *tam-tam* și s-ar speria de moarte că nu e „normal” – și apoi nu mă mai pot abține și zic:

— Și am fost la muzeu să-l văd pe tata.

Mama ezită și scapă unul din biscuiții fierbinți pe care îi așază pe grătar la răcit. Îl ridică cu o mână înmănușată, îl scutură și îl pune lângă restul biscuiților. Chipul îi rămâne în întregime neclintit.

— Unde e, mamă?

O privesc. Știe ceva, îmi pot da seama de asta; întotdeauna a fost o mincinoasă ca vai de ea.

— Mamă? Când aveai de gând să-mi spui?

— Ce să-ți spun?

Încearcă să pară calmă, însă simt în vocea ei că vrea cumva să se apere.

— Știi unde e cartea lui? Știi de ce l-au luat de-acolo?

Mama scoate două farfurii, privind hotărât oriunde în altă parte, însă nu la mine.

— Nu ești singura care l-a iubit, mamă. Te rog.

Mama trântește tava de copt pe blatul de lucru și se întoarce să mă privească, încruntându-se în timp ce se descotorosește de mănușa de bucătărie, pe care o așază alături.

— Nu e corect, Leora…

— Nu e corect că știi chestii despre tata pe care nu mi le spui.

Vocea îmi tremură. Refuzul mamei de a recunoaște că știe mă enervează.

— Mi-e frică, mamă. Ce înseamnă toate astea pentru ceremonia de cântărire a sufletului său?

— Iubito, zice ea în timp ce vine spre mine și încearcă să mă îmbrățișeze, lucru care mă irită, te impacientezi degeaba.

O îndepărtez.

— Uite-te la mine.

Îmi ia fața între mâini.

— Ar fi trebuit să te previn – chiar am primit o scrisoare. Nu mi-am dat seama că erai atât de dornică să-l vizitezi. I-au reținut cartea înaintea ceremoniei. Însă, draga mea, chestia asta e… doar o formalitate, se întâmplă uneori. Ceva ce trebuie examinat, însă nu-i ceva de care trebuie să-ți faci griji.

Nu-mi mai pot da seama dacă ea chiar crede asta sau dacă mă minte.

— Nu, mamă. Știu că ceva nu e în regulă.

Mama dă să spună ceva.

— Nu încerca. Sunt lucruri pe care le ascunzi de mine. Știu că sunt lucruri în legătură cu tata despre care nu vrei să știu.

— Faci ca asta să pară de parcă ar fi cine știe ce mare secret, zice ea cu nepăsare, de parcă aș fi o școlăriță care pune întrebări prostești, și simt cum frustrarea crește în mine.

— A fost însemnat, nu-i așa? Cu o cioară.

Spun lucrul acesta în șoaptă – nu îndrăznesc să-l rostesc cu voce tare – și mă uit la chipul ei. E complet de necitit. Nu vrea să-mi dea voie să-i pătrund gândurile. Nu voi obține niciun răspuns de la ea în seara asta.

— Nu știu despre ce vorbești, Leora.

Se străduiește ca vocea să-i pară autoritară, dar de fapt sună ca o șoaptă.

Trântesc farfuria cu biscuitul înapoi pe masă.

— Nu mi-e foame, spun în timp ce-mi ridic șalul. Nu mă aștepta.

Plec de-acasă și mama strigă în urma mea.

— Haide, Leora! Nu te prosti!

Nu i-am mai ieșit niciodată până acum din cuvânt.

Merg fără să mă gândesc prea tare încotro mă îndrept. Îmi place când străzile sunt goale. Îmi place să trec pe lângă case și să-mi imaginez cine locuiește acolo. În timpul zilei, când oamenii sunt plecați cu treabă, viețile lor te strigă din semnele lor – n-ai cum să eviți poveștile lor și nici cum să nu ghicești cine sunt și în ce constă existența lor. Însă când toată lumea e ascunsă în spatele pereților, ușilor și ferestrelor cu draperii, îmi pot imagina părți ale vieții lor pe care tatuajele nu le arată. Îmi imaginez ce conversații au înainte de a se spăla pe dinți, ce citesc, ce îi face să râdă și să plângă azi.

Eram cu toții atât de apropiați înainte ca tata să se îmbolnăvească. Aveam cu toții rolul nostru în mica noastră familie. Mama era cea calmă și sensibilă. Tata spunea mereu povești. Îi plăceau fabulele și legendele – despre Vrăjitoarea Albă, despre Sfânt. Eu îl ascultam cu ochii cât cepele. Și dacă deveneau prea înspăimântătoare, mama îl oprea, spunându-i că din cauza lui o să am coșmaruri. Apoi el încheia spunându-ne cine știe ce trăsnaie despre cum obișnuia ei să intre în belele când era puști și mama și cu mine râdeam până ce ni se înroșeau obrajii, mama scuturând din cap, dezaprobându-l un pic, știind că tata o tachina, iar eu uimită de ideea că un adult a putut vreodată să fie neascultător. Eu oscilam între amândoi –

de obicei tăcută și docilă, însă câteodată, doar câteodată, răzvrătită.

Nu știu cât timp am mers – ore poate – însă stau pe-afară până sunt sigură că mama s-a dus la culcare. Când mă întorc acasă, mă opresc o clipă în fața casei și o privesc. Câtă vreme nu intru, pot încă să mă mai prefac că toată lumea e înăuntru, că tata nu e doar o carte care urmează să fie citită. Că el nu lipsește.

Că mama e doar mama și nu o mincinoasă îmbrăcată cu hainele ei.

* * *

Când cobor la parter a doua zi dimineață, pe o farfurie e un pui pus la dezgheț și pe masă, un bilet de la mama: *Am plecat la lucru devreme, să ai o zi bună. Te rog să pregătești cina când te întorci.* Mă evită.

Și știu că n-o să obțin niciodată răspunsuri de la ea. N-am de ales decât să scot bucata de hârtie pe care mi-a dat-o Oscar. Îmi caut prin buzunar și o despăturesc.

Ce îl face bun pe un om?

Poți avea încredere în mine, Leora.
Dacă vrei să stăm de vorbă, întâlnește-te cu mine vineri la ora șase după-amiază.
În piață.

Sub cuvinte e mâzgălită o mică imagine a unei ciori.

Capitolul optsprezece

Mă uit întruna la biletul lui Oscar atât de mult timp, încât sunt în pericol să întârzii la lucru. Dau repede pe gât niște ceai și iau cu mine un biscuit care s-a răcit să-l mănânc pe drum. Azi-noapte a plouat și mai mult și frunzele de pe pământ sunt moi și înmiresmate.

Ajung la atelier la țanc. Karl așteaptă în față și dă să spună ceva – ceva grosolan, probabil – însă Obel își face apariția în ușă și nu mai poate zice nimic. Asta însă nu-l oprește să mă privească ca pe un gunoi. Mă uit urât la ceafa lui în timp ce-l urmez. Acum că ne-am pricopsit unul cu altul, nu știu de ce nu se poate împăca pur și simplu cu ideea.

Obel ne face loc să intrăm și apoi trece direct la subiect.

— Azi aveți sarcini diferite. Karl, vreau să-ți exersezi aptitudinile de desenator. Semnul pe care ți l-ai făcut pe picior arată că ai talent înnăscut, însă doar atât. Are nevoie de rafinament – trebuie să trasezi linii fără cusur. Parcurge cartea asta – Obel împinge de-a lungul mesei un manual de modele de tatuaje – și încearcă să imiți semnele. Însă nu le copia doar – vreau să simți emoția fiecărui semn – OK?

140

— Îî, bine.

Karl pare buimăcit, însă ia cartea de pe masă, un toc și cerneală și se duce la un birou. În timp ce trece pe lângă mine, șoptește:

— Ai auzit asta? Talent înnăscut.

— Leora, ai rămas din nou cu mine.

Obel face semn cu capul spre atelier și îl urmez în spațiul luminat, Karl privindu-mă chiorâș când trec pe lângă el. Obel e numai lapte și miere cu clienții săi și numai venin cu mine și Karl. Eu tot nu-l pot citi – îl simt de parcă ar fi în spatele unei vitrine din muzeu – frumos, însă mort.

Obel are mulți clienți. Unii vin pentru a fi însemnați, alții ca să stea de vorbă cu el în legătură cu ideile pe care le au pentru niște semne viitoare. Zâmbesc când în atelier intră un bărbat cu un cățeluș alb și îl întreabă pe Obel dacă nu vrea să-i facă un

tatuaj cu „cel mai bun prieten” al lui pe o fesă, în locul în care ar trebui să se afle în mod normal un tatuaj care să marcheze căsătoria.

— Păi, n-am de gând să mă căsătoresc vreodată, nu-i așa?

Sunt frapată de faptul că fiecare client vine la desenator singur și, când prind un moment de respiro și pregătesc trusa pentru următorul client, mă hotărăsc să-l întreb pe Obel despre asta.

— Toți vin la tine singuri. De ce?

Obel șterge o suprafață de lucru și mai zăbovește puțin înainte să-mi răspundă.

— Anumite ateliere nu pun mare preț pe acest lucru, însă mie îmi place să-i văd pe oameni singuri. Trebuie să știu dacă își aleg ei înșiși semnele și nu pentru că sunt convinși de altcineva. Unele persoane sunt foarte ușor influențabile. Le place să li se spună ce să gândească. Însă semnele trebuie să fie ale lor; povestea lor e mult prea importantă. Nu voi permite să fie sugerată de nimeni altcineva.

Mută un scaun, pregătindu-l pentru clientul următor.

— Nu crezi că *tu* îi influențezi? întreb eu, îngrijorată ca nu cumva să creadă că pun prea multe întrebări.

Face o pauză și pare să se gândească la ce am spus.

— O parte din datoria mea e să mă comport ca o oglindă pentru fiecare dintre clienții mei. Încerc să pierd ideea că sunt desenatorul lor și țintesc să devin pur și simplu parte din ei. Le reflect pasiunile și temerile. Devin locul unde se simt în siguranță. Ai fi surprinsă să afli cât de mulți oameni îmi spun lucruri pe care nu le-au mărturisit nici celui mai bun prieten.

Mă privește gânditor.

— Asta e o parte din meserie care nu poate fi învățată, Leora. Partea care te transformă din cineva cu puțin talent într-un adevărat desenator.

* * *

În cursul zilei, vedem un bărbat care vrea să marcheze evenimentul nașterii fiului său fără ca soția lui să știe că are o amantă. Vedem o femeie în vârstă care vrea să păstreze amintirea primei dăți când a sărutat un bărbat.

— Mă cam lasă memoria, vezi tu, și sunt unele lucruri pe care nu vrei să le uiți.

Mi se livrează un buchet de flori cu un bilețel de la Mel pe care scrie *Sper că te-ai acomodat. Ai ales una dintre profesiile noastre cele mai nobile.* Dedesubt e desenată o imagine a Sfântului.

La sfârșitul zilei, după ce Karl tocmai a plecat, în timp ce fac ordine în lucruri și îmi aranjez florile într-un vas, o femeie intră în atelier. Obel ridică privirea în timp ce ea intră. E slabă și neagră și în ochi are ceva care mă face să mă opresc.

— Am închis, zice Obel, însă o spune pe un ton amabil.

— Știu. Eu doar… Ai timp să mă vezi? întreabă ea și îi înmânează o bucată de hârtie.

El se uită la hârtie și apoi întoarce plăcuța de pe ușă pe care scrie „închis”.

— Te rog. Vino și ia loc, zice curtenitor, vârând bucata de hârtie în buzunarul de la spate.

Eu ezit, fără să știu dacă ar trebui să rămân sau să plec și îl surprind pe Obel privindu-mă gânditor. Apoi pare să se hotărască și spune:

— Ea este Leora, își face pregătirea cu mine – te deranjează dacă stă aici cu noi?

Femeia se uită la mine cu ochii strălucitori și roșii de la prea multe lacrimi. Face câteva clipe o pauză și apoi pare să ia o hotărâre.

— Da, e în regulă.

În vreme ce Obel vorbește cu femeia, eu sesizez tristețea sufletului ei. Ne spune că și-a pierdut copilașul și că vrea o frunză la baza arborelui său genealogic prin care să-i marcheze viața.

Obel rămâne tăcut și aprobă rugămintea ei, dorindu-și, din câte se pare, să-și încalce propria regulă și să-i facă semnul imediat. Femeia se așază pe un scaun și o ajut să-și ridice bluza; se sprijină de scaun cu ajutorul antebrațelor, pregătită pentru începerea ședinței de însemnare. În timp ce se face comodă îi văd abdomenul încrețit, cu vergeturi de un vinețiu-aprins. Mă uit la spatele ei și văd că arborele ei genealogic are deja două frunze căzute la baza trunchiului – cafenii și emaciate în comparație cu cele de un verde-intens ale celorlalți membri ai familiei reprezentați în arborele ei. O ating pe umăr și aproape că se simte o conexiune electrică între noi. Îi simt greutatea sânilor plini de lapte, cu toate că nu mai are un prunc pe care

să-l hrănească. Simt vidul, durerea, furia, vinovăția, zdrobirea, suferința extremă care spune: „Nu pot s-o fac din nou” și jalea mistuitoare care șoptește: „Dar trebuie, trebuie”. Femeia ridică privirea și ochii îmi sunt plini de lacrimi.

Îmi pare rău.

Sunt rușinată de intensitatea emoțiilor mele și mi-e o teamă disperată că n-am făcut altceva decât să-i sporesc durerea – sau că ea o să creadă că mi-e milă de ea.

Obel ne urmărește în tăcere și mă ia de-o parte, ca femeia care așteaptă să nu ne poată auzi.

— Mie mi-e clar că asta e treaba ta, Leora. Tu trebuie să faci semnul.

Mă uit la el să văd dacă vorbește serios.

— Dar nu pot, șoptesc. N-am mai făcut asta până acum.

— Conexiunea e de-ajuns – îmi întinde, insistent, cutia cu mănuși –, asta *dacă* ești o adevărată desenatoare. Mai bine să descoperi chestia asta mai devreme decât mai târziu, ce zici?

Iau perechea de mănuși cu mâini tremurătoare și Obel îmi face un semn de încurajare cu capul, aproape imperceptibil.

Femeia încuviințează și ea, zâmbind ușor spre mine.

Îmi instalez cu grijă instrumentarul, curățând totul și aranjând toate lucrurile de care voi avea nevoie. Iau un stilou. O frunză – o frunză pentru viața lui scurtă. De-abia dacă gândesc în timp ce trasez pe pielea ei modelul după care mă voi ghida. Doar în clipa în care iau aparatul ca să încep să lucrez, am o ezitare; aparatul pare greu în mâna mea și mi-e teamă să nu o rănesc. Mi-e teamă să nu murdăresc imaginea copilașului mult iubit, însemnând-o pe ea în mod greșit.

Însă în timp ce apăs cu piciorul pe pedală și aparatul pornește, simt că intru într-o stare de transă. Aud doar bâzâitul mașinăriei și simt doar emoțiile femeii al cărui spate îl însemnez. Contururile se descriu ușor – culorile îmi arată unde trebuie să le îmbin și unde să mă opresc. Nu creez imaginea; aceasta țâșnește din mine.

Pe măsură ce sunetul aparatului scade în intensitate, revin la viață. Șterg cerneala, care s-a prelins peste imagine și ridic o oglindă pentru ca femeia să poată vedea ce am făcut.

Scoate o exclamație de uimire. Chiar și eu sunt surprinsă. N-am făcut o frunză cafenie, care să se potrivească cu cele ale celorlalți copii pierduți; aceasta strălucește în roșu și auriu. Chiar

și în căderea ei, arată frumusețe și speranța unui nou anotimp ce va veni.

— Este perfectă. Oh! Exact așa mă gândesc eu la el. Nu-ți pot mulțumi îndeajuns.

Acum îi dau lacrimile. Îmi dă voie să-i acopăr semnul, se îmbracă și își șterge ochii cu o batistă de culoare crem. Apoi, brusc, cuvintele îi țâșnesc de parcă s-ar fi rupt un zăgaz.

— Vă mulțumesc foarte mult, amândurora. Nu eram deloc sigură în legătură cu venirea aici; soțul meu crede că ar trebui pur și simplu să uit. Avea doar două zile. Și știu că noi nu trebuie…

Își șterge lacrimile de pe obraji.

— Însă mi-a fost dat să vin aici. Și tu m-ai văzut; ai văzut în interiorul meu. Îți mulțumesc.

În timp ce vorbește, văd cum maxilarul lui Obel se încordează – ochii îi lucesc plini de înțelegere și compasiune.

Femeia îi plătește lui Obel și pleacă, înfășurându-și pelerina în jurul trupului. Sunt atât de copleșită, încât de-abia mai pot vorbi.

— Obel, m-am simțit extraordinar. Ce s-a întâmplat? A fost de parcă ea mi-ar fi ghidat mâinile – e ca și cum… nu *eu* am făcut asta.

Obel îmi zâmbește larg.

— Știam eu, fată dragă. Ai fost făcută pentru asta.

Chipul lui devine brusc serios.

— Leora, nu trebuie să spui altcuiva despre clienții pe care îi primim după terminarea programului, bine? Consideră că e un secret între tatuator și tatuat.

Mă uit doar la el și încuviințez din cap, însă atunci când golesc coșul de gunoi înainte să plec văd bucata de hârtie pe care femeia i-a dat-o lui Obel. O îndrept și îi netezesc îndoiturile. Pe ea e imaginea unei pene.

O pană – semnul celor neînsemnați. Însă ea mi-a părut o persoană atât de normală și atât de zdrobită.

Și apoi, cuprinsă de un teribil aflux de adrenalină, îmi pică fisa. Dacă bebelușul ei avea doar două zile, n-ar fi avut cum să aibă semnul de naștere. Bebelușii care mor înainte de a fi însemnați sunt în mod oficial considerați neînsemnați. Nu știu ce să fac – a fost primul meu semn și Obel m-a lăsat să încalc legea, m-a pus să-l fac.

Tocmai am făcut un semn de aducere-aminte pentru un copilaș care ar fi trebuit uitat.

Capitolul nouăsprezece

Casa e tot goală când mă întorc. Deschid caietul și desenez semnul pe care l-am făcut azi. Pe hârtie seamănă cu un desen destul de rezonabil al unei frunze, însă pe spatele femeii părea viu. Sunt copleșită pe de o parte de mândrie și încântare în privința acestui eveniment și, pe de alta, de groaza că cineva va descoperi ce am făcut, închid ochii și încerc să-mi amintesc cum m-am simțit când am început să fiu atât de armonizată cu cineva, încât sentimentele acelei persoane au devenit ale mele. Nu mă pot abține să nu zâmbesc. Păstrez amintirea chipului ei în minte și, chiar dacă știu că n-ar trebui, îi doresc totuși fericire.

Pun puiul la cuptor, curăț și tai legumele. Când mă uit la ceasul de perete, îmi dau seama că nu e atât de târziu cum credeam. Sunt nerăbdătoare să împărtășesc veștile cuiva și mama n-are să se întoarcă prea curând, îi scriu la repezeală un bilet, promițându-i să mă întorc acasă la timp ca să termin de gătit, apoi îmi înșfac geanta și mă îndrept spre casa lui Verity.

* * *

Ea e încă în oraș la orele de instruire atunci când ajung, însă Julia e acasă și ne așezăm la masa din bucătărie să stăm de vorbă în timp ce o aștept pe Verity. Nu mă pot abține să nu mă gândesc la femeia pe care am însemnat-o și sfârșesc prin a o întreba pe Julia despre activitatea ei de la spital. Ea e moașă – îi supraveghează întotdeauna pe copii atunci când își primesc semnele de naștere. Trebuie să fie un moment extraordinar să fii acolo când cineva primește un nume și e însemnat pentru prima oară. Îi spun Juliei acest lucru și mă privește gânditoare, dându-și după urechi părul ei castaniu, sârmos și lung până la nivelul bărbiei.

— Ai dreptate – poate fi un lucru extraordinar.

Zâmbește cu un aer obosit și sunt pe cale s-o întreb mai multe – despre cum trebuie să fie pentru acei părinți ai căror copilași nu sunt însemnați – în momentul în care Verity intră tropăind, își aruncă geanta pe masă și mă îmbrățișează în timp ce stă în spatele scaunului pe care sunt așezată.

— Ești aici! Prietena mea desenatoare, nici nu-ți închipui cât de tare mă cred cei de la muncă pentru că știu o fată care e desenatoare! Ai fost o binecuvântare pentru mine! Nu pare că am fi acolo doar de două zile, nu-i așa? Oof, sunt extenuată!

Zâmbesc la mulțimea de cuvinte îndrugate de Verity. Julia încearcă să agațe geanta fiicei sale în cuier, însă acesta e plin de haine, șaluri și genți, așa că geanta cade pe podea. Julia oftează, lăsând-o acolo unde e și o sărută pe Verity pe obraz.

— Voi puteți să mai stați la taclale, eu mă duc să mă culc – am avut o tură atât de grea. Așteaptă-l pe Seb – ar trebui să vină acasă în curând.

Ne hotărâm să rămânem la masa din bucătărie mai degrabă decât să urcăm în camera lui Verity – așa nu prea avem cum s-o deranjăm pe Julia, dacă suntem aici jos. Verity caută prin niște cutii puse aiurea într-unul din dulapuri și scoate la iveală o prăjitură. Folosește capacul cutiei drept farfurie, taie prăjitura și mâncăm, lăsând ca firmiturile să se împrăștie pe masă.

— Și-atunci, o să fie bine? zice Verity cu gura plină.

— Mie chiar îmi place, Vetty. Tipul care mă instruiește e cam serios și dificil, însă cred că vede ceva potențial în mine. Oh! Totuși, n-o să ghicești niciodată *alături* de cine îmi fac pregătirea.

Ochii lui Verity se măresc întrebători – are gura încă prea plină ca să poată vorbi cum trebuie. Fac o pauză pentru un efect dramatic.

— Cu unicul și irepetabilul Karl Novak.

Verity încearcă să bolborosească ceva și bucăți de prăjitură îi cad pe gură.

— Îmi dă fiori, zic.

Verity înghite ce i-a mai rămas din îmbucătură. I-am povestit totul despre petrecere și despre cum mă tot înțeapă Karl și știe destule despre el ca să înțeleagă de ce chestia asta îmi face pielea de găină. Scutură din cap și expiră zgomotos.

— Păi, ăsta e un ghinion de-a dreptul *impresionant* – doar ție ți se putea întâmpla asta, Leora. Poate n-o să reziste prea mult acolo, totuși?

— Pare destul de dedicat, îi spun cu un zâmbet amar. Și se simte cât se poate de bine acolo. O să supraviețuiesc.

Prăjitura e chiar bună – aromată și însiropată, una dintre cele mai bune făcute de Seb și ochesc o a doua bucată.

— În fine, spune-mi despre munca de la guvern. Ia te uită ce elegantă ești!

Poarta o rochie ajustată pe corp din sifon albastru, încinsă cu o curea lată de piele, care îi evidențiază frumos talia. Are o eșarfă imensă cu blazonul guvernului. Bineînțeles că are parte de o uniformă care pică bine. Verity zâmbește, se ridică și face o piruetă.

— Chiar e o uniformă foarte fainăă, nu-i așa?

Se așază.

— Și a ta e, ăă, foarte *gri*?

Râdem amândouă.

— Mi s-a dat deja un proiect în toată regula la care lucrez – e destul de interesant.

Ridic o sprânceană – nu-mi prea pot închipui nimic care să poată fi descris drept interesant în legătură cu administrația.

— Nu, chiar este! zâmbește Verity larg. Pe bune! E posibil să am chiar șansa să-l întâlnesc pe primarul Longsight mâine!

Scoate un chiot și se preface că leșină, făcându-mă să râd.

— Vine la o ședință.

— Uau, e extraordinar.

Nu mă pot abține să nu simt puțină invidie; asta face ca vestea în legătură cu faptul că am făcut primul semn să pară lipsită de importanță.

— Din câte se pare are de gând să pună în practică tot felul de reforme, unele chiar radicale – oamenii vorbesc despre planurile lui. Chestia asta afectează întreaga țară, nu doar pe noi. Nu m-am acomodat prea bine cu toate lucrurile, însă se simte ceva… *clar* în locul respectiv.

Ridică din umeri, însă ochii îi lucesc.

— Oamenii sunt încântați, asta e.

— Îmi amintesc că la însemnarea publică…

Îmi dreg glasul, care brusc mi s-a frânt.

— Vorbește serios în legătură cu neînsemnații, nu-i așa? Chiar sunt o amenințare?

Verity încuviințează cu ochii mari.

— E adevărat, Lor – mai mult decât am putut să ne dăm seama vreodată. Ca să fiu sinceră, mi-e puțin cam teamă. Însă facem tot ce putem să ne întărim pozițiile. Sunt sigură că primarul Longsight e stăpân pe situație.

Zâmbește cu sfială.

— De fapt, chestia la care lucrez are legătură cu toată povestea asta.

Ridic o sprânceană. Verity se apleacă spre mine.

— Până hotărăsc ei că sunt pregătită să încep la Departamentul Funerar și de Cântărire a Sufletelor, fac liste complete cu semnele tuturor.

— Hm, palpitant, Vetty, rânjesc.

Mă săgetează cu o privire enervată, iar eu întind mâna după o a doua bucată de prăjitură.

— Oricum, desenatorii trebuie să raporteze guvernului toate semnele pe care le fac. Am văzut documentele. Probabil că lista asta există deja.

— Păi, mda, însă hai să spunem doar că desenatorii nu sunt renumiți pentru abilitățile lor de buni administratori.

Se uită la mine cu subînțeles și îmi zâmbește răutăcios. Dau ochii peste cap, însă are dreptate – sunt mult mai aiurită decât ea.

— Evidența ținută a fost destul de precară până acum și a fost neglijată sub guvernările anterioare – însă toate astea se schimbă acum. Trebuie să se știe cu exactitate cine a fost însemnat și unde și ce reprezintă semnele lor.

Verity adună cu degetul firimiturile din fața ei și le bagă în gură. Pare gânditoare.

— Cred că ei nu mai considerau că acest lucru conta atât de mult, însă primarul Longsight vrea să schimbe asta. Știe că, pentru ca reformele sale să funcționeze, toate lucrurile și toată lumea trebuie înregistrate. Nimic nu mai poate fi ascuns. Avem de gând să… – Verity face o față serioasă de parcă ar cita din memorie – *Ne întoarcem la rădăcinile tradițiilor noastre și să ne amintim că însemnarea nu este doar pentru autoexprimare – este și despre aducere-aminte și despre a demonstra că suntem vrednici.*

Râde de cum a reprodus citatul.

Imaginea bărbatului marcat în piață îmi trece prin minte și îmi amintesc de promisiunea primarului Longsight că vom vedea și mai multe astfel de manifestări publice în viitor. Îmi amintesc de convingerea din vocea sa, de impresia pe care am avut-o, în ciuda groazei resimțite, că va face întotdeauna ce trebuie.

— Deci de aia revine el la însemnările publice? întreb.

Păstrez un ton neutru, însă inima îmi bate cu repeziciune. Nu-mi pot șterge din minte imaginea bărbatului din piață și a chipului său înfrânt și distrus. Și nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la tata. De ce a fost însemnat? Ce a făcut el?

Verity încuviințează.

— Da – aceea a fost prima. Așa cum am spus, amenințarea din partea neînsemnaților crește – se întâmplă asta de ani de zile, din cauză că vechiul regim nu a fost destul de dur. Vrem să reprimăm orice trădare. Primarul Longsight are de făcut o treabă importantă – trebuie să-i dea în vileag pe toți cei care i se opun. În primul rând, vrea să se asigure că oricine îi sprijină pe neînsemnați e dat drept exemplu. Guvernul face investigații pentru descoperirea eventualilor rebeli. Au informații că niște celule rebele îi ajută pe neînsemnați – și vor chiar ca ei să se poată mișca liber printre noi – și acum primarul Longsight pune capăt acestei situații. Vor fi chiar mai multe persoane însemnate ca uitate, dacă estimarea mea e una corectă. Nu mai e doar o tradiție străveche; devine o realitate.

O privesc pe Verity, ochii ei scânteiază de încântare, iar eu, în sinea mea, mă simt pustiită. *Represiune. Mai mulți oameni însemnați ca uitați. Anchetarea eventualilor rebeli.*

Oare chestia asta are vreo legătură cu dispariția cărții tatei?

— Și totuși, cine i-ar sprijini pe neînsemnați? După tot ce au făcut – și de ce?

E posibil ca tata să fi avut vreo legătură cu aceste celule rebele? Alung acest gând din minte – tata n-ar fi făcut așa ceva. Joel Flint, familist model, tată iubitor, soț înțelept, stâlp al comunității – în niciun caz. Brusc devin nerăbdătoare să-i mărturisesc celei mai bune prietene – nu doar despre semnul tatei, ci și despre faptul că i-a fost confiscată cartea, despre cum m-a dus Oscar la cafenea și despre faptul că mama nu vrea să-mi spună nimic.

— Verity… încep eu să spun.

Ridicăm amândouă privirea în momentul în care Julia intră în bucătărie.

— N-am putut să dorm, zice ea cu un oftat, prăbușindu-se pe băncuța de lângă noi.

Pare atât de mică pe lângă Verity acum. Îmi amintesc când credeam că era cea mai *adultă* dintre adulții pe care-i cunoșteam, cu excepția mamei, bineînțeles. Se uită la prăjitură

și taie absentă o felie. Acum nu mai e momentul confesiunilor. Apoi văd cât e ceasul și mă ridic să plec acasă; dacă nu o iau din loc chiar acum, o să întârzii. Mă gândesc la puiul din cuptor și la cina în tăcere pe care eu și mama o vom avea.

— Trebuie să pleci? întreabă Verity.

Încuviințez din cap și mă duc s-o îmbrățișez.

— Îmi pare rău, de-abia dacă am vorbit despre tine – n-am făcut altceva decât să trăncănesc eu. Hai să ne întâlnim la sfârșitul săptămânii să stăm de vorbă pe îndelete, da?

— Sună perfect, Vetty. Îmbrățișează-l pe Seb din partea mea.

Verity se uită ciudat la mine, așa că o asigur că nu-i nimic, cu un zâmbet care pare pus forțat pe chipul meu, și mă îndrept spre casă, făcând cu mâna și zâmbind cu gura până la urechi până ies pe ușă, după care îmi pică fața. Vârându-mi și mai adânc mâinile în buzunare, simt frunzele pe care le-am adunat în acea ultimă zi de examene. S-au întâmplat atâtea lucruri de atunci; Verity e tot aceeași persoană; nonșalantă și sigură pe sine, însă eu sunt alt om. Strâng pumnii și aceștia se închid în jurul a ceva – ceva ce e și tare și moale în același timp.

Scot obiectul din buzunar și mă așez sub un felinar să văd ce este.

O pană neagră și lucioasă.

Semnul neînsemnaților.

O țin în mână doar o clipă înainte ca vântul să mi-o smulgă. Mă uit în jur, așteptându-mă cumva să văd un neînsemnat chiar acolo în spatele meu. Fug spre casă simțindu-mă de parcă aș avea iarăși șase ani și mă fugăresc neînsemnații gata să-mi fure sufletul.

Capitolul douăzeci

Când ajung acasă descopăr că mama s-a întors deja și în casă miroase plăcut a spațiu cald și a mâncare. Mama stă la masă, cu o ceașcă de ceai, citind una din cărțile strămoșilor. Chipul ei e calm și împăcat și nu-mi pot închipui ce zace dedesubt – nimic? Sau totul?

Încercând să-mi trag sufletul, îmi agăț haina în cuier și îmi scot șalul. O parte din mine ar vrea să se prefacă că totul e în regulă și doar să-i povestească despre ziua pe care am avut-o – ar fi drăguț să împărtășesc tot ce s-a întâmplat cu cineva care să fie, la rândul său, încântat.

Însă știu că îmi ascunde atât de multe lucruri.

— Cum a fost în ziua a doua? întreabă, zâmbindu-mi ușor și așteptându-se să-i răspund.

E încercarea ei de a face un armistițiu. Mă opresc.

— O să-ți spun, pentru că a fost atât de minunat, însă să nu crezi că asta înseamnă că ești iertată, mă încrunt. De fapt, o să fac o înțelegere cu tine. O să-ți spun despre chestia *mea* la cină și apoi îmi poți spune și tu despre *a ta.*

Mama dă ochii peste cap și zâmbește de parcă aș fi doar un copil nostim; mă uit urât la ea și are măcar inspirația să arate că-i pare rău.

* * *

— Deci, eu prima, spun în momentul în care aproape am terminat de mâncat.

Mama pune cuțitul și furculița jos și mă privește expectativ. Nu-mi pot reține zâmbetul.

— Ziua de azi a fost extraordinară. Am făcut primul meu semn!

Mama scoate o exclamație și își duce mâinile la față. Am un sentiment de mândrie, care apoi se transformă în rușine în momentul în care îmi amintesc ce am făcut. E posibil să fie primul meu semn, însă e și prima mea infracțiune. *C-o fi fost în mintea lui Obel?* Încerc să-mi păstrez calmă expresia feței. Mama nu trebuie să afle.

— Sunt extenuată, mamă. N-am știut niciodată cât lasă din sufletul său un desenator cu fiecare tatuaj pe care-l face. Știu că sună ciudat, însă a fost ceva aproape spiritual.

— Ah, Leora, e extraordinar!

Ochii mamei par puțin umezi. Sper că n-are de gând să plângă.

— Și chiar *este* extenuant. De aia semnele sunt vii – pot fi citite precum niște forme de viață – datorită energiei care se revarsă în ele. Viața.

Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Așadar, în ce a constat semnul? întreabă mama.

E pur și simplu interesată, însă schimb subiectul.

— Îmi dau seama ce încerci să faci, spun, și mama ridică din sprâncene. Crezi că, dacă mă faci să vorbesc despre toate astea, voi uita de partea ta de învoială.

— De fapt, nu-mi amintesc să fi fost de acord să fac ceva anume, Leora, zice ea, își împinge farfuria deoparte și se întoarce la cartea ei.

— Nu face asta, mamă.

Brusc, seara plăcută dispare și tot calmul mi se evaporă.

— *Știu,* bine?

Ea se lasă pe spate în scaunul ei și mă privește cu o aparentă confuzie.

— Știu despre tata, știu că a avut semnul – cioara. Îmi amintesc că l-am văzut când eram mică. Atunci când s-a lovit la cap – mai știi?

Mama închide ochii și știu că își amintește.

— Și cred – cred că din cauza asta i-a fost confiscată cartea.

Slobozesc un oftat. Sunt ușurată că pot să recunosc ceea ce știu, însă e înfricoșător să vorbești despre acest lucru.

Mama pune cartea deoparte. Trage cu putere aer în piept și se uită la mine.

— Ai încredere în mine, Leora? întreabă.

Ochii mi se umplu de lacrimi. E o întrebare la care nu știu cum să răspund.

— Vreau să am, spun, iar vocea îmi sună stinsă. *Am avut* întotdeauna încredere în tine. Însă acum nu știu ce să cred. Arată-mi că pot avea încredere. Spune-mi ce se întâmplă.

Clipesc ca să-mi îndepărtez lacrimile. Nu voi plânge; chiar dacă obrajii îmi sunt fierbinți și îmi curge nasul, refuz să plâng. Îi voi arăta că nu sunt o copilă.

— Sunt lucruri pe care i-am promis tatălui tău că nu le voi spune nimănui niciodată – nici măcar ție.

Ochii ei mă imploră s-o ascult, s-o cred.

— Nu-l pot trăda, iubito. Îmi pare rău.

Îmi înghit furia.

— Dar tata e *mort.* Nu mai e aici. Promisiunile alea nu mai contează.

Mama scutură din cap și văd că și ochii ei lucesc de lacrimi. Mă duc pe partea ei de masă, încercând s-o fac să se uite la mine: să mă asculte cu adevărat. Îngenunchez lângă ea.

— Toate aceste secrete nu-l ajută pe tata. O să fie distrus – cineva știe că a fost însemnat ca uitat și, dacă nu facem ceva, chiar așa va fi.

Mama pune o mână pe umărul meu.

— De ce? șoptesc.

Aceasta e întrebarea pe care mi-a fost groază s-o pun.

— De ce a fost însemnat?

Mama face o mișcare să-mi ia mâna într-a ei și rămâne și mai dreaptă în scaun. Ridic privirea spre ea, atât de plină de speranță. Însă ea răspunde:

— Nu-ți pot spune, Leora.

Mă îndepărtez furioasă și ea mă prinde de braț.

— Leora, te rog. Uită-te la mine. Vreau să te gândești în urmă, Leora. Adu-ți aminte de omul pe care l-ai cunoscut.

Încerc să nu-mi închid ochii. Încerc să nu-mi amintesc.

— E posibil să auzi zvonuri. E posibil să auzi bârfe și șușoteli. Însă tot ce contează e că va fi ținut minte pentru ceea ce a fost: un om cu adevărat bun. Semnul… ăla nu avea ce căuta pe pielea lui. Nu-l merita.

Încerc s-o întrerup, însă ea ridică mâna.

— Și la fel a și dispărut. Avem un prieten care a făcut tot ce a fost necesar. Am știut că asta avea să se întâmple, Leora. Am strâns bani și am plănuit totul. Tatăl tău *nu va* fi uitat. Nu trebuie să spui nimănui, însă nu ai de ce să-ți faci griji. Îți făgăduiesc.

Mă uit fix la ea.

— Ce ai făcut? șoptesc. Tu și acest prieten – ce ați făcut?

Se ridică de la masă și își duce cana la chiuvetă să o spele, lăsându-mă în genunchi, pe podea, privind după ea.

— Mamă! strig și, la sunetul vocii mele, ea scapă cana în chiuvetă și aud cum se sparge.

Se întoarce spre mine cu lacrimi pe chip și cu o frustrare înghețată în voce.

— Leora! E singura dată când voi spune asta – așa că ascultă-mă cu atenție. Îți amintești că ai văzut cartea tatălui tău?

Dau ușor din cap că da.

— Am stat și ne-am uitat împreună la ea, nu-i așa? Ai văzut cumva semnul acolo?

Eu încuviințez încetișor, în tăcere. Are dreptate. Ne-am uitat la fiecare pagină și nu era niciun semn al unei ciori care să păteze acele pagini perfecte.

— Ei bine, atunci ar trebui să încetezi să-ți mai faci griji. Carte aia e tot ce va vedea toată lumea. O viață bună. Nimeni nu va ști altceva.

Își trece o mână peste față și văd cât e de obosită.

— N-o să mai vorbim niciodată despre chestia asta, înțelegi? Și nici tu nu trebuie. Să nu spui nimănui, nici măcar lui Verity. Vorbesc foarte serios.

Mama părăsește camera în tăcere, lăsând în urma ei un aer rece, iar eu rămân să adun cioburile de ceramică spartă din apa cu clăbuci. Nu mi-a mai vorbit niciodată în felul acesta.

Înșfac o farfurie murdară și îi dau drumul în chiuvetă, distrasă de gândurile mele. Pipăi după peria de spălat vase care se află sub apă și ating cu palma un ciob din ceașca spartă pe care nu l-am văzut sub spumă. Bulele de detergent devin roz în timp ce sângele mi se revarsă în apă. Îmi trag mâna afară și văd că m-am tăiat adânc de-a lungul pielii – arată de parcă semnele vârstei mele sunt o linie punctată „întreruptă”. Pielea din jurul tăieturii pare deja vânătă și sângerează abundent – făcând ca sângele din încheietura mea udă să se prelingă către cot. Înghit în timp ce durerea începe să se facă simțită și strig:

— Mamă… am nevoie de tine.

* * *

În noaptea aceea visez că sunt jupuită.

Pielea îmi este tăiată. Doar că, în loc să-mi fie păstrate semnele, fiecare dintre ele este tăiat cu cuțitul în două, trei sau patru bucăți. Fiecare bucățică din ceea ce însemn și din

amintirea mea e spulberată și risipită. Sunt un puzzle care nu va mai fi niciodată recompus, piesă cu piesă.

Capitolul douăzeci și unu

La atelier nu prea sunt bună de nimic. Mâna nu mă mai doare atât de tare, însă bandajul pe care trebuie să-l port mă cam împiedică să fac prea multe. Obel scoate o exclamație dezaprobatoare în momentul în care vede că încerc să desenez – cam prost – cu mâna stângă. Mi-e cam greu să-l privesc în ochi după tot ce s-a întâmplat ieri. A fost deștept, acum îmi dau seama; trebuie să fi știut că, punându-mă pe mine să o însemnez pe femeia aceea, a fost cea mai bună modalitate de a se asigura că-i voi păstra secretul. Dacă spun cuiva despre semnele pe care le face după terminarea programului la atelier, el mă poate reclama că am făcut un semn de aducere-aminte a unei persoane neînsemnate.

Îmi umplu timpul gândindu-mă la Oscar și făcându-mi griji fără încetare în legătură cu biletul lui. Când vine ziua de vineri, ziua în care vrea să ne întâlnim, îmi spun de o sută de ori în acea dimineață să merg sau să nu merg la întâlnire. Nu știu nimic despre el, cu excepția faptului că e fiul unui infractor. E un motiv destul de bun ca să nu mă întâlnesc cu el*. Însă el m-ar putea ajuta,* mă contrazic singură. Și tatăl meu a fost o persoană însemnată.

În cele din urmă, hotărăsc că sunt curioasă să văd despre ce este vorba, și acesta este un motiv suficient de bun ca să mă duc la întâlnire.

Gândurile mă ajută să sparg monotonia zilei, pe care mi-o petrec între a ajuta să fac ordine pe rafturi și a pune lucrurile la punct, a-i întâmpina pe clienți și a face tot posibilul să-l evit pe Karl. Azi a fost foarte răutăcios cu mine – răvășind lucrurile pe care le-am pus la locul lor, îmbrâncindu-mă astfel încât să mă împiedic și să par neîndemânatică. Nu m-ar surprinde ca el să fi fost cel care mi-a pus pana în buzunar, doar ca să mă sperie de moarte; e destul de copilăros și răzbunător. Asta trebuie să fie – o glumă proastă – Karl încearcă să-mi distragă atenția de la instruire, încearcă să mă dea la o parte din competiția pentru obținerea unei slujbe permanente aici. Nu vreau să mă gândesc cât de tare m-a speriat acel lucru.

De parcă ar vrea să mă pedepsească pentru neîndemânarea mea, Obel îl lasă pe Karl să facă o mulțime de treburi prin atelier. Karl exultă, iar eu sunt îngrijorată că e posibil ca el să fie mai bun decât mine. Am văzut câteva din desenele pe care le-a făcut și e foarte priceput.

La sfârșitul zilei, în timp ce-mi agăț șorțul în cuier, Opel deschide ușa, însă mă oprește înainte să plec. Abia dacă a vorbit cu mine de când am făcut semnul.

— Ce ai fost azi?

Mă uit nedumerită la el.

— Nu știu la ce te referi, zic.

El se uită la mâna mea și buzele i se subțiază.

— Ai fost nimic. Un desenator nu e *nimic* fără mâinile lui.

— Sau ale *ei,* îi reamintesc.

— Sau ale *ei.* Fii mai atentă, Leora. Asta-i tot.

Bolborosesc o scuză. Obel îmi zâmbește fugitiv.

— Ne vedem luni, fată dragă.

Îmi pun șalul pe mine și mă opresc în timp ce ies pe ușă, trăgând cu putere aer în piept pentru a-mi întări hotărârea. Nu mă pot abține să nu simt că această întâlnire cu Oscar va însemna ceva – că e posibil să descopăr ceva – și o mare parte din mine nu vrea acest lucru. Aceeași parte care vrea s-o creadă pe mama atunci când spune că totul va fi bine.

Însă jumătatea curioasă din mine câștigă și o pornesc spre locul de întâlnire.

Mă uit la ceasul primăriei în timp ce merg – e aproape ora șase. Sosesc în piață cu câteva minute înainte și aștept în fața clădirii sumbre a guvernului. Mă adăpostesc sub un copac, ascultând frunzele rămase foșnind în briza rece. Statuia Sfântului ne veghează și soarele face ca bronzul trăsăturilor sale viguroase să scânteieze. Seamănă cu imaginile cu corpul omenesc din manualele noastre de științe; tot ce vezi sunt tendoane, mușchi încordați și bine definiți peste oase. Cu pielea sa jupuită pe care o ține precum o robă în jurul său și în ciuda cărnii expuse și vulnerabile, Sfântul este senin și puternic. Statuia îi surprinde perfect povestea – imortalizat în momentul care ar fi trebuit să fie sfârșitul său, în mâinile Vrăjitoarei Albe. Faptul că a fost jupuit nu l-a putut omorî, ci doar l-a eliberat.

Micile porțiuni cu iarbă sunt acum atât de acoperite cu frunze și împroșcate cu noroi, așa că se va face primăvară până ce vor

putea să fie folosite din nou pentru picnicurile ținute în timpul pauzelor de masă. Îi citesc pe câțiva dintre oamenii care trec pe lângă mine ca să mai omor timpul. O femeie se oprește lângă mine să-și rearanjeze sacoșele cu cumpărături. Îi văd mâinile încreținte în timp ce cântăresc și rearanjează tot calabalâcul. Semnele vârstei sale i se contopesc în mișcări ce vorbesc limpede despre viața ei: una fericită. Până de curând – văd că ultimii câțiva ani sunt înecați în tristețe și udați de lacrimi de singurătate. Fără a vedea mai mult, pot doar să ghicesc motivele nefericirii sale: poate moartea cuiva drag, poate o altfel de pierdere, poate un conflict care n-a fost niciodată încheiat. Mă uit la propria mea mână bandajată și mă întreb ce vor spune semnele mele atunci când voi fi bătrână. Mi-e atât de teamă de tristețea pe care am simțit-o de când s-a îmbolnăvit tata. Mi-e atât de teamă ca aceasta să nu dureze la nesfârșit. Asta mă așteaptă acum? Oare toți anii mei vor fi afectați de absența lui?

Chiar în momentul în care îmi cumpănesc gândurile mele „vesele”, simt o mână pe umăr. Mă întorc și-l văd pe Oscar. Își poartă bareta genții peste piept și și-a vârât mâinile în buzunarele de la spate. Ochelarii îi sunt ușor strâmbi pe nas și buclele ciufulite.

— Ai venit, zice el cu o privire preocupată pe chip.

— Pari surprins!

Nu mă pot împiedica să nu zâmbesc. Totul pare atât de prostesc, de parcă ne-am juca de-a adulții. Sau de-a spionii.

— Aveam sentimentul că nu prea puteam să aleg. Auzind asta, izbucnește în râs.

— Mda, îmi pare rău în legătură cu asta – probabil am părut mai misterios decât a fost intenția.

Își trece picioarele prin frunzele căzute și se uită în jurul său.

— Deci, vrei să ne plimbăm?

Încuviințez din cap și o pornim cu pași mici, lovind frunzele cu picioarele în timp ce înaintăm.

Mergem în tăcere îndepărtându-ne de clădirea guvernului. Chiar dacă nu *spunem* nimic, mintea mea nu vrea să tacă. Înainte să facem nici zece pași, creierul meu a încercat deja să se hotărască în legătură cu ceea ce înseamnă tatuajele sale (văd unul care urcă spre gât și care seamănă cu o scoarță de

copac), și brusc sunt străfulgerată de un gând: *Oare are iubită?* Izgonesc repede din minte acel gând.

Oscar îmi aruncă o privire.

— Dacă mergem în aceeași cafenea ca ultima oară, e bine?

Eu ezit.

— De fapt, mă gândeam să mergem în alt loc.

— Sigur.

Expresia lui e una ușor curioasă.

— Haide, atunci.

Mă urmează în timp ce o pornesc către muzeu. Clădirea e chiar pe partea cealaltă a pieței și e încă deschis. Un custode, pe care nu-l recunosc, spune pe o voce scăzută, în timp ce trecem de biroul de la recepție:

— închidem la șapte.

Zâmbesc și încuviințez din cap. E timp berechet.

— La muzeu – pe bune? Nu te deranjează să te întorci aici? șoptește Oscar în timp ce-și scoate șapca, o împăturește și și-o vâră în geantă.

— Nu pot sta departe de locul ăsta la nesfârșit, îi șoptesc la rândul meu. Și, în afară de asta, e ceva ce vreau să-ți arăt.

Sunt două rânduri de scări de-o parte și de alta a holului de la intrare, care își croiesc un drum în spirală, în sus, către același palier. Mai demult îl făceam pe tata să mă aștepte mult timp până mă hotărâm pe care să urc.

Încep să urc treptele și Oscar mă urmează. Știu exact unde vreau să ajung. Tata mă aducea la muzeu sâmbăta dimineața, în timp ce mama mai lenevea în pat. Încercam să vedem de fiecare dată o altă parte a muzeului, însă ajungeam întotdeauna în același loc. Locul nostru.

Pe pereții de piatră sunt inscripții, tablouri înrămate, o balustradă uzată de alamă. Și treptele sunt uzate – doar într-o parte, de parcă toată lumea, de-a lungul istoriei, a ales cea mai rapidă rută în sus și în jos. Eu urc întotdeauna pe cealaltă, partea cea neglijată a treptelor.

Pașii noștri răsună în timp ce urcăm scările – un mic cântec al ascensiunii.

Când ajungem la primul etaj, ne oprim. Dacă am continua să urcăm următorul rând de trepte, am ajunge la etajul unde se află cărțile de piele – cele care aparțin celor care nu mai au o familie care să se mai îngrijească de ele. Ele rămân totuși aici, la

muzeu, astfel încât comunitatea să le poată onora și pomeni chiar și atunci când nu mai sunt persoanele iubite pe care să le întâmpine în fiecare zi.

În loc de asta, trecem printr-o intrare cu arcadă care dă din primul rând de trepte în etajul dedicat istoriei noastre. Către camerele pline de fabulele noastre.

Totul în legătură cu acest loc îmi amintește de tata. Mă simt de parcă el ar fi aici, de parcă, dacă aș da colțul, el ar sta aplecat deasupra unei vitrine și ar spune:

— Leora, vino aici – ia uite-te la asta.

Iubea acest loc atât de mult. Iubea toate aceste povești.

— Bine.

Oscar se uită în jurul său la vitrinele de sticlă ce adăpostesc atât de multe pagini și relicve: artefacte ale trecutului nostru. O parte dintre vitrine au cărți de fabule deschise, astfel încât să putem citi poveștile orașului nostru, altele au ilustrații frumoase și figurine realizate manual care spun istoria noastră; povești care ne relatează cum s-a născut comunitatea noastră și felul în care începuturile ei continuă s-o modeleze.

— Deci, de ce suntem aici? Voiai o poveste înainte de culcare?

Oscar se duce la o vitrină și privește înăuntru.

— Nu cred că am mai fost pe aici de când eram copil.

Luminile strălucesc pe exponate și, din cauză că dinspre atrium nu pătrunde deloc lumină naturală, lasă restul spațiului în umbră și exponatele sclipesc asemenea unor fantome.

— Oare *sunt* doar povești? întreb plină de curiozitate. Vreau să zic, asta e istoria noastră, credința noastră.

În întuneric văd cum încruntă din sprâncene.

— Presupun că asta ni s-a spus, zice el, sprijinindu-se de una din vitrine. *Poveștile sunt trecutul nostru. Prin trecutul nostru ne vom trăi prezentul.*

E un citat din crezul orașului nostru, pe care cu toții l-am avut de învățat la școală.

— O spui de parcă ar fi un lucru rău.

Mă uit în jur să văd dacă e cineva în apropiere care ne-ar putea auzi. E doar o singură persoană care se plimba pe-aici, însă se află în partea cealaltă a încăperii. Nu știu de ce sunt agitată – nu facem altceva decât să stăm de vorbă și chestia asta nu-i o infracțiune. Nu-i așa?

— Nu prea ai cum să alegi dacă să crezi sau nu istoria.

Sunt recunoscătoare penumbrei care îmi ascunde îmbujorarea. Nu sunt obișnuită să contrazic pe cineva. Nu sunt obișnuită să fiu nevoită s-o fac.

— Deci tu crezi că toate astea chiar s-au întâmplat?

În colțul gurii îi joacă un mic zâmbet ciudat. Gesticulează înspre vitrine și mă uit în jur la imaginile cu Sfântul, Vrăjitoarea Albă și la toți ceilalți care au jucat un rol în povestea comunității noastre. Iau aminte la textele vechi deschise la paginile unde, de ani de zile, au stat poveștile lor. Mă gândesc la Mel cu poveștile desenate pe pielea ei și la statuia Sfântului și la toate lucrurile pe care le-am învățat la școală.

— Bineînțeles că s-au întâmplat.

Sunt sfidătoare, simțindu-mă curajoasă în lumina slabă, incapabilă să-i văd reacția.

— Adică – unele dintre ele *par* niște povești pentru că sunt atât de vechi. Altele au părți născocite pentru că așa vedeau oamenii lucrurile pe-atunci. Însă adevărul e acolo. E ca… închid ochii și mă gândesc la felul în care tata obișnuia să-mi explice lucrurile astea. E ca o floare: partea frumoasă cu toate petalele e partea născocită, iar rădăcina e adevărul. Chestiile care s-au întâmplat cu adevărat.

Ceva în legătură cu faptul că nu-i pot vedea bine chipul mă face să simt că aș putea să-i șoptesc secrete și că acest lucru ar fi ca și cum aș vorbi cu mine însămi.

— Toată lumea știe asta.

— Poate.

Oscar oftează încetișor și se întoarce la exponatul cu Vrăjitoarea Albă, aplecându-se să se uite mai îndeaproape la vitrină.

— Asta mă speria mereu când eram mic. Când încă credeam în basme.

Își așază mâna pe sticlă, deasupra ilustrației cu Vrăjitoarea Albă, a chipului ei fantomatic și înfiorător.

Vin lângă el și îi arăt una din ilustrațiile mai mici. Frumoasa Monah e înfățișată descoperindu-și semnele pentru prima oară, în timp ce proaspătul ei soț o privește cu o uimire încântată. În același timp, Vrăjitoarea Albă privește în gol cu pielea ei neînsemnată și îngrozitoare. Paginile acestor cărți vechi îmi amintesc de vitraliile din sala de judecată.

— De fapt, asta e povestea mea preferată.

Mâna mea e lângă a lui și sticla începe să se aburească de la căldura pielii mele.

— De ce e preferata ta?

Se întoarce și chipul lui pare foarte aproape de al meu.

— Nu m-aș fi gândit că vrăjitoarele sunt genul tău.

— De unde știi care e genul meu? întreb și-mi dau seama cât de ascuțită îmi pare vocea. Oricum, mie îmi place povestea pur și simplu. E încurajatoare.

— În ce fel e încurajatoare? întreabă.

— Păi, semnele lui Monah, care apar așa cum i-a spus tatăl ei că vor apărea – ultima lui dorință, care se împlinește. Și faptul că Vrăjitoarea Albă e alungată. Îmi place că sora cea bună câștigă.

Este atât de aproape, încât îi simt căldura trupului și îi inspir mirosul. În plămâni simt o căldură care îmi dă o stare de nervozitate, însă e genul de nervozitate care nu mă deranjează. El nu se mișcă, așa că fac un pas înapoi.

— Sora cea bună câștigă, repetă el încetișor, contemplativ.

Se îndepărtează de puțina lumină de acolo și cred că îl aud oftând.

— În fine, tata obișnuia să mă aducă aici. Chestia asta îmi amintește de el.

Mă simt puțin defensivă. E ca și cum ai da cuiva să citească cartea care ți-a plăcut, doar pentru ca acea persoană să-ți spună că e o porcărie.

— Când a murit? întreabă Oscar, stând tot cu spatele la mine.

— Acum aproape trei luni. Uneori mi se pare că s-a întâmplat ieri…

— Și uneori simți de parcă ar fi trecut ani, sfârșește el. Încuviințez și clipesc ca să-mi îndepărtez lacrimile.

— Știi cum e. Pe cine ai pierdut?

Se lasă o tăcere și mă simt ciudat. Mă așez pe jos cu spatele lipit de vitrină. Celălalt vizitator a plecat și acum avem locul doar pentru noi. Covorul e aspru și trasez cu degetul prin el un model neregulat. Îmi țin mâna bandajată în poală și o simt cum zvâcnește în ritmul bătăii inimii mele supărate. Tăcerea trenează până ce Oscar se așază jos lângă mine.

— Pe mama. A murit când aveam unsprezece ani. S-a îmbolnăvit.

Oscar îndepărtează niște scame invizibile de pe genunchi.

— Îmi pare rău de tatăl tău.

— Îmi pare rău de mama ta, îi răspund eu.

Stăm în tăcere și minutele trec. Sau poate secundele. Nu-mi pot da seama.

— Ce-ai pățit la mână? întreabă Oscar.

— Un accident în timp ce spălam vasele, chicotesc.

— Ah, asta-i o chestie periculoasă – aș evita-o, dacă aș fi în locul tău.

Sesizez zâmbetul din vocea sa.

— Te-am văzut. În piață, îi spun și degetele mele încetează să mai traseze modelul pe covor.

— Aha?

Este enervant de calm.

— Era tatăl tău, nu-i așa?

Iată că am spus-o.

Oscar oftează și își îndreaptă picioarele. Își sprijină capul de vitrină în timp ce privește spre tavan.

— Mă întrebam dacă m-ai văzut. Eu te-am văzut acolo, în spate – te-am recunoscut. Tata mi te-a arătat odată, mai demult, pe stradă.

Mă încrunt când aud. M-a arătat? De ce ar fi știut tatăl lui cine eram eu?

— Și da – acela era tatăl meu. A fost însemnat în piața orașului. Acum e uitat. E în închisoare, încă nu l-au eliberat, chiar și după ce i-au făcut.

Izbește cu mâna în podea.

— Și acum, e asta.

Se oprește și începe să deseneze ceva cu degetul în porțiunea de podea dintre noi, ținându-și mâna înspăimântător de aproape de a mea.

— Însă tu ai știi ceva despre asta, nu-i așa, Leora?

Degetul lui îl atinge ușor pe al meu, iar eu îngheț.

— La ce te referi? Despre ce vorbești?

— Despre tatăl tău.

— Indiferent ce crezi că știi… îmi înăbuș teama, însă simt cum răsuflarea și pieptul îmi tremură.

Mă ridic, clătinându-mă, în picioare.

— Leora, este în regulă, zice el calm în timp ce se ridică. Nu *știu* nimic – eu doar pun lucrurile cap la cap. Din ce alt motiv ar

fi confiscată cartea tatălui tău? De ce ai fi tu atât de speriată? Spune-mi doar, spune-o pur și simplu – și el a fost uitat.

Îmi sprijin greoi capul în mâini. N-am spus nimic și totuși am spus prea mult. În întunericul din spatele mâinilor mele, îl aud pe Oscar șoptind:

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Cu chipul încă ascuns în spatele mâinilor, îi spun cum am văzut semnul tatei atunci când eram mică. Nu omit nimic – povestind acest lucru pentru prima oară îmi dă o senzație de purificare. E și periculos.

— Totuși, mama are dreptate, închei, arătându-mi chipul îmbujorat. Nu era nimic acolo, atunci când i-am văzut cartea. Probabil că lucrul ăla a fost îndepărtat cumva.

Oare îmi imaginez doar sau chipul lui Oscar tresare în momentul în care spun acest lucru?

— Însă, dacă ei nu i-au găsit semnul, atunci de ce i-ar fi fost confiscată cartea? închei și ridic privirea către Oscar. Mama zice că totul va fi bine, însă cum e posibil?

O lacrimă mi se prelinge pe obraz și, înainte de a o îndepărta în grabă, Oscar îmi șterge obrazul cu mânșeta jachetei sale. Trag cu putere aer în piept de câteva ori și el îmi dă un răgaz ca să-mi revin.

— Leora… Oscar privește acum covorul urât, de parcă ar încerca să-și găsească cuvintele potrivite. E ceva ce trebuie să-ți spun.

Îmi trag cu putere nasul.

— Ce anume?

El încă privește în podea și brusc simt furnicături pe ceafă. Sunt atât de proastă. Cum de n-am priceput chestia asta mai înainte?

— Spune-o, Oscar, zic cu asprime în glas.

Atunci, el se uită la mine.

— Tatăl meu… ei bine, tu știi pentru ce a fost pedepsit. Pentru că a furat pielea cuiva.

Își trece o mână peste ochi. Știu cuvintele pe care se pregătește să le spună înainte de a le rosti și, de groază, aproape că mi se oprește inima.

— Pielea pe care a furat-o… a fost a tatălui tău.

Capitolul douăzeci și doi

— Spune-mi o poveste, tati, îl imploram. Spune-mi-o pe aia despre tine și mami.

Mama protesta:

— Oh, nu din nou, Leora. Ai auzit-o de atâtea ori.

Însă ochii tatei scânteiau și, cu un zâmbet, începea.

— Ai auzit de dragoste la prima vedere? Ai auzit de prințul care se îndrăgostește de frumoasa domniță în momentul în care o vede? Ai auzit basmele și poveștile cu „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”?

Eu încuviințam din cap cu ochii mari.

— Ei bine, asta nu e povestea noastră.

Și mama încerca să-și ascundă zâmbetul.

* * *

Părinții mei s-au întâlnit când tata s-a mutat în Saintstone. Pe-atunci, cititorii erau mai respectați; n-aveau de-a face doar cu copii îndurerați, care o rugau pe mama să descopere secrete de familie din cartea de piele a rudelor moarte, sau cu iubiți posesivi, care o rugau să citească infidelitatea pe pielea partenerului de viață. Mama avea un contract cu guvernul, ceea ce însemna că îi citea pe toți nou-veniții în oraș și se asigura că sunt potriviți pentru angajare. Făcea recomandări referitoare la locul unde aceștia urmau să lucreze și garanta pentru credibilitatea acordată.

Povestea spune că ea a venit în clădirea guvernului pentru citirea tatei și că el era acolo, așteptând emoționat într-o încăpere goală, gata pentru examinare. După cum povestește mama, era doar o întâlnire de rutină; ea a văzut tot ce trebuia să vadă, l-a recomandat pentru o slujbă de jupuitor și asta a fost tot. Însă versiunea tatei e diferită.

Tata spunea că mama a intrat, încruntată toată și plină de hârțoage. Ea nu s-a uitat la chipul lui, ci doar la pielea de pe el și tot timpul cât tata a încercat să vorbească cu ea, mama, foarte profesionistă, l-a ignorat și a continuat să citească, făcând însemnări în tot acest timp. L-a rugat să se întoarcă, astfel încât să-i poată citi semnele de pe spate și următorul lucru pe care l-a

văzut tata a fost ca ea râdea în hohote, fără să se poată abține, cu lacrimile șiroindu-i pe chip, în timp ce-și acoperea gura și se hlizea fără oprire. În cele din urmă, cineva a ciocănit la ușă să vadă dacă mama era în regulă, a aruncat o privire înspre tata și a rupt-o la fugă, ca să se întoarcă câteva clipe mai târziu cu o pereche de chiloți pe care el să-i îmbrace și dojenindu-l: *„Nu trebuia să dai* totul *jos!*” Într-un final, de îndată ce tata a fost puțin mai îmbrăcat, mama s-a mai domolit din râs, destul pentru a-și continua evaluarea, slobozind chicoteala aceea neobișnuită și scuzându-se pentru lipsa ei de bună-cuviință.

Când tata spunea restul poveștii, mama încuviința din cap și zâmbea; se împrieteniseră în acea zi și curând după aceea se îndrăgostiseră și, cu toate că părinții mamei dezaprobau relația lor, s-au căsătorit un an mai târziu.

Abia când am crescut mai mare m-am gândit realmente la acea poveste și, ei bine, cred că nimeni nu vrea să și-i închipuie pe părinți dezbrăcați. Extrem de rușinată, după aceea n-am mai cerut niciodată să mi se mai spună povestea. Acum aș da orice s-o mai ascult, doar să-i mai aud vocea tatei încă o dată.

* * *

Când mă trezesc a doua zi dimineață, mă întreb dacă discuția mea cu Oscar n-a fost altceva decât un vis straniu și neliniștit. Îmi doresc să fi fost așa.

Mă duc devreme în bucătărie, tremurând în pijamale. Mama s-a trezit deja sau poate că n-a dormit deloc. Bineînțeles că a aflat totul. Când i-am spus aseară despre Connor Drew, a plâns. Pentru prima oară de când s-au întâmplat toate astea, simt că parcă am văzut o undă de nesiguranță, o mică fisură în determinarea ei.

Acum, în această dimineață, vine și se lipește de mine, iar eu mă desprind cât pot de ușor din strânsoarea ei și mă întind să iau o cană.

— Mă bucur că știi adevărul, Leora.

Ochii ei mă urmăresc neliniștiți.

— Băiatul ăsta, Oscar, a mai spus și altceva? Connor n-a lăsat… n-a lăsat nimic să-i scape, nu-i așa?

— Ți-am spus tot ce știu, mamă. Connor e încă în arest pentru că nu vrea să vorbească; nu le-a spus unde își ținea lucrurile și până acum nimeni nu le-a găsit. Nu-i bine, mamă, însă, pentru

moment, cred că tata este încă în siguranță. E posibil ca ei să știe, însă nu pot demonstra nimic.

Torn apă în cană, vărsând puțină pe blatul din lemn.

— Ei mi-ar fi spus, zice mama încetișor, mai mult pentru a se liniști pe sine decât pentru a-mi împărtăși mie ce gândește. Da, sunt sigură că ar fi spus, dacă ar fi fost probleme.

Șterg apa vărsată cu o cârpă. Mama încă își îngaimă gândurile neliniștite, așa că o îmbrățișez cu cârpa udă încă într-o mână.

— Mamă, spun încetișor, cine sunt *ei*?

Ideea că sunt mai mulți oameni de genul ăsta, oameni precum Connor, mă neliniștește. Nu pot uita ce a spus primarul Longsight despre faptul că Connor lucra să-i ajute pe neînsemnați. Însă ea doar scutură din cap.

— Ascultă, o să fie bine, zic.

Acum eu sunt cea calmă. Una din noi trebuie să fie.

— Orice s-ar întâmpla, orice e nevoie, mă voi asigura că tata e în siguranță.

Mama încuviințează pe umărul meu.

— Mulțumesc, iubito, suspină. Doamne, n-ar fi trebuit niciodată să te implic în toate astea.

Se desprinde din îmbrățișare și se șterge la ochi. Dregându-și glasul și clipind, se uită la mine cu hotărâre.

— Nu avem de ce să ne facem griji. Vom face ce am făcut dintotdeauna; vom fi niște cetățene normale și folositoare comunității.

Trage cu putere aer în piept ca să se adune și zâmbește, în cele din urmă.

— Îmi pare rău, draga mea. Chiar va fi bine.

Încuviințez din cap. Însă nu se mai poate preface în fața mea; teama ei a fost cel mai real lucru pe care l-am văzut la ea de săptămâni întregi.

* * *

Următoarele câteva săptămâni la atelier sunt liniștite. Nu-mi vine să cred că prima mea lună acolo aproape s-a încheiat. Încă aștept să mi se vindece mâna suficient de mult cât să pot lucra cu clienții, așa că îmi petrec majoritatea timpului în spate, departe de cerneală și ace. Această lecție despre privarea de care am parte îmi confirmă cât de mult îmi doresc această viață – cât de mult vreau să fiu liberă să însemnez și să creez și să simt din nou acea conexiune nemaipomenită. Și în plus, sunt

nevoită să-l văd pe Karl cum îmi fură ocaziile de a lucra și de a exersa. Ori de câte ori Obel îl cheamă în atelier să-l ajute, Karl profită de situație ca să treacă pe lângă mine și să mă lovească peste cot în timp ce desenez. Sau face glume în legătură cu faptul că sunt prea leneșă să lucrez, cu toate că știe ce nerăbdătoare sunt să o pot face. În ritmul ăsta, cu siguranță el va obține slujba. Aș vrea să știu dacă el a fost cel care mi-a băgat pana aceea în buzunar. Aș putea pur și simplu să merg și să-l întreb, însă oricum nu cred că mi-ar spune adevărul. Mel îmi trimite mici bilețele cu cuvinte de încurajare, mici citate din fabule. Mesajele ei sunt în același timp și încurajatoare, dar și derutante. Sunt doar basme, a zis Oscar.

Obel mi-a dat o treabă de care să mă ocup: trebuie să fac un studiu despre semnele și tatuajele clasice care, în ultimii ani, au căzut în dizgrație. Obel zice că a cunoaște istoria și tradiția e important pentru a fi un mare desenator, înțelesul din spatele semnelor reprezintă totul. Cu toții învățăm la școală ce înseamnă semnele obișnuite: știm că o linie subțire și roșie pe brațul stâng al cuiva înseamnă că acea persoană a furat ceva. O linie groasă și roșie înseamnă că e ceva mai grav și că a comis un jaf, știm că o frunză la baza unui copac înseamnă că cineva a murit. Însă un desenator trebuie să știe mai mult de-atât. Trebuie să știe că o floare de gălbenea înseamnă durere și una de degetariță e pentru a te apăra de rele. Îmi place sarcina primită; toate aceste semne vechi și poveștile lor îmi amintesc de vremea fabulelor cu tata sau de hoinăreala noastră împreună prin muzeu.

Vocea lui Oscar îmi sună în urechi – *atunci pe când credeam în basme.* O dau la o parte.

Azi, vineri, în timp ce Karl e ocupat în atelier, Obel vine să mă verifice. Mă joc cu frunza de lemn de la tata, care atârnă la gâtul meu, iar acum o vâr înapoi în tunică. Nu știu de ce, însă nu vreau ca el s-o vadă.

Așa după cum am fost instruită, am luat notițe și am copiat o parte dintre semnele care mi-au plăcut cel mai mult. Obel ia paginile la care lucrez și le răsfoiește.

— Interesant. Spune-mi despre ăsta, zice el, punând una din foile de hârtie la care lucrez lângă mine pe masă. De ce l-ai desenat pe ăsta?

E o schiță neglijent desenată a Vrăjitoarei Albe din fabulă, o copie a unui desen ciudat, pe care l-am găsit într-una din cărțile vechi, care mi-a atras atenția. Mă foiesc în scaun, simțindu-mă stânjenită.

— Știu că nu este foarte bună. Doar că n-am văzut-o pur și simplu niciodată desenată în felul acesta până acum. De obicei este înfățișată drept o creatură înfricoșătoare, însă e ceva atât de frumos în legătură cu această imagine.

Îmi ridic privirea de la desenul respectiv înspre chipul curios al lui Obel și recunosc cu sfială:

— Mi-a plăcut.

El încuviințează ușor din cap și pune jos și restul notițelor mele.

— De fapt și mie îmi place. Ai văzut vreodată pe cineva cu semnul ăsta?

Am senzația că face mai mult decât să stea la palavre cu mine – că există un înțeles în spatele cuvintelor sale, o intenție. Mă urmărește. Încearcă să mă prindă într-un fel. Mă uit mai îndeaproape la schiță și îmi trec degetul peste liniile trasate în creion. Încerc să mă gândesc – oare am văzut-o vreodată pe pielea cuiva? De ce ar vrea cineva să se însemneze cu înfiorătoarea Vrăjitoare Albă? Ridic privirea către Obel, care încă mă privește insistent.

— Nu, nu l-am mai văzut înainte. Dar tu?

Brusc, îmi zâmbește larg și mă simt de parcă împărtășim împreună cine știe ce mare secret.

— Aș zice dac-ar fi așa, nu, fată dragă? zice el cu un chicotit înțepător. Mă întorc într-un minut. Am o carte care cred că ți-ar plăcea.

Se duce în magazie și, preț câteva clipe, nu-l mai văd. Se întoarce cu o carte care pare foarte veche. O așază ușor pe biroul de lemn și scot o exclamație de uimire. E o carte veche de basme. Însă nu-i o carte de basme *oarecare.* Recunosc plăcuța cu ilustrația coperții de la muzeu.

— Asta este *Enciclopedia poveștilor?* întreb uimită și întind mâinile tremurând ca s-o ating.

Obel stă pe un scaun lângă mine și încuviințează din cap, cu ochii scânteindu-i de încântare.

— Ai mai văzut-o până acum? întreabă el în timp ce ridică încetișor coperta.

Nu mă pot abține să nu mă aplec în față ca s-o privesc îndeaproape.

— Nu – cel puțin, nu în realitate.

Întind mâna să ating pergamentul gros cu textul în relief.

— Este menționată într-un exponat de la muzeu, însă credeam că s-a pierdut. Nu știam că a mai rămas vreo copie.

Obel trage cartea mai aproape de noi și întoarce cu grijă paginile. O atinge de parcă ar fi un prieten plăpând. Parcă ar fi o carte de vrăji: titlurile cu un scris de mână atent, o caligrafie minuțioasă, fiecare pagină e pictată manual. Culorile au pălit, acum sunt o versiune autumnală a primelor lor nuanțe. Pe măsură ce fiecare pagină este întoarsă, un iz de tutun și mucegai îmi umple nările. N-am înțeles niciodată obsesia lui Verity pentru felul în care miros cărțile vechi, însă acum sunt îmbătată de această aromă. Obel este la fel de vrăjit ca mine. Întind mâna să simt o pagină – să ating fragilitatea foilor subțiri ca niște frunze ale acestei extraordinare cărți despre care credeam că nu mai există.

— De ce ai vrut să-mi arăți asta? De ce ai vrut să *mă* lași să mă uit la ceva atât de prețios?

Obel se oprește o clipă, în timp ce se uită gânditor la mine.

— Nu știu. Cred că am simțit că ți-ar plăcea și ție asta.

Continuă să dea paginile, evitându-mi privirea. Mă uit la semnele de pe brațele lui și îmi doresc ca acestea să înceteze să mai fie mute – vreau ca ele să-mi spună ceva despre acest bărbat care mă face să mă simt atât de incomod și, în același timp, atât de bine înțeleasă. Mă surprinde privindu-l și mă uit repede în altă parte.

— Uite, zice el, deschizând cartea la pagina pe care o căuta, iat-o.

Mă aplec să mă uit mai îndeaproape și ea e chiar acolo în fața mea. Vrăjitoarea Albă. Este exact ca imaginea după care am făcut schița, însă mai mare și mult mai detaliată. Sunt frapată de stranietatea de a vedea o femeie complet dezbrăcată. Nu are nimic pe ea. Nici măcar un singur obiect vestimentar și nici măcar o urmă de cerneală. Este complet lipsită de orice semn. Imaginea mă face să tremur – inumanitatea aceea a ei, acea ilizibilitate stranie. Ea este Regina Minciunilor și Păstrătoarea Secretelor. Și totuși, aici, ea este în același timp încântătoare și de o frumusețe izbitoare. Pometii săi înalți, care în imaginea mai

mică o făceau să pară crudă, aici îi dau un aer fragil, cu toate că atitudinea ei este una atât de îndrăzneață. Nu arată de parcă ar încerca să ascundă ceva, cu toate că știu că sub acea piele perfectă păstrează prefăcătoria. Întreaga imagine, la această scară, pare total opusă. Mă simt straniu de inconfortabil. Cineva atât de îngrozitor – atât de complet neînsemnat – n-ar trebui să fie atât de frumos.

— Deseneaz-o din nou, Leora, zice Obel în timp ce părăsește încăperea. Desenaz-o după original.

Iau creionul și o foaie goală de hârtie și, cu o frică neștiută în inimă, încep să-i copiez forma goală. Părul ei se răsucește precum o tufă de trandafiri, precum valurile oceanului. Sânii ei mici aproape că sunt ascunși de cosițele unduitoare. Îmi aduce aminte de sirenele de pe pielea tatei, nu e cu nimic mai puțin fermecătoare. Abia după ce o desenez de vreo zece minute sau mai mult, îmi dau seama. În timp ce-i nuanțez linia maxilarului și panta înclinată a nasului, în timp ce desenez arcada sprâncenelor și zâmbetul fin, însă mândru, abia atunci înțeleg.

Ea sunt eu. Eu sunt ea. Sunt imaginea exactă a Vrăjitoarei Albe.

Ridic privirea și Obel mă privește. Ochii noștri se întâlnesc și eu mă ridic în picioare, scăpând creionul din mână. Închid cartea cu o bufnitură fără să-mi mai pese de cât de veche sau de valoroasă este.

— Eu… eu am uitat – mama avea nevoie să mă întorc mai devreme acasă. Este…

Obel încuviințează din cap fără să spună nimic.

Îmi bag foile în geantă, ridic creionul de pe podeaua tare de piatră și părăsesc camera împleticindu-mă. Închid ușa în spatele meu și plec, recunoscătoare aerului rece și proaspăt care mă ajută să-mi revigorez mintea speriată.

* * *

O vreme, merg aiurea, dându-le voie obrajilor îmbujorați să se răcorească și permițându-le mâinilor mele tremurătoare să se liniștească în buzunare. Când îmi revin, mă pomenesc din nou la muzeu, privind în sus la ușile impunătoare de metal. Dau voie picioarelor să mă poarte în sus pe treptele reci. Îmi croiesc drum către locul meu și al tatei. Locul poveștilor.

Era locul unde mă simțeam în siguranță.

Încerc să-mi recapăt amintirile legate de mine și de tata privind la fiecare vitrină, șoptind, râzând, arătând cu degetul și citind. Încerc să evoc acea senzație de căldură și de curiozitate pe care o ai atunci când te simți în siguranță. Mă opresc în clipa în care ajung la vitrina dedicată Vrăjitoarei Albe.

Citesc scurta descriere a plăcuței groase ce se află alături de imaginea ei. *Vrăjitoarea Albă. Sora degenerată a lui Monah; Dușmana Sfântului*. Îmi amintesc cum tata obișnuia să zăbovească aici; cum obișnuia să mă facă și pe mine să stau mereu aici și să privesc.

— Ce voiai să văd? îi șoptesc tatei.

Și iat-o. Privindu-mă cu propriii mei ochi.

* * *

În vreme ce merg spre casă, mă gândesc la fabula ei. Povestea acelei Vrăjitoare Albe care, din câte se pare, îmi seamănă atât de bine. Tremurând în soarele plăpând de iarnă, îmi strâng șalul mai aproape de cap, desfac bandajul de la mână și îl arunc la un coș de gunoi. Mă uit la mâna mea, la semnul care se va transforma în cicatrice, la paloarea pielii mele și tot ce văd e pielea *ei* – frumusețea ei îngrozitor de neînsemnată. Și o rup la fugă.

Capitolul douăzeci și trei

În dimineața următoare mă trezesc prea devreme. Soarele de-abia dacă strălucește peste picăturile de rouă rămase din timpul nopții și mă întreb dacă nu cumva curând va da înghețul – cu siguranță e destul de frig. Arunc o ocheadă la pielea mea neînsemnată în oglindă și îmi trag la repezeală halatul pe mine. Nu pot sta așa; nevoia de a mă gândi la un prim semn pare mai imperioasă ca niciodată. Însă eu tot nu mă pot decide. Și dacă cumva sfârșesc fără alte semne – practic la fel de pură și neînsemnată precum Vrăjitoarea Albă, ai cărei ochi reci îi moștenesc? Mă cutremur.

Mă înfășor într-o pătură și mă prăbușesc pe canapeaua de un roșu-stins de lângă ușa de la intrare. Arcurile au cedat cu ani în urmă și pernele s-au lăsat, însă este în continuare cea mai confortabilă canapea din lume. Poate ar trebui să aprind focul, însă chestia asta ar însemna să mă duc afară în curte ca să aduc lemne și nu prea pot face față ideii de a îngheța mai tare pentru a mă încălzi apoi.

Închid ochii și moțăi câteva clipe până ce reușesc să mă încălzesc suficient de tare cât să-mi scot halatul. Mă ridic cu greu de pe canapeaua lăsată și mă hotărăsc să mă răsfăț cu niște ciocolată caldă. Poate o să fac o ceașcă și pentru mama, așa cum obișnuia să facă tata atunci când ea mai lenevea în zilele de sâmbătă. Acum e încă în pat, răsfățându-se într-una din diminețile ei libere. Unele lucruri nu s-au schimbat.

O fac exact așa cum obișnuia tata. Mai întâi torn lapte în două căni, pentru a mă asigura că avem suficient, și apoi golesc cănile în cratiță. Las laptele să se încălzească încetișor pe plită, iar eu tai ciocolata neagră în bucățele. Folosesc cuțitul meu preferat de bucătărie și simt doar o mică senzație de durere în mână atunci când lama pătrunde în ciocolată. În timp ce mici bule încep să se formeze pe marginea cratiței, las ciocolata să cadă în lapte. Câteva bucățele mi se lipesc de mână și se topesc, îmi frec mâinile unele de altele și îmi miros palmele, inspirând aroma dulce și caldă. Amestec încetișor ciocolata să nu se lipească de fundul cratiței și răzuiesc niște coajă de

portocală în laptele care clocotește. Lichidul începe să devină tulbure în timp ce bucățile de ciocolată topită se ridică la suprafață. Acum amestec mai repede, lăsând să se formeze spumă în timp ce bat lichidul fierbinte, înainte să fiarbă *chiar* înainte ca acele prime bule de aer să iasă la suprafață – torn ciocolata fierbinte în cele două cești. Bucăți de portocală rasă plutesc în spuma lăptoasă și duc cele două căni cu grijă sus, în dormitorul mamei.

Ea stă sprijinită pe o pernă mare și are cartea în mână, însă nu se uită la ea. Privește drept în față și chipul ei pare extrem de îngrijorat.

Când intru, zâmbește și se ridică în capul oaselor.

— Bună, iubire. De când te-ai trezit?

Vede ciocolata fierbinte și zâmbește.

— Ce răsfăț! N-am mai băut ciocolată fierbinte adusă la pat de când…

Își dă seama de ce a spus, tresare, apoi ia cana aburindă cu ciocolată fierbinte din mâna mea, iar eu o așez pe a mea pe noptieră, în timp ce mă bag lângă ea sub pătură.

— Nu de prea mult timp. E foarte frig, așa că m-am gândit să fac ceva cald.

Întind mâna să-mi iau ciocolata fierbinte și o ridic încetișor, atentă să nu vărs vreo picătură pe așternuturile mamei. Rămân nemișcată câteva clipe, bucurându-mă de amestecul aromat de ciocolată și citrice și de mirosul parfumului mamei amestecat cu cel cald al somnului.

Mama se foiește puțin cât să-și tragă pătura mai sus până aproape de piept și ia o înghițitură de ciocolată.

— Lucrurile sunt în regulă între noi, iubire?

Vocea ei este precaută și joasă și privește drept la peretele din față.

— Tot ce am vrut întotdeauna a fost să fii în siguranță. Știi asta, nu-i așa?

— Știu, mamă.

Mă dau mai aproape de ea și sorb la repezeală puțină ciocolată fierbinte în momentul în care văd că se revarsă peste marginea cești.

— Și știu că tu crezi că trebuie să mă protejezi, însă sunt în regulă. Nu mai sunt un copil.

— Oh, dar ești, zice mama, împungându-mă în coaste. Mereu vei fi copilul meu, întotdeauna, chiar și atunci când o să ai optzeci de ani.

Mama își mută cana în cealaltă mână și mă cuprinde cu brațul.

— Copilul meu mereu, pentru totdeauna, zice ea din nou, atât de încet încât de-abia dacă o aud.

O vreme stăm cuibărite una într-alta în tăcere și mă simt în siguranță și somnoroasă. Apoi răsuflarea mamei se cutremură; plânge. Îmi pun cana jos și mă cuibăresc la pieptul ei.

Lacrimile ei curg pe părul meu și șoptește:

— Ești o fată bună, Leora.

Stăm așa până ce ni se răcește ciocolata și eu sunt pe cale să adorm. Mama mă trezește cu o strângere în brațe și își drege glasul.

— Ei bine, nu pot să stau în pijamale toată ziua; Mai bine mă ridic din pat.

Mă sărută pe cap și îmi mângâie părul acolo unde s-au prelins lacrimile ei.

Mă îndrept și mă întind în timp ce încuviințez somnoroasă.

— Știi că te iubesc, nu-i așa?

Zâmbesc și deschid somnoroasă un ochi.

— Ești mama mea – nu prea ai de ales!

Ea scutură din cap înspre mine în timp ce zâmbește și îmi trage o pălmuță peste creștet.

— Vrei să-ți încălzesc ciocolata? Mă duc să mi-o încălzesc pe-a mea.

Îi dau cana și mă cuibăresc în patul ei cald în timp ce ea se duce și încălzește din nou ciocolata.

Mă trezesc și-mi găsesc cana rece pe noptieră. Cât am dormit? Fără prea mare tragere de inimă, dau la o parte pătura și îmi duc cana jos în bucătărie. Pe masă e un vas cu cafea aburindă și mama stă pe canapea citind o carte. Vărs ciocolata și îmi torn niște cafea într-o cană curată. O țin cu ambele mâini și iau o înghițitură. E suficient de fierbinte cât să mă trezească puțin și îngaim un „bună” adormit înspre mama.

Ochii mei zăbovesc pe rafturile simple ale strămoșilor noștri. Culorile semnelor lor se uită la mine. A trecut ceva vreme de când m-am uitat cum trebuie la cărțile lor. Ai crede că o facem tot timpul, însă ele sunt asemeni romanului nostru preferat –

după ce-l citești o dată cunoști povestea, însă tot trebuie să știi că se află la îndemână în cazul în care trebuie s-o recitești. Totuși, ele aparțin doar familiei mamei. Pentru că tata nu a crescut aici, nu avem niciuna de-a strămoșilor lui. Absența lor pare întotdeauna să destabilizeze echilibrul raftului.

Așez ceașca pe masă și întind mâna să iau la întâmplare o carte de pe raft. Cer permisiunea strămoșilor mei și spun o binecuvântare în amintirea și onoarea lor. Așez ușor cartea pe masă. Mama ridică privirea și îmi zâmbește timp de o secundă, înainte de a fi atrasă înapoi spre cuvintele din mâinile sale. Mă uit la copertă. Este a lui Bill Tomlinson – tatăl mamei, bunicul meu. A fost tăbăcar și a murit înainte să mă nasc eu. M-am întrebat uneori dacă era nerăbdător să scape de cicăleala bunicii; după felul în care mama vorbește despre ea, pare să fi fost un adevărat coșmar. Totuși, mama nu prea pomenește despre niciunul din părinții ei.

Întorc paginile și semnele lui se trezesc la viață. Îi văd copilăria – frații care l-au iubit și l-au tachinat, sora lui care a murit. Îi văd munca și cariera progresând cu fiecare nou semn al vârstei sale. Văd semnul căsătoriei sale și simt uimită de frumusețea complexă a acestuia. Nu e nicio îndoială: nu încerca să scape de bunica – se adorau unul pe altul. Ea a murit la scurt timp după el; poate a avut inima frântă. Mă întreb cum o fi să-ți găsești iubirea vieții tale, să iubești și să fii iubit în totalitate – și apoi îmi dau seama că mă uit fix la fundul bunicului și întorc repede pagina.

Și iată-l – întotdeauna cea mai splendidă serie de semne – arborele genealogic al bunicului. Părinții lui sunt aici, frații și sora pierdută – numele ei era Sophie. Probabil că mama trebuie să fi fost numită după ea. Pot citi apropierea dintre bunicul și sora lui mai mică. Pot citi și durerea și pierderea.

Apoi apare numele mamei, cu un spațiu lăsat lângă ea. Poate că sperau să aibă mai mulți copii. Numele tatei este lângă – ceva mai jos decât al mamei. Îmi place să văd literele acelea și simt căldura amintirilor fericite licărindu-mi în minte. Însă apoi mă uit mai îndeaproape și sunt transpusă, de parcă aș vedea prin ochii bunicului. Tot ce pot să văd este întunericul din jurul numelui tatei. Simt o greutate în inimă. Aici nu e iubire, nu-i bucurie, nu-i afecțiune. Am un sentiment necunoscut de furie și repulsie care nu poate proveni decât de la bunicul.

Îmi îndepărtez șocată privirea. E absolut evident că bunicul în ura pe tata. Nu – îl *disprețuia.* Acreala emoțiilor pătează întregul arbore genealogic și rămân cu o senzație de greață.

Toată căldura mi-a părăsit trupul și întind o mână tremurătoare către ceașca mea de cafea. O duc la buze, însă nu reușesc să nimeresc gura, și vărs lichidul fierbinte pe carte. Sar în picioare, înșfac o cârpă și absorb lichidul. Din fericire, cărțile de piele sunt rezistente și cerneala nu se pătează, însă mi-e teamă ca nu cumva să fi deteriorat o parte din conservanți și cartea lui să nu se deformeze și să se degradeze. Mama îmi aruncă o privire și scoate o exclamație în clipa în care vede ce am făcut. Sare în picioare să mă ajute și, în timp ce-o face, vede pagina pe care o citeam.

— Ce crezi că faci? zice ea cu un șuierat printre dinți, smulgându-mi cartea din mână. Fată *proastă* ce ești!

Capitolul douăzeci și patru

Mama își revine repede. Își cere scuze și tamponează ușor cu cârpa cartea pe care deja am șters-o. Calmul său de oțel e din nou restabilit.

Și totuși, aici sunt mai multe secrete: secrete referitoare la bunicul și la faptul că-l ura pe tata. Nu mai pot suporta; mă simt de parcă aș merge pe nisip, complet nesigură pe picioarele mele. Am nevoie de ceva solid. Îmi iau haina, șalul și geanta și mă îndrept spre casa lui Verity.

A început să plouă și picăturile sunt atât de reci, încât le simt precum o ploaie înghețată. Părul și fața îmi sunt acoperite de șal și merg repede. Mi se văd doar ochii și răsuflarea mea rapidă îmi încălzește obrajii. Îmi țin capul plecat și trec pe lângă oameni fără să ridic privirea, fără să le bag de seamă prezența sau fără să-i citesc.

Mintea mi-e grea de la mulțimea de gânduri confuze. Despre Oscar, Obel, mama, tata și incertitudinea care-i înconjoară pe fiecare. *Măcar o am pe Verity,* îmi șoptesc recunoscătoare în timp ce ajung acasă la ea.

Fratele lui Verity, Seb, răspunde repede la ușă. Mă întâmpină cu zâmbetul lui mereu prezent și mă invită înăuntru.

Îmi place să-l citesc pe Seb – pot vedea adevărata poveste.

S-a întâmplat ceva groaznic acum câțiva ani când a venit acasă palid și înlăcrimat. Un grup de puști l-au înconjurat, râzând de brațele lui atât de lipsite de semne de calificări și de realizări. L-au amenințat că-l înseamnă cu o busolă și l-au numit prost neînsemnat.

Însă cu pot să văd inima din spatele pielii lui Seb. Pot să văd cât de tare o adoră pe sora lui și cât de înverșunat ar apăra-o dacă va fi nevoie vreodată. Pot să văd că el e mai demn de onoare decât majoritatea. Și acum are semne – nu multe, doar calificarea lui de brutar și dățile când a câștigat premiul de angajat model.

— Cum e viața unui desenator? întreabă Seb în timp ce-mi agață haina în cuier.

— E fainã, Seb. Chiar îmi place, zic zâmbind în timp ce îmi aşez şalul ud peste spătarul unui scaun ca să se mai zvânte puţin. Şi tu, ce mai zici? Cum e la brutărie?

Seb mută scaunul ceva mai aproape de focul care trosneşte, astfel încât şalul să mi se usuce mai repede.

— E bine – am primit premiul de angajatul lunii. Mi-au dat o sticlă de vin.

— Angajatul lunii? Din nou? zâmbesc eu şi Seb mă îmbrăţişează. Asta-i minunat! Deci unde-i vinul ăla?

— Nu-l împart cu nimeni, face Seb o remarcă ironică, iar eu încep să râd chiar când Verity coboară în bucătărie.

— Ah! Mi se părea mie că te-am auzit!

Verity mă îmbrăţişează. O clipă pare obosită şi distrasă, însă imediat chipul i se luminează şi arată din nou ca ea însăşi. Poartă un pulover tricotat şi neîngrijit, pe care cred că-l are de când avea doisprezece ani şi pantalonii moi şi largi pe care obişnuiam să-i purtăm la şcoală la orele de sport.

— Oare cu cine semeni, Vetty? zic scuturând din cap.

Ea merge ţanţoş şi comic de-a lungul bucătăriei până la ceainic.

— Ştiu, bine?

Afişează un zâmbet în timp ce umple ceainicul cu apă şi îl aşază pe plită.

— Am obosit să mă tot îmbrac cu chestiile strâmte de la muncă. Azi nu mă interesează decât confortul!

Pentru o fată frumoasă, se pricepe destul de bine să arate neîngrijit. O iubesc pentru treaba asta.

Petrec o după-amiază cu adevărat relaxantă acasă la Verity. Vorbim despre cei de la şcoală pe care i-am zărit în timpul săptămânii şi Verity îmi povesteşte totul despre cele mai nesuferite colege care au ajuns să lucreze la guvern ca personal administrativ. Ei chiar i-a făcut plăcere să poată să facă pe şefa cu ele şi să vadă cum se umplu de frustrare. Doar Verity s-ar descurca atât de bine la inversarea de roluri. Ştiu că, dacă aş fi eu în locul ei, tot aş roşi mânioasă ori de câte ori aş vorbi cu ele şi aş sfârşi cumva prin a face eu treaba în locul lor. Trebuie să merg la nişte cursuri unde să învăţ „să fiu mai mult ca Verity”. Şeful ei este chiar mulţumit de ea şi i s-a spus că se poate muta la Departamentul Funerar. Ochii îi scânteiază de încântare în momentul în care îmi povesteşte despre asta.

— O să am propriul meu birou și *tot restul.*

Când îi spun despre primul meu tatuaj, Verity țipă plină de satisfacție.

— Mama mia! Crezi că vei putea să mă tatuezi și pe mine? Cât de tare ar fi chestia asta?

Își ridică unul din cracii pantalonilor.

— Mă tot gândesc că aș vrea ca tatuajul meu să fie o viță care să înceapă de aici, arată înspre gambă, și să înfățișeze diferite fructe pe măsură ce se extinde. Ce crezi?

— Cred că ar trebui să-ți faci o programare, zic cu un zâmbet.

Mi-ar plăcea să-mi tatuez prietena, să fac parte din primul ei semn. Pot vedea vița și fructele pe trupul lui Verity. Va trebui să-l întreb pe Obel ce părere are.

Obel. Îmi amintesc de ultimele clipe petrecute la atelier și mă înfior.

— Ai văzut-o vreodată tatuată pe Vrăjitoarea Albă pe cineva? mă încumet eu.

Verity ridică din sprâncene și se apleacă conspirativ către mine.

— Nu! Nu știam că e permis. Să te însemnezi cu cineva atât de rău – cu prima neînsemnată. Ce-ai văzut – a fost cumva pe fesa dizgrațioasă a vreunui moș?

Se cutremură cuprinsă de veselie, în mod evident încântată să audă cine știe ce bârfă de la atelierul meu.

— Câh! Verity! Nu, nimic de genul ăsta. N-am văzut niciodată vreun astfel de semn, evident – cine l-ar alege? Însă imaginea ei se afla într-o carte cu semne vechi – tatuaje pe care oamenii obișnuiau chiar să și le facă. Ei bine, chestia asta mi s-a părut atât de ciudată. Nu-mi pot închipui ca o persoană să vrea un astfel de tatuaj, chiar și cu mulți ani în urmă.

Cântăresc în minte ce urmează să spun – nu vreau să regret faptul că am dezvăluit prea multe.

— Deci chestia asta nu ți-a apărut în activitatea ta de la arhivă?

Verity dă ochii peste cap.

— Da’ de unde, nimic atât de interesant. Sunt atât de multe chestii de căutat.

Ezită, cu ochii pierduți, înainte să se adune și să-mi zâmbească – și oare îmi imaginez sau zâmbetul ei este unul precaut?

— Mă bucur că avansez. Simt că încep chiar să lucrez cum se cuvine. Însă îți voi povesti dacă aud de vreun ciudat cu un fetiș cu Vrăjitoarea Albă!

Când se întunecă, îi îmbrățișez pe Verity și pe Seb și mă îndrept spre casă. Șalul meu e plăcut de cald în jurul gâtului și ploaia s-a oprit. Sunt ușurată că mama nu e jos când intru în casă. Îmi fac un sandviș și mă ascund în camera mea tot restul serii. Merg devreme la culcare.

Și visez.

* * *

Sunt la atelierul de tatuaje și fiecare dintre strămoșii mei este acolo – în carne și oase, nu doar sub formă de pergament. Și ei țipă la mine și la Obel. Spun cu toții că ei trebuie să-mi aleagă primul semn și strigă niște cuvinte pe care nu le prea pot distinge. Până ce toate vocile lor se contopesc într-una singură, apoi aud ceea ce spun și cuvântul pe care îl spun țipând este: „Cioară, cioară, cioară”.

Capitolul douăzeci și cinci

Săptămânile trec – una, apoi a doua – și, în cele din urmă, mâna mi-e complet vindecată. Va rămâne o cicatrice, însă o pot folosi destul de bine. Sunt încântată să mă întorc la atelier și să mă apuc de lucru – mi-a fost dor. În plus, oriunde e mai bine decât în atmosfera de acasă de acum. Mama a fost atât de tăcută, însă nu vrea să recunoască că e îngrijorată, ceea ce mă face să fiu și mai agitată.

Luni dimineață ajung devreme la atelier și Obel îmi deschide. Ne petrecem timpul împreună pregătind lucruri pentru ziua respectivă. Tot am de gând să-l întreb de ce m-a obligat s-o desenez pe Vrăjitoarea Albă săptămâna trecută – dacă e vorba de imaginația mea, care îmi spune că seamănă cu mine – însă de fiecare dată când am ocazia mă părăsește curajul.

Sunt absorbită în gândurile mele și nu-l observ pe Karl intrând decât abia în momentul în care îmi dărâmă cernelurile când trece pe lângă mine.

— Fii atentă, Leora! strigă Obel nervos.

Aruncă o cârpă în direcția mea și obrajii îmi ard în timp ce șterg cerneala.

De ce nu pot spune pur și simplu: „Karl a fost de vină”? De ce las pe toată lumea să mă calce în picioare și să mă facă să mă simt ca un copil neîndemânatic? Zâmbetul zeflemitor al lui Karl nu mă ajută deloc și pumnul mi se încleștează în jurul cârpei pătate de cerneală, în timp ce-mi spun să mă calmez. Îmi liniștesc răsuflarea, forțându-mă să mă relaxez, să clătesc cârpa și să o atârn deasupra robinetului.

— Bine, voi ăștia doi, zice Obel, înșfăcând cheile și geanta de piele de pe masă. Am o treabă de făcut și în dimineața asta n-am nicio întâlnire programată. Azi vom deschide atelierul ceva mai târziu. Cât timp lipsesc puteți face curățenie ca lumea în atelier – podelei ăsteia i-ar prinde bine și un măturat.

Își pune geanta pe umăr și iese pe ușa din spate.

Arunc o privire înspre Karl, care pare la fel de încrezut și enervant ca întotdeauna.

— Nu cred că vreunul din noi vrea să-și petreacă mai mult timp împreună decât e necesar, zice el în timp ce deschide dulapul de depozitare și scoate de acolo câteva produse de curățat. Unul din noi poate face curat în atelier și celălalt, aici.

Ridic din umeri în semn că sunt de acord și aleg să fac curat în camera din spate; în felul acesta, Karl trebuie să facă curățenie la toalete.

A face curățenie pare un lucru extrem de terapeutic și mă pierd în această activitate. Trece o oră. Mă dau puțin în spate să văd dacă am ratat ceva. Arată bine, așa că mă decid să-mi continui lectura. Clopoțelul de la ușa atelierului se aude sunând; probabil că a intrat un client, îl aud pe Karl răspunzând la ușă și apoi murmur de voci. Probabil că le spune să se întoarcă când va fi Obel aici.

După vreo oră, Obel se întoarce, părând înveselit indiferent de treaba pe care a avut-o de rezolvat. Camera din spate arată frumos și strălucește de curățenie.

— Mulțam, fată dragă, zâmbește Obel în timp ce-și agață geanta în cuier.

Se îndreaptă către atelier cu cheile în mână, iar eu îl urmez.

Aud zumzetul cunoscut al mașinăriei de tatuat înainte să intru pe ușă. Obel se oprește brusc, apoi scapă cheile pe podeaua de ardezie, iar Karl ridică privirea. Cu un clic încet, mașinăria se oprește și urmărim întreaga scenă într-o tăcere înspăimântătoare și absolută.

Karl însemna el însuși un client, fără să fie supravegheat. Bărbatul ridică capul; pare palid în scaunul negru, fruntea lucindu-i de la broboanele de sudoare provocate de durere. În mod evident buimăcit de tăcerea bruscă – și probabil ușurat că i s-a dat un răgaz temporar de la a mai simți înțepăturile pe piele, se ridică în capul oaselor. Obel înaintează și ia mașinăria din mâna lui Karl.

— De aici mă ocup eu. Du-te în spate, te rog, Karl.

În vocea lui se simte un ton rece și împietrit, care mă face să mă cutremur.

Karl se face roșu la față și se duce în camera din spate cu fruntea sus. Obel se întoarce înspre client.

— Mă întorc imediat la tine.

Îl urmează pe Karl în camera din spate.

— Leora, aranjează cernelurile.

Strâng la repezeală echipamentul din atelier și i-l pregătesc lui Obel fără să zic nimic. Aud vocea lui Obel, joasă, însă plină de o furie cu greu controlată, când trec pe lângă ușa care dă în camera din spate.

— Ce naiba credeai că faci?

Vorbește în șoaptă, însă vocea lui joasă face pur și simplu ca furia să-i fie și mai electrizantă.

— Ai măcar idee ce nenorocire ai fi putut face?

Mă uit la bărbatul care așteaptă pe scaun și schițez un zâmbet cu intenția de a fi unul liniștitor, însă probabil zâmbetul meu arată exact cât de îngrozită mă simt. Mă întreb dacă după toată tărășenia asta Karl va mai avea o slujbă? Se aude sunetul unui scaun târât de-a lungul podelei de ardezie și apoi se lasă tăcerea.

Obel revine, părând absolut calm. A intrat în starea desenatorului și acum stă la taclale cu bărbatul referitor la tatuajul acestuia. Îmi face semn să plec cu o fluturare a mâinii și mă îndrept spre camera din spate.

Karl stă pe un scaun și chipul lui are expresia jenată a unui țânc obraznic. Se ridică în clipa în care intru.

— Ai fi putut să sari în ajutorul meu.

Sunt atât de surprinsă, încât nu fac altceva decât să mă holbez la el. Mă fixează cu o satisfacție absolută în privire.

— De ce aș fi făcut-o?

Vocea îmi tremură.

— Ceea ce ai făcut a fost curată nebunie.

Karl are încă mănușile pe mâini și îmi închipui cerneala și sângele care îi pătează vârfurile degetelor. Își scoate mănușile și le aruncă cu brutalitate la coș.

— Ți s-au aprins călcâiele după el? Asta e?

Fața lui Karl e roșie ca focul.

— Ai fost preferata lui încă de la bun început.

Arată de parcă e gata să plângă sau să mă lovească, sau ambele.

— De ce ai făcut-o? Trebuie să fi știut că o să fie furios. Ridică din umeri.

198

— N-am plănuit asta, însă în momentul în care clientul a venit, eu pur și simplu… m-am gândit că atunci când Obel va vedea ce am putut face… că e posibil să mă ia în serios…

— Bine. Sunt sigură că va fi bine.

Nu știu de ce încerc să-l calmez, însă vocea mea sună liniștitoare. Mă așez pe unul din scaunele înalte de la tejghea.

— Dă-i doar puțin timp să se calmeze.

— Te place, mormăie Karl acum. Ai putea să pui o vorbă bună pentru mine. Nu pot să pierd slujba asta, Leora, mă auzi? Tata m-ar omorî.

Încerc să mă gândesc la ceva ce aș putea spune. Îmi dau seama că-i pare rău, însă de ce să sar în ajutorul lui Karl Novak?

— Ascultă-mă! Nu sta acolo și te preface că nu sunt aici. Leora!

Karl mă înșfacă de umăr, își înfige degetele în pielea mea și încearcă să mă oblige să mă întorc înspre el. Dau să mă feresc de el și în clipa în care fac asta scaunul meu alunecă. Îl aud pe Karl scoțând o exclamație și nu am timp să-mi întind mâinile ca să amortizez căzătura.

Ultimul lucru pe care-l văd, în timp ce capul meu atinge podeaua de ardezie și vederea mi se transformă în pete negre, sunt ghetele lui Obel îndreptându-se cu pași mari către noi.

Capitolul douăzeci și șase

— Ești sigură că nu vrei să te vadă un doctor? se încruntă Obel îngrijorat înspre mine. Te-ai înroșit destul de tare acolo.

Îmi mișc prudent capul dintr-o parte într-alta și frec locul dureros de pe frunte. Simt o umflătură care se formează încetișor.

— N-am nimic. Tipul pe care Karl l-a însemnat este probabil într-o stare mai proastă decât a mea.

Încerc să mă ridic, însă sunt cuprinsă de amețeală și mă prăbușesc înapoi în scaun.

— E încă în atelier? N-ar trebui să mergi la el?

Obel scutură din cap și îmi întinde un pahar cu apă.

— L-am trimis acasă în clipa în care l-am auzit pe Karl strigând. Va trebui să se vindece până la următoarea ședință. Zâmbește și apoi închide ochii, iar zâmbetul îi dispare.

— M-ai speriat de moarte, fată dragă. Am crezut că te-a omorât.

Vocea îi amuțește pentru o clipă.

— Băiatul *ăla,* zice el printre dinți. Știam că e cam bădăran, însă nu mi-aș fi închipuit niciodată așa ceva. Apropo, a plecat. I-am spus să nu se mai întoarcă.

— Nu… nu a fost chiar vina lui.

Nu-mi vine să cred că-l apăr pe Karl.

— Era supărat și nervos, însă nu a vrut să cad. M-a apucat de braț și scaunul a alunecat.

Colierul de la tata mi-a ieșit afară din bluză și mă ia amețeala când mă mișc prea repede ca să-l bag la loc în ascunzătoare.

— Nu sunt orb, Leora. A fost evident că vă urați unul pe altul din clipa în care ați intrat în atelier. Să vă fac pe amândoi să concurați pentru un post permanent n-a fost, probabil, cel mai bun plan.

— Nu-ți face griji în legătură cu asta, Obel. S-a întâmplat, însă a plecat acum, s-a terminat.

Chiar și în momentul în care încerc să-l asigur pe Obel că totul e în regulă, imagini cu Karl înșfăcându-mă de braț îmi invadează gândurile. Din fericire, Obel mă lasă singură și o clipă mai târziu

aud sunetul liniștitor al unui ceainic care fierbe. Slobozesc un mic chicot de râs.

— Ceaiul rezolvă totul. Așa spune mama, strig încetișor.

Obel se uită în direcția mea și-mi zâmbește.

— E posibil să nu rezolve chiar totul, însă ajută.

Îl privesc în timp ce toarnă și amestecă. Are mâinile sigure și până și preparatul ceaiului pare o artă atunci când se ocupă el de asta. Apoi îmi dau seama de ce mă simt în siguranță cu Obel – îmi amintește de tata.

Îmi întinde ceașca mea, apoi se așază vizavi de mine. Ia o înghițitură din ceaiul lui și stă aplecat înspre mine, părând brusc foarte obosit.

— Ce dezastru. Și părea atât de promițător. În fine, îmi pare rău, Leora. Ai scăpat de el acum.

Țin ceașca în mâinile tremurătoare și îi zâmbesc lui Obel. O mică parte din mine se simte eliberată. Aveam dreptate în legătură cu Karl, aveam dreptate să-mi fac griji în privința lui, însă acum a plecat. Singur a dat-o în bară. Nu va mai interveni în singurul lucru care îmi merge bine.

— Bine.

Obel se ridică.

— Tu stai aici să-ți revii.

Brusc nu mă mai pot abține.

— Mi-ai dat acel desen al Vrăjitoarei Albe ca să-l copiez cu un scop, nu-i așa?

Obel se întoarce spre mine.

— Despre ce vorbești?

Mă uit fix la el. În cele din urmă, ridică din umeri și se așază la loc pe scaun.

— Da, mă gândeam că te-ai speriat – de asemănare, presupun. Însă, Leora, bineînțeles că semeni cu ea. Credeam că știai asta. Mai ales având în vedere cine a fost tatăl tău.

Cine a fost tatăl meu.

— L-ai cunoscut pe tata? întreb cu o voce care pare mai stridentă decât am intenționat. L-ai cunoscut pe tata și nu mi-ai spus?

Obel se foiește în scaun.

— Tatăl tău a fost un om important. A fost o persoană specială pentru foarte multă lume.

Încerc să transmit printr-o privire insistentă că explicația lui nu e suficientă. Vreau mai mult.

— Ascultă-mă, Leora. Crede-mă.

Obel își îndreaptă trupul astfel încât să mă poată privi drept în față.

— Chiar l-am cunoscut pe tatăl tău – de la distanță – și bineînțeles că auzisem de el înainte de a veni aici. Majoritatea dintre noi a auzit de el.

— *Dintre noi?* mă răstesc eu.

Obel își lipește mâna de frunte.

— E atât de greu să știi ce trebuie să faci, mormăie el aproape ca pentru sine.

Apoi:

— Leora, tatăl tău… El este motivul pentru care am venit în Saintstone. L-am urmat. L-am ascultat – mulți au făcut-o. Ne-a dat speranță că e posibil ca lucrurile să se schimbe – că neînsemnații pot trăi împreună cu însemnații.

Aproape că rămân fără aer, în timp ce Obel se oprește și se uită la mine.

— Îi semeni atât de tare. Credeam că te-a pregătit…

— Ce vrei să spui? Că am o oarecare legătură cu Vrăjitoarea Albă? Cu prima neînsemnată? Și că tata era de acord cu asta?

Tonul vocii mele crește și devine înalt și ascuțit.

Ideea aceasta este atât de absurdă, încât izbucnesc în râs, însă nu și Obel.

— De ce m-ai obligat s-o desenez, dacă nu voiai să-mi spui mai multe?

Înșfac brațele scaunului în timp ce alt val de amețeală mă izbește.

— Dacă nu voiai să pun întrebări, n-ar fi trebuit să mă momești. De ce? Crezi că vreau să fiu asociată cu o nenorocită de vrăjitoare neînsemnată?

Îl văd pe Obel tresărind la cuvintele mele, însă continui.

— Știm cu toții povestea, Obel. E blestemată, e ciudată, ea este cea *uitată.* Și tu-mi spui mie că sunt ca ea?

— *Este* ea oare uitată, Leora?

Se uită la chipul meu de parcă l-ar studia pentru următoarea replică.

— Chiar este ea uitată? Se pare că știi destule despre ea și fac pariu că și prietenele tale știu.

Îmi plec capul într-o încuviințare reticentă.

— Mie mi se pare că ea este una dintre cele mai pomenite femei din istoria noastră.

— Vorbești despre ea de parcă... de parcă contează. Neînsemnații au plecat, au fost alungați, la fel ca ea. Nu sunt proastă, Obel. Nu sunt un copil.

El se uită încă la mine cu acea privire rece și scrutătoare.

— Spune-mi ceva, Leora, zice el, și sub calmul său aud o notă de disperare în vocea lui. Îți amintești de femeia aceea care voia să fie însemnată cu o frunză ca să-și poată aminti de copilul ei mort? Care voia să-i fie trecut copilul în arborele genealogic?

— M-ai obligat să încalc legea.

Furia mea izbucnește, însă Obel nu face altceva decât să-și miște capul dintr-o parte într-alta de parcă n-ar fi mare scofală.

— De ce am făcut-o în secret? De ce nu putea fi acel copil amintit în mod fățiș? Îți spun eu de ce. Longsight este atât de speriat de neînsemnați, încât refuză ca un copilaș de o zi, care moare, să fie amintit. Îi este teamă că, dacă ne amintim de un bebeluș neînsemnat, atunci vom începe să ne amintim și de alți neînsemnați. Vă spune tuturor că neînsemnații sunt o amenințare, însă el este cel mai periculos bărbat din câți cunosc.

Mă holbez la Obel. Sunt frapată nu doar de cuvintele pe care le spune, ci și de insistența și trăirea lui. Bărbatul calm și controlat pe care l-am văzut mereu a dispărut și pare îndurerat de cuvintele pe care mi le-a spus.

— Nu-i adevărat, zic încetișor.

Inima îmi bate atât de tare, încât abia dacă mai pot gândi cum trebuie.

Acum Obel vorbește cu calm.

— De ce crezi că guvernului îi pasă atât de tare de înregistrări și de semne? Vor să știe totul despre tine; vor să te controleze. Sunt siguri că neînsemnații plănuiesc o revoltă; atât de siguri, încât le-ar face rău propriilor oameni. Și de ce le e atât de teamă, Leora?

Se apleacă spre mine, chipul devenindu-i brusc grav.

— Le este teamă de un Bau-Bau inventat pentru a speria copiii. Te-ai întrebat vreodată dacă neînsemnații chiar sunt atât de îngrozitori? Sau doar ni se spune că sunt?

Închid ochii. Mă ustură de la oboseală și de la toate acele lacrimi pe care mi le înăbuș. Vreau să dorm; îmi doresc să mă cuibăresc în pat și să mă desprind de toate aceste lucruri. Să mă întorc la ce era înainte – înainte de însemnarea publică, înainte de a auzi avertismentele primarului Longsight, atunci când neînsemnații erau doar imagini dintr-o carte pentru mine.

— Nu încerca să dai impresia că neînsemnații sunt doar neînțeleși, șoptesc. Ai fost la muzeu; ai trecut de ușa aceea verde. Neînsemnații sunt monștri.

Scutur din cap spre el și găsesc puterea să mă mișc.

— Gândește-te la tatăl tău, Leora. El n-ar fi vrut ca tu să simți lucrurile astea.

— Nu încetez niciodată să mă gândesc la el.

Fac eforturi ca vocea să-mi rămână calmă.

— Nu știu de ce crezi că tata are ceva de-a face cu vrăjitoarele și cu neînsemnații.

— Leora, tatăl tău a luptat pentru libertate, pentru egalitate, pentru unitate.

Obel oftează neajutorat.

— Într-o bună zi vei înțelege.

Mă îndrept către camera din spate, apoi mă întorc pentru o clipă.

— Îți mulțumesc că mi-ai făcut ziua și mai rea. Nu credeam că e posibil. Probabil că ești foarte mândru de asta.

Clipind ca să-mi alung lacrimile furioase, intru în camera din spate, îmi iau geanta din cuier și îmi înfășor șalul în jurul trupului. Când privesc în spate prin ușa deschisă, Obel e încă în atelier, stând pe scaun cu capul între mâini.

Deschid ușa grea și nu privesc înapoi în clipa în care o las să se trântească în urma mea.

Capitolul douăzeci și șapte

Sunt prea obosită pentru toate astea. Nu mai știu unde să mă duc și în cine să am încredere. Aceste luni au fost cele mai proaste din viața mea. Credeam că lucrurile nu puteau deveni mai rele după moartea tatei – credeam că avusesem parte de suficientă tristețe. Însă era doar începutul. Încerc să privesc în viitor și să văd lumină și speranță, însă nu e nimic acolo. Totul este sumbru. Totul este blestemat.

Totul este gol.

Merg cu capul plecat în bătaia vântului mușcător, care face ca ochii să-mi lăcrimeze și fața să mă înțepe. Sunt lovită de oamenii care trec pe lângă mine. Poate nici nu mai exist. Poate pot fi invizibilă.

Ajunge cu astfel de gânduri, îmi spun. *Astea sunt gândurile unui neînsemnat. Astea sunt cuvintele Vrăjitoarei Albe.*

Am obosit mai ales să simt că sunt singura căreia nu i-a fost încredințat un mare secret. Mă simt de parcă viața mi-ar fi orchestrată de toți ceilalți. Un bărbat trece pe lângă mine cu un câine în lesă care merge înaintea lui și îmi dau seama că *așa* mă simt și eu: ca un câine prostuț care crede că el dictează drumul, dar care, de fapt, tot timpul este strunit din spate și controlat. Ei bine, pot schimba acest lucru. Nu trebuie să aștept ca viața să se întâmple. Am de gând să preiau inițiativa de-acum încolo.

Știu unde trebuie să merg.

* * *

Clădirea guvernului se profilează înaintea mea. Funcțională și impunătoare, construcția din cărămidă roșie n-a fost construită cu un scop estetic. Pare alcătuită toată din cutii, pătrate și colțuri ascuțite. E ca și cum arhitectul voia ca locul respectiv să fie cât mai obișnuit posibil, astfel încât să nu atragă atenția de la activitatea cu adevărat importantă, care are loc în interior. N-am mai fost niciodată în secția administrativă a clădirii guvernului. Mai demult se organizau excursii școlare acolo, însă eu nu mă puteam gândi la nimic altceva mai plictisitor. Bineînțeles, Verity s-a dus în fiecare an. Nu ne-am mai văzut de ceva vreme; munca ne ocupă mai mult timp decât mă

așteptam. Ultima oară când m-am dus la ea acasă, Simon mi-a spus că era răcită și nu am văzut-o. Mi-e dor de ea.

Holul de la intrare este de un cafeniu impersonal și șters. Scaunele stau aliniate pe o parte a peretelui și sunt mai multe persoane care așteaptă acolo. Biroul curbat de la recepție ocupă majoritatea spațiului și oamenii trebuie să treacă pe lângă el ca să ajungă la birouri. Văd că la recepție e una din fetele populare din școală; mă lua peste picior ori de câte ori stătea în spatele meu în clasă.

Trec repede pe lângă biroul de la recepție cu șalul încă pe mine, hotărând că, dacă par suficient de încrezătoare, nimeni nu mă va opri. Fata se uită la mine. Nu știu dacă mă recunoaște, însă are obișnuita ei privire disprețuitoare. Poate că așa arată ea mereu. O văd dând să zică ceva și apoi cineva vine la biroul ei, apasă pe sonerie și îi solicită atenția.

Continui să merg.

Când coridorul mă poartă după un colț, mă opresc și încerc să mă orientez încotro s-o apuc. Sunt indicatoare pe pereți și altele care atârnă din tavan, arătând direcția către diverse departamente. Caut Departamentul Funerar și de Cântărire a Sufletelor și urmez indicatoarele.

Mergând de-a lungul coridoarelor cu nenumărate uși de lemn – camere ascunse pline de oameni importanți, care iau decizii – mă întreb cum reușește Verity să nu se rătăcească. Ajung în cele din urmă la departamentul ei și intru printr-o ușă de stejar.

Aici, înăuntru, e liniște, sunt covoare groase și pereți bogat capitonați. Totul aici îți dă senzația de lucruri ascunse și secrete. Îmi țin șalul pe mine și capul plecat. Dau colțul și, bineînțeles, intru drept în cineva. Mormăind o scuză, mă grăbesc să trec mai departe. O mână mă atinge pe braț și îngheț.

— Leora? Ce *faci* aici? zice Verity printre dinți.

Mă înșfacă de mână și mă conduce înapoi pe drumul pe unde am venit, destul de repede, mă gândesc. Deschide o ușă de lemn și mă împinge în spatele ei.

Închid ușa în urma mea, iar eu și Verity ne studiem chipurile șocate și purtarea ei se schimbă; oftează a ușurare. Camera este dominată de un birou maiestuos ale cărui picioare sunt pline de sculpturi ornamentale. De-a lungul peretelui sunt înșirate dulapuri, fiecare cu încuietori, fiecare păstrând secrete.

— Acesta este biroul tău? Este enorm!

— Știu!

Îmi zâmbește.

— Pe bune, ce faci aici? De ce nu m-ai sunat de la recepție?

Alice Broadway

Trage un scaun liber și îl așază vizavi de scaunul ei mai mare.

— Mda, ar fi fost mai ușor așa, admit eu, prăbușindu-mă în scaun. Nu prea am vrut să mă vadă nimeni.

Îmi desfac șalul și ochii lui Verity se măresc de uimire.

— Ce *Dumnezeu* ai pățit la față?

Duc o mână în locul unde umflătura de pe fruntea mea a crescut și mă doare. Oftez și îi povestesc lui Verity ce s-a întâmplat. E furioasă pentru mine și mă simt minunat.

— S-a pierdut pur și simplu cu firea. Nu cred că a vrut să cad.

— Nu există nicio scuză pentru asta, niciuna. N-ar fi trebuit să te atingă.

Măsoară cu pașii biroul în sus și în jos, cu obrajii roșii de furie.

— Ce oribil să ți se întâmple așa ceva la muncă. Tocmai ție, căreia îți plăcea atât de mult acolo. Ești bine?

Vine și mă îmbrățișează în timp ce sunt încă așezată pe scaun. Îmi mângâie părul și șoptește cuvinte de alinare spunându-mi că el a plecat acum și că ratații nu câștigă niciodată.

— O să fiu bine, Vetty. E un șoc, asta-i tot.

Îi zâmbesc lui Verity cu buzele strânse. Ușurarea faptului de a sta de vorbă cu cea mai bună prietenă m-a făcut să uit de ce am venit. Trebuie să aflu ce știe ea. Cât de mult știe.

— În fine. Uimește-mă. Povestește-mi ce-ai mai făcut. Mă uit în jurul meu în încăpere.

— Nu știam că ești atât de importantă. Probabil că într-adevăr i-ai impresionat.

Verity se așază din nou pe scaun. Îmi zâmbește în treacăt, însă simt o schimbare în comportamentul ei. Pare că se simte incomod – aproape jenată. Îngrijorată. Sau doar îmi imaginez acest lucru?

— Ei bine, știu că *tu* crezi că slujba mea e plictisitoare și știu că nu-i același lucru cu a face semne pe piele, însă, de fapt, e chiar interesantă.

— Încă mai ești încântată de acest nou rol pe care-l ai?

Verity face o grimasă.

— Păi, hai să spunem că mă simt cu siguranță de parcă aș fi nouă aici, însă încep încet-încet să deprind lucrurile. Toată lumea e foarte amabilă. Ți-am spus că l-am întâlnit pe primarul Longsight acum câteva săptămâni?

Scutur din cap cu ochii măriți.

— Știam că sperai asta.

— Ei bine, este o persoană *extraordinară* – exact așa cum ți l-ai închipui, înțelegi? În fine, *a stat de vorbă* cu mine – credeam c-o să mor – și am vorbit despre faptul că sper să lucrez aici, să fac diverse chestii la Departamentul Funerar și cred că e posibil ca el să fi tras niște sfori.

— Dar asta-i grozav! Nu-mi vine să cred că l-ai întâlnit! Probabil că ai făcut o impresie bună.

Verity ridică din umeri, însă în obraji i se vede o ușoară îmbujorare.

— Ei, în fine, mă bucur că sunt aici. Totul se întâmplă într-un ritm diferit, mai e și proiectul ăsta mare, care tocmai a fost lansat – ei au nevoie ca toată lumea să lucreze la el.

Verity încheie și îmi evită privirea.

Îmi e cam groază de ce urmează să spună. Ce e posibil să aflu. Pe de-o parte, e imposibil ca prietena mea cea mai bună să descopere ceva despre tatăl meu și să nu-mi spună. Pe de altă parte, în acest moment *orice* pare posibil.

— Deci, povestește-mi ce te-au pus să faci, o îndemn eu.

Se uită în jos la birou și, când vorbește, cu toate că tonul ei este unul obișnuit, ceva nu sună real. O cunosc prea bine.

— Păi, deocamdată mi s-a cerut să examinez cu atenție informațiile și probele pentru ceremoniile de cântărire a sufletelor care vor urma – lucrând la niște cazuri individuale. Cred că de aceea m-au lăsat să mă alătur departamentului mai devreme decât trebuie; sunt lucruri pe care le-am făcut anul trecut pentru a obține niște puncte în plus. Practic, sintetizez probele pentru ca juriul să poată lua o decizie.

— Da? zic încetișor. Chestia asta sună interesant.

— E o onoare atât de mare, Leora. Să scormonești prin viețile oamenilor. Să ajungi la miezul lucrurilor. Ei nu vor ca să fie influențat ceva de interpretarea cuiva. De aceea mi se permite doar să sintetizez informațiile; nu pot face recomandări. Este o responsabilitate uriașă. Dacă ratez ceva crucial? Dacă de mine depinde dacă cineva este amintit sau uitat?

Se foiește în scaunul său.

Mă aplec spre ea.

— Vei lua deciziile corecte, Verity. Întotdeauna le-ai luat.

Se oprește și își îndepărtează privirea de la mine.

— Unele cazuri nu sunt la fel de clare cum mi-aș dori să fie.

Zâmbește trist și imediat îmi dau seama.

— Te referi la cazuri precum al tatălui meu?

Verity încuviințează.

— N-ar trebui să vorbesc despre asta. Nu cu tine. Ei bine, cu nimeni. Însă, în special, nu cu tine.

Trage cu putere aer în piept.

— Totuși, nu pot să *nu* spun nimic. Ești cea mai bună prietenă a mea. Lor, cred că ar trebui să știi. M-au pus să lucrez la cazul tatălui tău și circulă tot felul de bârfe. Cum că bărbatul pe care l-ai văzut în ziua aceea în piață, bărbatul care a fost însemnat – numele lui era Connor Drew – ei bine, cum că pielea pe care a furat-o era a tatălui tău. Și că motivul pentru care a furat pielea era că exista ceva ce familia ta voia să fie înlăturat. Să dispară din viața lui.

— Eu… eu știu despre bârfe, Verity.

Îmi aruncă o privire rapidă.

— Și știu despre Connor Drew. Știu ce a făcut pentru tata.

Auzind asta, Verity expiră ușurată.

— Oh, Lor, mă bucur atât de tare.

Scutură din cap.

— Nu – nu *mă bucur* – îmi pare rău. Însă mă bucur că tu știi. Nu știam ce să spun.

Mă îndrept în scaun. Acum am ocazia să aflu mai multe.

— Dar, Lor, e tot ce știu. Că e posibil ca acest Connor să fi furat niște probe care îl însemnau pe tatăl tău ca fiind…

Verity înghite cu greu și eu închid ochii.

— Uitat.

Văzând că tresar la auzul acestui lucru spus cu voce tare, Verity înjură.

— Știi și asta, nu-i așa? Speram să fie doar zvonuri. Doamne, îmi pare rău, Lor.

— Cât de mult știu ei, Verity?

Se uită cu amărăciune înspre birou. O oblig să riște totul – slujba pe care o iubește atât de mult.

— Pur și simplu sunt atât de multe întrebări! Tocmai asta face acest caz complicat. Au examinat cartea tatălui tău și există o cicatrice neverificată, așa că ei bănuiesc că acele semne au fost tratate, sau, în unele cazuri, complet acoperite. Asta, împreună cu faptul că bănuim că tatăl tău și Connor Drew se cunoșteau datorită meseriei de jupuitor, precum și faptul că Drew a fost arestat pentru că a editat istoria unor persoane…

Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei.

— Cicatricea este…

Ea își atinge ușor ceafa, făcând un gest trecător, iar eu încuviințez. Mi-a spus destule.

— Mulțumesc, Verity. Știu că nu trebuia să-mi spui nimic din toate astea. Și da, am auzit… chestii. Mi-am făcut griji și am ținut totul secret. De cât… de cât timp știi?

— Nu de mult timp, jur. Cazul lui abia acum a apărut.

— Ar fi trebuit să vin mai devreme la tine, Vetty. Știi că am încredere în tine, nu-i așa?

Verity încuviințează fără prea mare tragere de inimă.

— Am fost prea speriată. Devine o chestie mult mai reală atunci când vorbești despre ea, nu-i așa?

Verity admite asta cu o înclinare a capului.

— Îmi pare atât de rău, Leora.

Rămâne tăcută un răstimp și începe să se joace cu un creion.

— Deci dacă tatăl tău *a fost* însemnat, ce a făcut el, mai exact?

Eu scutur din cap.

— Nu știu, Vetty. Pur și simplu nu știu.

Și pentru că e Verity și pentru că pot, în cele din urmă las complet garda jos. Îi spun că am văzut semnul pe scalpul lui din întâmplare, atunci când eram mică, și că însemnarea publică a făcut acea amintire să iasă la suprafață împotriva voinței mele. Îi spun că mama nu vrea să-mi spună nimic.

Acum că m-am pornit, nu mă mai pot opri. Îi povestesc despre cum am aflat că la muzeu cartea tatei a fost confiscată. Îi spun că l-am cunoscut pe fiul lui Connor Drew și că el crede că mă poate ajuta, însă că mi-e teamă că nu pot avea încredere în el. Îi spun că îl cheamă Oscar și că are ochi negri și părul cârlionțat și că ochelarii îi stau întotdeauna strâmbi pe nas.

Verity scoate un chiot când îi spun asta, își duce genunchii la piept și spune:

— Oh! Spune-mi mai mult – îți place?

Scutur din cap. Trebuie să continui să vorbesc. Sunt pe cale să-i povestesc despre cum m-a pus Obel s-o desenez pe Vrăjitoarea Albă și cât de groaznic de tare semănăm și că probabil chestia asta trebuie să fie o coincidență, nu-i așa? – în momentul în care se aude un ciocănit la ușa biroului. Ochii lui Verity se măresc, cuprinși de panică.

— Repede – în spatele ușii! șoptește ea.

Întredeschide ușa biroului și rămâne să vorbească în prag. După ce vizitatorul pleacă, închide ușa la loc și își sprijină capul de ea.

— Era cât pe ce. Serios acum, dacă te vede cineva – dacă fac legătura – suntem în mare belea. Dacă o să lucrez la cazul tatălui tău, nimeni de-aici nu trebuie să știe că suntem prietene…

Eu încuviințez. Repercusiunile ar putea fi uriașe în ceea ce-o privește.

— Spune-mi un lucru, Verity, și apoi plec. Crezi că tatăl meu este în pericol?

— Nu știu, Leora. Nu cred că au ceva concret pentru moment, însă știu că vor continua să facă săpături. Se străduiesc din greu să găsească lucrurile ascunse de Connor Drew. Ei par să se fi hotărât într-adevăr să descopere *ceva.*

Ezită, apoi continuă repede:

— Uite ce e, cred că trebuie să vorbești cu acest Oscar, să-l întrebi dacă a aflat ceva nou. Tu îl contactezi și eu aflu orice pot și apoi să ne vedem iar.

— El nu merită una ca asta, Verity. Aș vrea să știu ce a făcut pentru a fi însemnat, însă indiferent ce-o fi, el a fost un om bun. Știi că este vrednic, nu-i așa?

Verity mă îmbrățișează și-mi șoptește:

— Știu. Te voi ajuta, Leora. O să ne asigurăm că el va fi amintit.

Părăsesc biroul singură, cu șalul tras peste ochi și cu indicațiile complicate date de Verity referitoare la cum să găsesc ieșirea. Pare stresată atunci când plec și nu mă pot împiedica să nu regret că am implicat-o. Însă n-am avut de ales.

Coridoarele arată toate la fel; presupun că așa funcționează lucrurile aici – toată lumea să poarte uniformă, totul să fie previzibil, controlat. Holul este aglomerat când ajung acolo și

plec fără să fiu observată; recepționera arogantă este adâncită într-o conversație cu o siluetă voluminoasă. În momentul în care mă strecor pe lângă ele, observ cine este.

Mel.

* * *

Verity are dreptate, trebuie să vorbesc cu Oscar. Mă duc la legătoria unde lucrează. Totuși e târziu, a plecat deja către casă, însă vorbesc cu cineva care lucrează acolo și care e de acord să-i transmită un mesaj a doua zi dimineață. Mâzgălesc la repezeală ceva pe un bilet și i-l las.

În drum spre casă, văd o pană albă murdară pe jos și din nou mintea mi se întoarce la conversația cu Obel și la fabula despre Vrăjitoarea Albă. Nu pot sta departe de povestea ei. Cu toate că nu e deloc povestea *ei,* nu-i așa? Ea dă târcoale poveștii lui Monah. Ea este în spațiul gol. Ar trebui să fiu atrasă de cea cu semne și cuvinte – și totuși iat-o. Prima dintre cei ca ea. Uitată, pentru că n-are o poveste ca să poată trăi mai departe.

Însă nu e cu adevărat uitată. Obel are dreptate, îmi dau seama. Nu poți fi considerat uitat dacă povestea ta le este spusă copiilor în fiecare zi.

Există alte feluri de aducere aminte, atunci.

Și brusc mă întreb, pentru prima oară, despre toate acele suflete uitate. Cum erau ele? Pot ele îi amintite? Continuă ele, de fapt, să trăiască, prin intermediul prietenilor și al familiei lor? Dacă tatăl meu e uitat atunci când sufletul lui e cântărit, atunci este el cu adevărat dispărut?

Acestea sunt gânduri periculoase.

* * *

Când ajung acasă, mama mă întâmpină cu cuvinte dure pentru că am întârziat, însă când îmi vede fața rănită se ridică fără să mai spună nimic și părăsește încăperea. Câteva minute mai târziu, stau întinsă cu capul în poala ei și ea îmi spală rănile cu apă călduță în care a infuzat levănțică, în timp ce îi povestesc despre Karl. Continuă să-mi curețe rănile și după ce am terminat de mult de povestit; tăcerea e liniștitoare, atingerea ei blândă și aroma mă trimit la culcare chiar acolo.

Capitolul douăzeci și opt

Sunt încă pe canapea când mă trezesc în zori, întinsă sub o pătură cu care, probabil, mama m-a învelit azi-noapte. Canapeaua nu este suficient de lungă pentru mine și mă doare tot corpul din cauză că am stat ghemuită toată noaptea.

Mama m-a educat să cred în ordine; am fost învățată că ascultarea era drumul către o viață liniștită și fericită. Când eram la școală, chiar îmi plăceau regulile. Mă făceau să mă simt în siguranță faptul că știam ce trebuia să fac și de ce anume era nevoie pentru a fi bună și lăudată de profesori. Credința mea în sistem – în semnele și eternitatea noastră – a fost întotdeauna extrem de solidă. Atâta timp cât respect regulile, totul este în regulă, corect și sigur.

Însă regulile spun că, dacă tata a fost însemnat cu o cioară, nu merită nimic altceva decât focul judecății.

Regulile spun că sufletul lui a fost deja însemnat pentru distrugere.

În acest caz, de ce mă lupt eu să-i salvez cartea, dacă e deja condamnat? Și dacă este, atunci poate oare acțiunea greșită a cuiva să condamne cu adevărat un om bun?

Pentru prima oară în viață, mă îndoiesc de credința mea și acest lucru mă îngrozește.

Pentru prima oară, vreau să schimb regulile.

Pentru prima oară mă întreb: contează ce scrie pe pielea ta atunci când miza e sufletul tău?

* * *

Înainte ca mama să se trezească, când abia dacă s-a luminat de ziuă, mă duc în oraș. Ajung la muzeu chiar când se deschide și cer s-o văd pe Mel. Aștept timp de câteva clipe la recepție, totul este gol și tăcut în ora de dinaintea deschiderii magazinelor. Studiez gresia cu model complicat, evitând contactul vizual cu persoana de la birou și apoi mi se spune să cobor.

Bat la ușă și Mel îmi strigă pe un ton vesel să intru. Când o fac, văd că este împreună cu o fetiță cu pielea măslinie și ochi

profunzi și întunecați, care mă privește cu atenție. Mel mă salută și mă prezintă însoțitoarei ei.

— Ea e Isolda.

Văzând privirea mea curioasă, explică mai departe:

— E pupila mea – e ucenica mea, dacă vrei.

Fata pare să aibă în jur de șase ani și e îmbrăcată cu versiunea miniaturală a fustei și bustierei lui Mel. Arată de parcă s-ar fi costumat în joacă. Mă fixează cu o privire îndrăzneață și se duce să se așeze sub birou. Mă uit în jurul meu cu plăcere. Încăperea este plăcută și înțesată cu cărți. Scaune confortabile ocupă ambele părți ale unui birou aflat în dezordine. Întreaga impresie este una de spațiu primitor, bogat în detalii.

— Ai timp să stăm de vorbă? îndrăznesc eu.

— Bineînțeles. Ai primit cărțile mele poștale? Probabil că ar fi trebuit să te vizitez la muncă, nu-i așa? Îmi pare rău, sunt nouă în acest program de îndrumare.

Îmi zâmbește într-un mod lipsit cumva de politețe.

— Mă bucur că ai venit. De fapt, e ceva ce voiam să-ți arăt, Leora.

Se întoarce înspre fetiță și îi spune că revine în curând, apoi mă conduce afară din cameră.

— Ai avut întotdeauna o pupilă? o întreb de îndată ce ușa se închide în urma noastră. E atât de mică.

Urcăm niște trepte de lemn care scârțâie și care au în capăt afișată o plăcuță pe care scrie „Rezervat personalului”. Scara e îngustă și o urmez pe Mel care își întoarce capul spre mine, din când în când, în timp ce vorbește.

— Nu, nu întotdeauna. O pupilă este un *receptacul,* ca să zic așa, al tuturor lucrurilor pe care le-am învățat. Intenționez să-i transmit ei poveștile mele.

Zâmbește.

— E timpul, Leora. A venit momentul ca eu să transmit poveștile mele generației următoare. Isolda trebuie să știe poveștile perfect și va fi însemnată exact la fel. Nu că aș avea de gând să plec undeva, însă n-ar fi tocmai bine să mor cumva și poveștile să se piardă împreună cu mine, nu-i așa?

Încuviințez cu o mișcare a capului, însă mă minunez, în același timp. E o viață ciudată pentru o fetiță.

— Ce cred părinții ei despre toate astea?

Mel face o pauză cu o expresie ciudată pe chip.

— Ea n-are părinți, zice încetișor.

Și apoi îmi amintesc și roșesc la lipsa mea de sensibilitate; povestitoarele n-au familie.

— Îmi pare rău, pur și simplu nu m-am gândit…

Mel ridică din umeri. Continuă să urce scările, mâna ei dreaptă zăbovind ușor pe balustradă.

— Pentru a fi povestitoare trebuie să fii fără familie. Isolda este orfană; eu am fost abandonată la naștere. Părinții mei nu s-au putut descurca sau ceva de genul ăsta.

Încerc să vorbesc, însă ea mă oprește, fluturând o mână.

— Să nu-ți pară rău; a fost cel mai bine așa. Am fost aleasă pentru a fi candidată la slujba de povestitoare când eram foarte mică. Ei m-au supravegheat pe măsură ce am crescut, ca să se asigure că eram suficient de deșteaptă și apoi, când aveam cam aceeași vârstă pe care o are Isolda acum, am fost trimisă la un tutore. Femeia aceea era povestitoare și m-a instruit, exact așa cum o voi instrui și eu pe Isolda.

— De aceea n-ai arbore genealogic? întreb.

Pe măsură ce urcăm treptele, îi pot vedea spatele, plin de povești, însă fără nicio familie. Sunt conștientă că aceste întrebări ar putea fi impertinente, însă Mel mă face să mă simt de parcă le pot pune.

— N-am niciunul din semnele obișnuite; nu mi se permite. Pielea mea aparține comunității. N-am o poveste: eu *sunt* poveștile noastre.

Vorbește într-o manieră absolut dezinvoltă, însă nu mă pot împiedica să simt o oarecare părere de rău la ideea de a nu putea să-ți lași propriul semn.

Ajungem la capătul scărilor și Mel mă conduce printr-o altă ușă, care nu este destinată publicului larg.

— Iar aici sunt cărțile de povești.

Se întoarce spre mine cu brațele întinse și văd rafturile pline de cărți. Camera este decorată în auriu și roșu. Imagini frumoase înconjoară rafturile. Sunt înțesate cu cărți de piele, însă par ușor diferite. Probabil că sunt legate diferit față de cărțile obișnuite ale morților.

— Aici sunt o grămadă de povești de adormit copiii, Leora. Merge la un raft și alege o carte, scoțând-o ușor de la locul ei.

— Toate aceste cărți sunt poveștile societății noastre. Sunt extrem de prețioase. Și eu am ocazia să fiu o parte din chestia asta.

Se uită la mine, radiind de fericire. Însă tot ce pot gândi eu este: *noi ne vom aminti poveștile tale, însă cine își va aminti de tine?*

Îmi petrec ceva timp mergând printre rafturi, inspirând mirosul de lemn care a fost cu meticulozitate îngrijit și lustruit cu ceară de albine, scoțând cărți la întâmplare. Pe ele nu e trecut niciun nume și mă simt cumva inconfortabil pentru că nu-i pot saluta pe morți și nu le pot cere permisiunea de a-i citi, așa cum fac acasă cu strămoșii mei. Cărțile n-au nume, doar poveste după poveste. E un sentiment ciudat: o carte de piele e un lucru atât de intim și totuși acestea sunt anonime. Mel este în mod evident plină de energie doar pentru că se află aici. Presupun că ține de faptul că-și aduce aminte de scopul pe care-l are. Zâmbește larg.

— Sunt frumoase, nu-i așa?

Trebuie s-o întreb.

— Te-ai îndoit vreodată… de toate astea? las eu să-mi scape.

Mel se uită gânditoare la mine.

— Spune-mi la ce te referi, zice ea încet.

— Și dacă… mă întăresc eu, forțându-mă să pun întrebarea, care pare atât de apropiată de erezie, încât mă îngrozește. Și dacă semnele noastre *nu* contează? Și dacă toate astea – fac semn cu mâna în jurul meu în cameră, înspre rafturile de povești – sunt doar o modalitate de a ne face pe noi să fim buni? Și dacă – o spun în șoaptă – și dacă nu *există* viață de apoi?

— Oh, draga de tine!

Mel mă cuprinde cu brațul.

— Acestea sunt întrebări importante. Nu sunt surprinsă că le pui acum – moartea obligă mințile noastre să călătorească în locuri întunecate.

Nu zic nimic, însă ea are dreptate. Nu m-am mai gândit înainte la astfel de lucruri.

— Ai putea fi surprinsă. Majoritatea oamenilor își pun aceste întrebări la un moment dat.

Ridic privirea către ea.

— Chiar? Dar toată lumea pare atât de *convinsă.*

Mel îmi dă drumul și își trece mâinile peste rafturile din jurul nostru.

— Pentru că cei mai mulți sunt. Însă au avut și ei momentele lor de luptă interioară. Își pun întrebări, se îndoiesc și apoi ajung să creadă.

Mel zâmbește cu înțelegere.

— Sunt convinsă de dovezi, Leora. Aceste povești au fost transmise de la unul la altul încă de la început. În cazul în care compari toate aceste cărți, vei vedea că în miezul său fiecare poveste este identică. Cuvintele pe care le-am învățat sunt aceleași cuvinte folosite prima oară atunci când poveștile au fost spuse. Eu cred că este povestea noastră – istoria noastră.

Mă încrunt, încercând să mă dumiresc în legătură cu aceste gânduri confuze.

— Deci, tu crezi într-o Vrăjitoare Albă reală, o Monah reală, un Sfânt real?

— Mai mult sau mai puțin, da.

Se uită la mine cu compasiune.

— Totul poate fi interpretat greșit. Sunt unii cărora le place să folosească aceste povești, să le răstălmăcească pentru a se potrivi propriilor lor interese. Însă indiferent de felul în care sunt folosite, poveștile rămân aceleași. O femeie cu o inimă pură, cu pielea însemnată. Alta care este rebelă și blestemată și neînsemnată. Pentru inima pură, adevărul este evident. Semnele arată că avem integritate; ele arată că știm secretele inimii, care vor fi dezvăluite, fie numai dacă se întâmplă în ziua judecății.

Se uită în jurul ei la rafturi.

— Uite-te la povești pentru răspunsuri, Leora. Ai permisiunea mea să vii aici oricând. Aceasta este propria ta istorie; poate fi drumul tău înapoi către adevărata credință.

Face să pară totul atât de simplu.

* * *

Mel mă însoțește afară din camera plină cu cărțile povestitoarelor și o luăm în jos pe scări. La baza lor, mă îmbrățișează prietenește.

— Știu că lucrul ăsta e greu, Leora. Dă-ți ceva timp pentru asta. Nu trebuie să te străduiești – dacă toate astea sunt adevărate, și eu cred că sunt, vor fi adevărate ori de câte ori ești gata să te întorci. Trebuie doar să nu renunți la asta, bine?

Încuviințez din cap. Chiar mă simt liniștită de încurajarea ei, de toată acea amploare a istoriei. Trag cu putere aer în piept și îi pun întrebarea pentru care am venit aici.

— Tu mergi la ceremoniile de cântărire a sufletelor, nu-i așa?

Mel s-a întors ca să plece spre biroul ei, însă la cuvintele mele se oprește cu un picior pe scara rece de piatră.

— Da, merg. Am ocazia să spun povestea finală a fiecărei persoane. Este o onoare.

— Îmi poți spune ceva în legătură cu asta? Au făcut deja judecata sau o vor discuta în timpul ceremoniei? Încă mai strâng probe?

Mel se așază pe o treaptă și mângâie piatra de lângă ea.

— Te gândești la ceremonia tatălui tău, nu-i așa? O să aibă loc curând.

Încuviințez în tăcere.

— Bine. Se vor întâmpla tot felul de lucruri la momentul respectiv, Leora. Cineva din guvern îi va fi studiat cartea și va fi luat notițe despre ce a citit.

Mă gândesc la Verity.

— Apoi, fiecare cântărire la care am fost se deschide cu o rugăciune adresată strămoșilor, pentru a ne invoca înțelepciune și înțelegere. Judecătorul invită prieteni și rude să vină în față și să împărtășească povești și amintiri despre persoana iubită – uneori acele povești pot ajuta la influențarea deciziei judecătorului, dacă aceasta stă în balanță. După asta, el va pronunța verdictul.

— Va trebui să vorbesc?

Ideea de a sta în fața tuturor și de a spune povești despre tata este înspăimântătoare.

— Nu, bineînțeles că nu *trebuie.*

Mel mă împunge cu genunchiul.

— Însă e posibil să simți că vrei să spui ceva din moment ce te afli chiar acolo.

Zâmbesc scuturând din cap.

— Mă îndoiesc. Cred că o să mor de emoție!

Mel mă evaluează.

— Cred că știu ce ar putea ajuta. Știi că fiecare cetățean poate alege o poveste care să fie citită la ceremonia sa?

Eu încuviințez din cap.

— Ei bine, vrei s-o auzi pe cea pe care a cerut-o tatăl tău? Cred că îți va da tărie. Povestea pe care a ales-o este despre viața de după moarte, Leora. Speranța tatălui tău era una sigură.

Și chiar acolo, în timp ce stăm pe trepte, Mel îmi spune o poveste.

Îndrăgostiții

Erau odată un Rege și o Regină care își conduceau regatul cu înțelepciune și mărinimie. El era la fel de strălucitor precum soarele dimineții și ea era la fel de neprihănită precum luna plină. Iubirea lor era sigură precum zorii zilei și frumoasă precum apusul.

Regele avea un frate, a cărui gelozie era arzătoare ca focul și rece ca gheața. Fratele văzu cum oamenii își iubeau Regele și cum Regina era adorată de soțul ei. El voia să știe cum era să fii prețuit și se hotărî să-l îndepărteze pe Rege și semințiа lui de la tron, astfel încât el să-i ia locul și să se bucure de adorația oamenilor.

Frații erau ambițioși, așa cum se întâmplă adeseori. Le plăcea să se întreacă în dueluri și concursuri. Fratele Regelui știa exact cum să-l ademenească pe Rege în ghearele sale viclene. Ținu un ospăț pentru prietenii săi și îl invită și pe fratele său. După ce mâncarea fit mâncată și vinul băut, fratele aduse un frumos cufăr făcut din abanosul cel mai minuțios sculptat.

— Acela care încape în acest cufăr îl poate păstra! vesti fratele.

Regele zâmbi. Băgase deja de seamă că prietenii fratelui său erau, ca să fim politicoși, destul de corpolenți și înalți. Voi câștiga acest concurs cu ușurință, *gândi Regele în timp ce-i privea, pe rând, pe oaspeții care încercau să se strecoare în cufăr.*

Veni în cele din urmă și rândul Regelui. El păși în cufăr și se întinse, îndoindu-și picioarele până aproape de piept, încăpea perfect – era de parcă cufărul fusese făcut anume pentru el.

— Aha, frate! Cred că am reușit acolo unde prietenii tăi au dat greș! strigă Regele.

Chiar pe când spunea asta, fratele său închise capacul cufărului și oaspeții corpolenți se așezară pe cutie în timp ce

aceasta era încuiată și legată cu lanțuri. Bărbații duseră cufărul afară și îl aruncară în râu. Regele pluti departe pe cursul apei – cufărul îi era acum sicriu. Ajunse să se odihnească sub un copac și, pe măsură ce copacul inspira bunătatea Regelui, acesta emana cel mai încântător miros.

Curând, Regina îndurerată, care domnea în absența soțului său, auzi despre acest copac deosebit de parfumat și când îl văzu știu, în inima ei, că acolo zăcea soțul său dispărut. Ea găsi cufărul ascuns sub trunchiul copacului și îl aduse acasă, fericită să știe că acum soțul ei se putea odihni în pace.

Fratele pizmaș, care căuta căi de a revendica tronul, acum că Regele era mort, fu furios să descopere că Regele fusese găsit și se furișă în locul unde era ținut cufărul, îl deschise și tăie trupul Regelui în bucăți. Împrăștie bucățile în lung și-n lat și se întoarse în regat, încântat și sigur că nu se va mai auzi vreodată de fratele său.

Însă o dragoste puternică precum a Reginei pentru Regele ei nu poate fi împiedicată atât de ușor. Regina lăsă regatul în grija fiului său cât timp porni în căutarea soțului ei. Pe când colinda ea ținutul, găsi un picior printre niște frunze căzute, un umăr printre niște trestii și capul purtat de valurile oceanului. Anii trecură și ea strânse toate bucățile, cu excepția uneia, care fusese mâncată de o fiară sălbatică. Regina își întrerupse căutarea și luă bucățile pe care le avea înapoi cu ea în regat și le aranjă în pozițiile cuvenite.

Cât timp fusese plecată, fratele Regelui se luptase cu fiul său, încercând în pe care zi să-i uzurpe tronul. Era un dușman crud și lacom și adeseori fiul își pierduse toate speranțele. Totuși, cu fiecare zi, fiul Regelui se făcea din ce în ce mai puternic.

Există o anumită magie care însoțește dragostea adevărată – dacă ai trăit acest fel de iubire, atunci vei ști că acest lucru este adevărat. Nu a existat vreodată dragoste mai puternică decât aceea dintre Rege și Regina sa. Magia a lucrat rapid. Nu peste multă vreme, bucățile din trupul Regelui s-au unit, sângele a început să-i curgă și plămânii i s-au umplut cu aer. Și cu toate că era văduvit de bucata care-i lipsea (deoarece fiara sălbatică alesese cea mai intimă parte a sa ca delicatesă), Regele fu în stare să se întoarcă în regat cu mare parte din trupul său aproape intact. Fratele său se făcu mic la vederea lui, însă Regele, în mărinimia sa, nu vru să-l distrugă.

Regele îi cedă coroana fiului său și coborî în adâncuri, unde el și Regina sa stăpâniră peste morți cu toată dreptatea și înțelepciunea cu care domniseră peste cei vii. Fiul lor îl înfrânse într-o bătălie pe fratele Regelui – o luptă sângeroasă și înfricoșătoare, însă fiul învinse.

Și curând fratele se pomeni în lumea de dedesubt, din nou sub stăpânirea Regelui și fără a mai avea vreodată ocazia să se răzvrătească.

* * *

Eu și Mel spunem împreună adagiul care încheie povestea. Îl știu pe dinafară.

— *Această poveste e spusă pentru a ne aminti că vom trăi după moarte,* recităm noi. *Deși pielea noastră trebuie tăiată și trupurile noastre trebuie îngropate, sufletele noastre – și dragostea noastră – vor trăi etern.*

Mel se ridică în picioare, semnele ei întinzându-se odată cu trupul ei lung, și mă ia de mână.

— Tatăl tău a iubit-o pe mama ta, Leora. Însă, mai mult de atât, atunci când a știut că va muri, a ales această poveste pentru a-și arăta încrederea. Aceasta este alegerea cuiva căruia nu-i este frică de moarte, care știa cu o certitudine absolută ce urmează să se întâmple. Acum succes, draga mea. Nu-ți face griji în legătură cu ceremonia; vei face ceea ce trebuie. Știu asta.

Ne luăm la revedere și ea se îndreaptă către biroul ei de la subsol și la eleva ei mică și neînsemnată, iar eu plec.

Pentru o clipă, șovăi în legătură cu ce am de gând să fac. Este atât de tentant să te gândești că totul va fi bine. Că n-ar trebui să-mi fie frică.

Însă nu prea îmi vine să cred asta.

Capitolul douăzeci și nouă

Obel se află, în mod evident, în atelier de ceva vreme atunci când sosesc. Pare obosit și mă întreb dacă a dormit aici. Aerul său ușurat când mă vede mă ia prin surprindere. Îmi închipuisem că nu voi fi bine-venită. Cu adevărat, mă așteptasem să mă lupt pentru slujba mea.

— Nici nu știi cât de bucuros sunt să te văd.

Se ridică repede, îmi ia haina și mi-o agață în cuier.

— Știu că ziua de ieri a fost un dezastru. Sunt anumite lucruri pe care le-am spus…

Lucruri pe care amândoi le-am spus, zic eu cu regret.

— Leora, s-ar putea să fie nevoie pentru moment să cădem de acord că avem opinii diferite. Lucrul care nu poate fi contestat este că ești o desenatoare foarte bună și că aș dori să continui să te pregătesc, indiferent de ceea ce credem fiecare. Ce spui?

Ezit pentru câteva clipe, apoi încuviințez. Pentru moment, am prea multe pe cap pentru a mai lua decizii. Deocamdată voi continua pur și simplu să lucrez la ceea ce-mi place.

— Bun! Am nevoie de tine azi, zice Obel, înmânându-mi o scrisoare. După chestiunea de ieri cu Karl, cei de la putere trebuie să vină și să facă o anchetă. M-a lăsat cu o grămadă de rezolvat băiatul ăla.

Îmi zâmbește cu subînțeles.

Studiind scrisoarea, văd că cineva pe nume Jack Minnow vine azi la atelier. Biletul spune că el îl va ajuta pe Obel cu hârțogăraia necesară după ce Karl a însemnat un bărbat fără ca Obel să fie acolo și să-l asiste.

— Se mișcă repede.

Mă încrunt.

— Mda, am raportat chestia asta abia aseară. Fie nu au prea multă treabă de făcut, fie sunt chitiți să mă verifice.

Obel înghite cu greu și îi văd nervozitatea sub aparența calmului.

Mai trecem o dată prin desfășurarea întâmplărilor zilei precedente și ne asigurăm că poveștile noastre se potrivesc. Fac

curat în atelier și pun lucrurile în ordine, în timp ce Obel deschide atelierul. Inspectorul de la guvern ar putea veni în orice moment, așa că am face foarte bine să ne comportăm ca de obicei în timp ce-l așteptăm.

Vor fi câteva anchete și eu îi fac programare unei femei pentru o consultație ceva mai târziu în cursul săptămânii. Tocmai termin de scris în carnetul de programări de la recepție în momentul în care aud clopoțelul de pe ușă zdrăngănind cu putere. Ridic privirea și un bărbat înalt, îmbrăcat în uniforma oficială a celor sus-puși din guvern lasă ca ușa să se trântească în urma sa.

— Jack Minnow, zice. Am o întâlnire cu Obel Whitworth.

E chel, bronzat și mă domină. Probabil că e mai mare și decât Obel. Scalpul lui ras scoate la iveală niște semne elaborate pe cap și citesc într-o clipă ce-i poate pielea. Toate aceste semne au la bază prădătorii. Semnificația lor este clară. Scalpul lui este hohotul de râs al hienelor și citesc că reprezintă tributul său adus alungării neînsemnaților, cu toată violența lăsată în urmă. Citesc o asemenea bucurie în acel măcel, încât mă înfioară. Încerc să-mi păstrez vocea calmă.

— Luați un loc, domnule Minnow. Mă duc să-l anunț pe Obel că ați sosit. Vă pot aduce ceva de băut?

Vocea mea este prea stridentă – o să-și dea seama cât de emoționată sunt.

Jack Minnow închide ochii și scutură din cap. Când îi deschide, are un mic rânjet superior.

— Mă mulțumesc doar să-l anunți pe domnul Whitworth că sunt aici.

Dau să ies din cameră, însă chiar atunci Obel intră în atelier, ștergându-și mâinile pe o cârpă. Întinde o mână să-l salute pe Minnow, care îi răspunde la salut și se încruntă disprețuitor când observă că Obel are mâna umedă.

— Ei bine, atunci să începem domnule Whitworth?

Își șterge mâna de pantaloni, uitându-se la Obel cu fățișă ostilitate.

— Cineva a fost neascultător, nu-i așa? Semne neautorizate, să înțeleg?

Scoate un chicotit indulgent.

— Înțeleg că tânărul implicat era ambițios. Trebuie să spun că aceasta este o trăsătură pe care o admir.

Obel îmi spune să exersez niște desene în camera din spate, însă Minnow îl oprește.

— Aș dori să vorbesc cu amândoi. Ia loc, domnișoară Flint.

Ne pune să-i povestim ce s-a întâmplat, cerându-mi mie să spun prima. Vorbesc cu jumătate din atenție îndreptată către Jack Minnow și jumătate către Obel. Sunt îngrijorată ca nu cumva să spun ce nu trebuie și să-l bag pe Obel în belele. Oare această vizită e numai în legătură cu Karl?

În tot acest timp, Minnow ia notițe și pune scurte întrebări lămuritoare. Este extrem de politicos, însă simt că se așteaptă să fac un pas greșit. Semnele lui sunt orbitoare și vii și eu de-abia dacă pot gândi limpede. Îi pune și lui Obel aceleași întrebări, interogându-l în legătură cu faptul că ne-a lăsat singuri și presându-l să dea detalii despre ce anume i-a spus lui Karl atunci când l-a concediat. Scrie ceva în tăcere timp de câteva minute și apoi îmi înmânează foaia de hârtie.

— Doar verifică chestia asta și dacă ești de acord cu referatul meu, te rog să-l semnezi.

Să-l recitesc e ca și cum aș retrăi acea întâmplare și mă scarpin absentă în cap.

— Pare totul în regulă, zic, împingându-i foaia înapoi de-a lungul mesei.

— În regulă sau corect, domnișoară Flint? E o diferență.

O spune cu un zâmbet, însă e zâmbetul care cred că aparține unui demon.

— Este corect, da. Este ceea ce v-am spus și este adevărat.

El îmi înmânează un stilou și semnez, aruncând o scurtă privire înspre Obel să verific dacă fac ce trebuie.

— Mulțumesc.

Îi dă apoi foaia și lui Obel, care semnează deasupra semnăturii mele și apoi Minnow bagă declarațiile noastre în geantă și privește în jurul său. Se lasă pe spate în scaun și se întinde puțin.

— Deci, cum găsești acest loc, domnișoară Flint? Toate bune până acum?

— Este extraordinar. Ei bine, cu excepția chestiei ăsteia, fac semn cu capul înspre geanta lui și hârtii. Îmi place foarte mult.

— Și domnul Whitworth – se uită la Obel – ești mulțumită de el? Te pregătește bine?

E ciudat să fiu întrebată acest lucru cu Obel de față, însă încerc să nu par surprinsă.

— Mă pregătește excelent. Sunt foarte mulțumită aici.

N-am de gând să spun mai mult.

— Îmi pare bine să aud asta. Ei bine, poate ai putea să mă conduci la plecare, domnule Whitworth?

Își ia geanta și se îndreaptă către zona recepției, vorbind în tot acest timp. Îi las să se descurce singuri și sunt gata să mă îndrept spre camera din spate chiar în clipa în care vocea lui Minnow se aude mai tare, iar eu ridic privirea și-l văd că se întoarce, își descheie nasturele vestei și se îndreaptă în direcția unde lucrează Obel. Minnow se așază relaxat în scaunul de lucru de parcă i-ar aparține, își pune geanta jos și se uită la mine.

— Cum văd că niciunul din voi nu e ocupat în acest moment, tutorele tău a fost de acord ca tu să începi să-mi faci un semn. Nu-i așa, Whitworth?

Văd că Obel devine tensionat. Aceasta nu este în mod evident o întrebare. Descheind nasture după nasture, Jack Minnow își scoate vesta și apoi tricoul cu mânecă scurtă. În timp ce-și scoate hainele, am sentimentul că nu m-am simțit niciodată atât de afectată în momentul în care am citit pe cineva. Excesul de violență și furie din semnele sale este copleșitor. Vreau să fug. Vreau să plâng. Vreau să-i spun că-l pot citi. Însă rămân mută, urmărind acest straniu dans dintre el și Obel.

Obel rupe tăcerea.

— Noi nu facem chestia asta în mod obișnuit, domnule. De obicei v-am cere să reveniți pentru o consultație. Însă, bineînțeles, având în vedere că e vorba de dumneavoastră, acest lucru ar fi o onoare.

Se uită la mine.

— Leora, domnul Minnow ar dori… o bufniță, nu-i așa?

Minnow încuviințează brusc din cap. Și își îndreaptă umerii.

— O bufniță mare cu coarne, confirmă el.

Știu la ce tip de bufniță se referă; Obel m-a pus să fac atât de multe creaturi.

Obel începe genul obișnuit de întrebări, aparent la fel de calm ca de obicei. Eu mă duc să pregătesc echipamentul. Când mă întorc cu o tavă plină de instrumente, aud sfârșitul conversației dintre Obel și bărbat.

— … vânători excepționali, da. Văz și auz nemaiîntâlnit. Prada crede că aleargă suficient de repede, suficient de departe, că s-a ascuns perfect în afara razei lor vizuale și apoi – *se năpustesc*. Înainte ca măcar s-o audă, bufnița a înhățat-o. De neoprit. Formidabilă.

Obel înghite și se întoarce spre mine.

— Mulțumesc, Leora, de aici mă ocup eu.

Dau să plec, apoi Minnow spune:

— De fapt, de ce nu folosim chestia asta drept o ocazie practică? Aș dori ca Leora să facă acest semn.

Șocul meu este evident vizibil.

— Ai mai făcut totuși un semn și înainte, nu-i așa?

Încuviințez imperceptibil din cap.

— Ei bine, atunci asta n-ar trebui să constituie o problemă și domnul Whitworth e aici să te asiste. L-aș dori aici, sus pe umăr. În felul acesta, poate veghea asupra familiei mele.

Cu mâini tremurânde, șterg spațiul de lucru cu dezinfectant, acoperindu-l cu grijă și aranjând totul în ordinea care-mi convine. Îi arăt că tot echipamentul pe care îl folosesc este nou și curat și îi pun întrebări despre cum vrea el să arate bufnița, arătându-i câteva schițe pe care le-am făcut înainte, simțindu-mă recunoscătoare lui Obel pentru că m-a pus să desenez și să exersez *atât* de mult. Îi curăț pielea și îi bărbieresc perii negri și rari. Cu fiecare atingere a pielii sale, semnele lui rag la mine. N-are nicio legătură ce simt acum cu șocul electric plăcut pe care l-am avut atunci când am tatuat-o pe femeie; e ca o mulțime violentă care urlă cerând sânge. Nu știu dacă mai pot suporta acest lucru niciun minut mai mult, să nu mai vorbim de orele care vor dura pentru a-i desăvârși semnul. Trag de timp arătându-i imaginea în timp ce creez un transfer și mă asigur că am înțeles ce vrea. Îi arunc o privire lui Obel care, pentru prima dată, pare îngrijorat. Însă în clipa în care vede că mă uit la el, zâmbește liniștitor.

— Te pricepi la asta, fată dragă. Ești un talent înnăscut, îți amintești? șoptește încetișor.

Trasez desenul pe pielea bărbatului, permițând contururilor să lase urme clare și întărindu-mă ori de câte ori venim în contact, încercând să blochez violența care iese la iveală din tatuajele lui. Îi arăt contururile cu o oglindă și el încuviințează din cap.

Când încep să-l tatuez, simt zumzăitul familiar al mașinăriei și îi permit să preia controlul. De fiecare dată când simt că alunec în acest sentiment de siguranță, Minnow vorbește. E ca și cum ai fi smuls din pat atunci când ești pe cale să adormi și, de fiecare dată, am sentimentul șocant că sunt deranjată. Îmi vine greu să mă concentrez la cuvintele lui și să-mi construiesc replicile.

— Și care a fost primul semn pe care l-ai făcut, Leora? întreabă el.

— A fost o frunză, răspund eu neatentă.

— O frunză? Unde a fost?

Desenez ghearele bufniței și mă gândesc la femeia aceea cu inima frântă. Răspund fără să mă gândesc.

— La baza arborelui genealogic al unei femei. Bebelușul ei a murit.

Observ cum mușchii i se încordează auzind asta și e suficient cât să mă mai trezesc puțin și să mă pună în gardă.

— Oh. Și ea voia un semn pentru copil?

Îmi amintesc cuvintele ei de parcă le-ar spune chiar acum. *Știu că ar trebui să-i uit atunci când mor fără a fi însemnați... N-avea decât două zile.* Și îmi amintesc și avertismentul lui Obel. Nu-l pot dezamăgi. Trebuie să pun punct întrebărilor lui Jack Minnow.

Dându-mi un moment de respiro, trec puțin cam brutal cu acul peste o porțiune care e deja carne vie. Îl aud gemând.

— Oh, scuzați-mă! zic, cred că ar trebui să mă concentrez ceva mai mult – vedeți dumneavoastră, eu încă învăț. În mod evident nu stăpânesc destul de bine talentul de a vorbi și de a desena în același timp.

Surprind privirea lui Obel și el zâmbește în treacăt fără ca Minnow să-l poată vedea. De-acum încolo, singurele sunete care se mai aud sunt cel al mașinăriei, respirația lui Minnow în timp ce-și înăbușă durerea și răgetul necenzurat al semnelor lui urlându-și secretele către mine.

În cele din urmă, odată conturul terminat, pielea lui e prea inflamată și umflată ca eu să mai pot continua.

Cred că va trebui s-o lăsăm să se vindece puțin înainte de a trece la faza a doua, domnule Minnow, spun, ștergând sângele și bandajând rana frumoasă și înfricoșătoare pe care i-am făcut-o pe umăr.

Abia aștept să plece.

— Totuși, arată bine, zic în timp ce-mi dau jos mănușile. Este exact ca o bufniță care e gata să se năpustească și să-și înșface prada.

Fac tot posibilul să par relaxată.

— Mă întreb ce vânează bufnițele cu coarne.

— Oh, aproape orice creatură mică și neînsemnată, cred, zice Minnow. Însă e ceva anume ce vânează, un lucru destul de remarcabil – arată cât de curajoasă și puternică este bufnița.

— Oh, da? zic înveselită. Ce anume?

Mâinile mele sunt ocupate cu demontarea stației de lucru și cu îndepărtarea învelișului de plastic de pe scaun.

— Ciori. Bufnițele cu coarne vânează ciori. Noaptea târziu, când ciorile se adăpostesc, exact atunci când se simt absolut în siguranță, bufnița vine să le înșface.

Arunc plasticul și mă șterg pe mâini. Încerc să zâmbesc politicos în timp ce-i întind lui Minnow tricoul și îl ajut să și-l tragă peste bandaj. E un vânător.

Mă prinde de mână în timp ce-l ajut și se încruntă la vederea rănii, care încă se vindecă.

Te-ai tăiat? Ar trebui să fii mai atentă, domnișoară Flint.

Nu zic nimic și el îmi dă drumul la mână. Nu face programare pentru altă ședință, însă spune că are să se întoarcă cândva. Chiar când e gata să plece, se oprește și se întoarce spre mine, scoțând ceva din buzunar de parcă tocmai și-a amintit de acel lucru. Mi-l întinde.

— Ai mai văzut vreodată înainte ceva asemănător?

Iau hârtia mototolită și înghit cu greu în timp ce recunosc imaginea unei pene, exact precum cea pe care femeia i-a dat-o lui Obel când a venit după terminarea programului. Scutur din cap.

— Nu, nu-mi spune nimic, zic încet, dorindu-mi ca fața să nu mi se îmbujoreze.

El se uită în tăcere la mine în timp ce pune hârtia înapoi în buzunar. Îl văd ieșind pe ușă și am un moment de satisfacție când uită de tatuaj și pune bareta genții pe umărul rănit, tresărind în momentul în care o face. Se îndepărtează fără să se uite înapoi.

În momentul în care a dispărut complet din raza vizuală, închid ușa și o încui. Mă duc în camera din spate și îmi curăț

mâinile iar și iar, până ce sunt roșii și mă înțeapă. Obel își pune o mână pe umărul meu și îl las să închidă robinetul. Îmi șterg mâinile tremurânde.

— Mi-e frică, Obel.

Și partea cea mai groaznică e când Obel spune:

— Și mie, Leora. Și mie.

Capitolul treizeci

Mai târziu în acea după-amiază, când Obel e cu un client și eu lucrez în liniște, se aude o bătaie insistentă în ușa din spate a atelierului. O deschid și mă pomenesc cu Verity abia trăgându-și răsuflarea. Are ochii măriți de teamă. Ies afară în stradă.

— Au găsit, șoptește ea. Toate dovezile pe care le ascundea Connor Drew – erau într-un loc ascuns într-unul din atelierele sale. Nu pot lipsi mult timp; sunt în pauză doar. Însă, Leora – se oprește să-și tragă sufletul – le-au confiscat pe toate. Totul se află în departament gata de a fi etichetat, începând de mâine. N-ai mult timp la dispoziție; trebuie să găsești pielea tatălui tău înainte s-o găsească ei.

Încuviințez din cap. Verity îmi înmânează o bucată împăturită de hârtie și o cheie.

— Asta ar trebui să te ajute. Trebuie s-o faci în noaptea asta.

Are ochii mari și speriați.

— Te rog, fii atentă, Leora. Depind prea multe lucruri de asta.

Și pleacă înainte să-i pot spune la revedere sau să-i mulțumesc.

* * *

Mă rog ca Oscar să fi primit mesajul meu. Mă rog ca el să vină. I-am sugerat muzeul ca loc de întâlnire. E cald și nu costă nimic, plus că e aglomerat și suficient de public, astfel încât nimeni să nu aibă bănuiala că facem ceva ce n-ar trebui. Nu mă așteptam să plănuim o spargere, însă acesta e un loc la fel de bun ca oricare altul ca să stăm de vorbă.

Când văd că mă așteaptă în zona de recepție, aproape că țip de ușurare. Adunându-mă și fără să spun nimic, trecem prin atriumul care găzduiește cărțile liderilor noștri din vremurile de demult. Ne oprim din când în când să ne uităm la vreo operă de artă sau la vreo descoperire arheologică, însă, în cea mai mare parte a timpului, ne plimbăm.

În timp ce mergem de colo-colo, îi întind hârtia pe care mi-a dat-o Verity; e un plan al clădirii și instrucțiuni despre locul în care putem găsi dovezile confiscate. Îi spun în șoaptă vestea pe care mi-a dat-o Verity. El încuviințează cu gravitate, părând mai

puțin șocat decât credeam că va fi – probabil că se aștepta ca acest moment să vină sau, cel puțin, se pregătea pentru această posibilitate. Își strecoară hârtia în buzunarul jachetei și rămânem tăcuți un răstimp, în vreme ce ne uităm prin vitrinele cu exponate. Apoi se întoarce către mine și încet, foarte încet, îmi dă părul din ochi ca să vadă vânătaia de pe frunte. Se încruntă când zărește urmele roșii și vinețiii.

— Ești bine? întreabă el cu voce joasă. De fiecare dată când te văd ai câte-o rană nouă.

Îmi ia mâna și examinează tăietura vindecată. Devin brusc conștientă de cât de calde și puternice sunt mâinile lui; simt pielea aspră de pe vârfurile degetelor în timp ce și le trece peste semnele vârstei mele.

— Crezi că ai avea nevoie de o gardă de corp?

Râd și îmi retrag mâna.

— Te oferi cumva?

— Păi, noi, legătorii de carte, suntem renumiți pentru fizicul nostru intimidant.

Râde și el, iar eu doar îi zâmbesc.

— Pentru ce vrei să fii amintită, Leora? întreabă el brusc. Ce ai de gând să te asiguri că îți va rămâne însemnat pe piele?

Mă încrunt puțin. Întrebarea mă prinde cu garda jos; pare ciudat, oarecum morbid. Însă apoi când ridic privirea înspre chipul lui, văd că e serios. Închid ochii și mă gândesc. Ce va fi acest prim semn? Ce vreau să citească pe pielea mea copiii mei? Pentru ce anume vreau să fiu cunoscută pentru totdeauna? Ce va conta suficient de tare pentru a fi acolo pentru eternitate?

Și nu reușesc să găsesc nici măcar un sigur lucru.

Mă gândesc la toate chestiile pe care mi-ar plăcea să le fac; să ating cel mai înalt grad de desenator, să mă căsătoresc, să am copii. Însă sunt toate acestea demne de aducere-aminte? Oare chiar contează că cineva își amintește de mine după ce mi se sfârșesc zilele, când viața mea nu e altceva decât o scânteie dintr-un foc mare? Pe piele, viața mea nu va părea atât de diferită față de a altei persoane.

Și apoi un gând înșelător îmi vine în minte. Poate nu poți cunoaște pe cineva doar citindu-i cartea. Nu ajungi să-l cunoști cu adevărat.

Alung gândul acesta și încerc să mă concentrez asupra lui Oscar.

— Nu știu, zic. Cred că nu m-am gândit prea mult la asta. Dar tu?

Oscar râde neîncrezător.

— Pe bune? Nu te-ai gândit prea mult la asta? Tocmai asta este chestia pentru care se presupune că trăim și tu nu te-ai gândit prea mult la ea?

Ridic din umeri și el scutură din cap într-o manieră exasperată. Mergem mai departe prin încăpere, făcând pași mici, încercând să părem niște vizitatori obișnuiți.

— Am un semn – zice că mi-am terminat primul an de pregătire la legătorie. Și semnul de pe arborele genealogic care îl șterge pe tata.

Ridică din umeri.

— Vreau doar să trăiesc suficient de mult pentru a avea mai mult de-atât pe pielea mea.

Vocea lui se stinge încet.

— Știu, zic.

— Poate asta e tot ceea ce vreau, zice el încetișor. Ocazia de a onora memoria tatei, de a fi amintit suficient de mult pentru amândoi.

Ne uităm unul la celălalt și atunci știu pentru ce vreau să fiu amintită. Vreau să fiu amintită pentru că am luptat pentru tata. Eu și Oscar avem amândoi lacrimi în ochi. Își sprijină fruntea de a mea.

— O să fie bine, Leora.

Am răsuflarea întretăiată când ridic privirea către el.

Când un curator trece pe lângă noi, însoțind un grup în jurul exponatului central, ne separăm. Ghidul se încruntă la noi și Oscar mă ia de mână și ne grăbim către cea mai apropiată ușă, trecând pe lângă un paznic și ascunzându-ne zâmbetele. Rămân nemișcată în timp ce ochii mi se obișnuiesc cu întunericul acestui nou spațiu și Oscar face un pas înapoi, lovindu-se de ceva cu un zgomot surd. Ne oprim și în timp ce vederea mi se ascute, văd cum zâmbetul lui Oscar dispare încetișor și ne dăm seama unde ne aflăm. Am trecut prin ușa verde și bazinul în care plutește bărbatul neînsemnat se balansează ușor de când Oscar a dat peste el, iar lichidul din interior se clatină încet în timp ce coatele bărbatului scot un scârțâit în momentul în care se izbesc de sticla bazinului. Suntem înconjurați.

Pe fiecare latură sunt imagini ale neînsemnaților. Morminte de alabastru ale oamenilor cu pielea lor albă străvezie și cu secretele lor. O parte dintre imagini îi înfățișează cu abdomene umflate, de parcă minciunile și răul pe care le-au ascuns i-au umplut și sunt gata-gata să explodeze. Cu toții au ochi care văd prea multe, știu prea multe, ascund prea multe.

Mă cutremur la vederea ilustrației unui neînsemnat care secționează mâna unui bărbat însemnat – luându-i anii, luându-i semnele, luându-i viața. Spațiul acesta e plin de răul care se scurge din imaginile și scrierile din încăpere. Există relatări scrise ale ororilor îndurate de familiile torturate de către neînsemnați. E extrem de ușor să te gândești că aceasta este partea unei povești. Însă e reală și nu trebuie s-o uităm.

Arată ca niște schelete – nu, ca niște fantome. Acum suntem bântuiți doar de amintirea lor. Îmi aduc aminte că ei au plecat. Suntem în siguranță. Însă teama mea pare reală și puterea lor pare prea puternică.

Mă întorc către Oscar și șoptesc.

— Nu-mi place deloc aici.

El mă strânge de mână și murmură ceva, lovind ușor buzunarul care conține instrucțiunile lui Verity. Nu sunt sigură de ceea ce spune, însă pare a fi:

— Cu toții avem secrete.

* * *

Când ajung acasă ceva mai târziu, mama mă strigă.

— Leora, te-ai întors? Vin jos!

Coboară scara tropăind, cu o bucată de hârtie în mână. Pe chipul ei este un amestec ciudat de frică și ușurare.

— Azi a venit scrisoarea. Avem o dată pentru ceremonie, îmi întinde bucata de hârtie groasă, oficială, și eu o citesc. Ceremonia de cântărire a sufletului tatei este peste doar câteva săptămâni.

Nu am prea mult timp.

Capitolul treizeci și unu

Când aveam șapte ani, am furat o prăjitură.

Am furat-o de la brutărie – cea la care lucrează Seb acum. Știam că, dacă îi ceream mamei să-mi cumpere una, avea să-mi spună nu, pentru că așa făcea mereu. Biscuiții erau așezați într-un morman la nivelul ochilor mei, tentându-mă, chinuindu-mă. Așa că am așteptat până ce brutarul s-a întors cu spatele, iar mama s-a aplecat în față cerând ca pâinea să-i fie feliată și am vârât un fursec rotund, palid și pudrat cu zahăr în buzunarul hainei.

Nu mă gândisem prea mult înainte ca să-mi dau seama cum aveam să-l mănânc, fără ca părinții mei să observe. Restul zilei am încercat să găsesc o soluție ca să ajung la haină, care era agățată în cuier lângă ușă, fără ca mama sau tata să devină bănuitori. Amestecul de vină și poftă disperată mă epuiza. Singura soluție era să mă strecor la parter în toiul nopții, tremurând în întuneric. Am bâjbâit până la haină și am găsit buzunarul, inima bătându-mi de teama de a nu fi prinsă și de încântarea de a putea să-mi mănânc fursecul. Însă în buzunar erau doar firimituri.

Îmi era mult prea frică și rușine s-o întreb dimineață pe mama. Oare îl găsise ea? Sau poate că îmi căzuse din buzunar în drum spre casă. Eram sigură că ea îmi putea citi frica, sau probabil putea mirosi îngrijorarea cu aromă de vanilie dulce pe care o purtam cu mine oriunde mă duceam. Nu mi-am putut aduna niciodată curajul să întreb ce s-a întâmplat cu acel fursec. Însă de atunci n-am mai furat nimic.

Până în această seară.

Poate chestia asta nu e chiar furt. La urma urmelor, el e tatăl meu, povestea lui îmi aparține. Totuși, să pătrund prin efracție într-o clădire a guvernului noaptea pare un lucru foarte, foarte greșit. Și apoi mai sunt și Verity și Oscar; riscă amândoi atât de multe pentru mine. Am putea cu toții să fim uitați, dacă suntem descoperiți. Însă este singura cale. Dacă nu voi încerca să-l salvez pe tata, mă voi întreba întotdeauna dacă aș fi putut face ceva în sensul ăsta.

Verity, încântătoarea, *minunata* Verity, ne-a trasat o hartă cu drumul prin clădirea guvernului. Mă întâlnesc cu Oscar acolo. Trebuie să intrăm printr-o fereastră din partea de sud a clădirii; aceasta ar trebui să ne conducă către o cameră de depozitare încuiată. Verity ne-a scris că ei păstrează o cheie de rezervă pe un raft și că cea pe care mi-a dat-o mie ar trebui să deschidă încăperea în care sunt păstrate lucrurile confiscate de la Connor Drew. N-am idee cum a făcut una ca asta, însă sper doar că a fost atentă și că s-a asigurat că nu vor fi prea multe indicii care să ducă la ea.

Pregătindu-mă să mă strecor afară din casă în puterea nopții, simt aceeași vină și teamă pe care o simțeam atunci când aveam șapte ani și mă strecuram la parter ca să-mi găsesc fursecul furat. E atât de frig, că tot ce vreau cu adevărat e să mă cuibăresc înapoi în pat, prefăcându-mă că așa ceva nu se întâmplă de fapt. În timp ce mă îmbrac cu cele mai închise la culoare haine ale mele, atenția îmi e atrasă de semnele de pe pielea mea; vergetura de pe sân e mai întunecată și mai pronunțată în acest semiîntuneric și pe partea din față a umărului am o pată în locul unde se află rana provocată de unghiile lui Karl. În ritmul ăsta voi avea mai multe semne de la vergeturi și cicatrice decât de la cerneală. Îmi leg șireturile ghetelor moi, mă strecor pe lângă ușa de la camera mamei și închid cu grijă ușa în urma mea. Cheia pe care mi-a dat-o Verity îmi atârnă greu în buzunar.

Noaptea, piața e luminată de felinare, așa că eu și Oscar am aranjat să ne întâlnim în spatele clădirii guvernului unde e întuneric și pe unde nu trece nimeni. Aproape că răstorn una din pubelele mari, în timp ce dau colțul, și aud un râs înfundat.

— Bravo, ai fost foarte îndemânatică, șoptește Oscar. Mă zgâiesc în întuneric și tot ce pot să văd în fața mea este luciul ochelarilor săi.

— Șșș! înaintez stresată ca nu cumva să mă împiedic.

Întinzând mâna până ce simt textura aspră a hainei sale, mă îndrept spre el și Oscar mă trage mai aproape. Tremurăm amândoi, iar eu mă ridic pe vârfuri și-i șoptesc:

— Bun, acum unde e fereastra aia prin care trebuie să ne cățărăm?

Oscar îmi zâmbește; surprind licărul dinților săi în întuneric. Mă face să mă gândesc la gropițele lui. *Nu te ajută deloc chestia*

asta, isteațo. El îmi face semn să-l urmez și mă conduce către partea laterală a clădirii.

— Cred că am găsit-o chiar aici.

Se oprește la o fereastră înghețată, care răspândește suficientă lumină din interior pentru ca noi să vedem încuietoarea despre care ne-a spus Verity.

— Dacă vârâm un cuțit sau ceva între cele două părți ale ferestrei ghilotină putem slăbi încuietoarea și putem intra, zic.

Oscar bagă mâna în geantă și scoate o riglă de metal.

— N-am de gând să fiu prins cu o armă, îmi zâmbește.

Bagă rigla în locul unde se întâlnesc cele două secțiuni ale ferestrei și o împinge prin deschizătură. Vopseaua cade sub formă de solzi în timp ce el îndeasă rigla în spațiul îngust. Eu mă tot uit stresată în jurul meu. De vreo două ori, încuietoarea aproape că se deschide și apoi se închide la loc cu un *trosnet.* Oscar își șterge mâinile de pantaloni în timp ce rigla rămâne blocată în canat și încearcă din nou. În cele din urmă, încuietoarea alunecă și Oscar trage rigla afară. Deschide fereastra, care scârțâie și rămâne strâmbă, în timp ce Oscar îmi întinde o mână ca să urc. Mă las să cad la podea și mă împiedic de o găleată care zornăie cu zgomot. Sper ca Verity să fi avut dreptate în legătură cu faptul că nu sunt paznici noaptea, deoarece i-aș fi alertat deja. Fac ceva loc pentru a elibera calea pentru Oscar și întind mâinile până la raftul de sus de lângă fereastră. Cheia este acolo. Încerc încuietoarea, ușurată în momentul în care constat că cheia funcționează fără probleme și ușa înspre coridor se deschide cu ușurință și fără niciun fel de zgomot. Însă acum că suntem înăuntru, inima îmi bate prea repede și, în clipa în care încerc să-mi amintesc instrucțiunile lui Verity, mintea mi-e complet goală. Închid ochii, trag cu putere aer în piept și arunc o privire în josul coridorului. E gol și sinistru. Acum îmi aduc aminte totul.

— Ea zice pe hartă să facem la dreapta, apoi la stânga în capăt, apoi ar trebui să fie o a treia ușă pe partea stângă.

Oscar face semn cu capul înspre mine, își așază geanta peste piept și mergem încetișor, în liniște, în josul coridorului. Mirosul de uși grele de lemn și lac îmi dă senzația că merg prin fosta mea școală. De-a lungul coridorului iluminatul e slab și face ca totul să capete o tentă verzulie.

Mă tot uit în urma mea așteptându-mă să văd pe cineva gata să se năpustească asupra noastră.

Însă totul e exact așa cum ne-a spus Verity. Aproape că e prea ușor. Ușa e închisă, însă nu e încuiată și scârțâie cu zgomot când Oscar o împinge ca s-o deschidă. Aici, înăuntru, nu sunt ferestre – nimic care să influențeze prea mult temperatura dinăuntru. Sunt doar cutii peste cutii aranjate cu grijă de jur-împrejurul încăperii de dimensiuni reduse.

— Arată de parcă nu au început inventarul, începem să scoatem cutiile una câte una.

— Amintește-ți unde se aflau fiecare, trebuie să le punem la loc exact în același fel.

Oscar încuviințează din cap și deschide cutia aflată cel mai aproape de el. Sunt mai multe decât mă așteptam.

— Aceștia sunt toți oamenii pe care tatăl tău i-a… editat? șoptesc.

— În cea mai mare parte, răspunde el încetișor.

— De ce le-a păstrat pe toate?

Mă tot întrebam lucrul acesta de vreo două zile.

— De ce n-a scăpat pur și simplu de dovezi, să le ardă sau ceva de genul ăsta?

Oscar se uită la mine pieziș.

— E totuși pielea oamenilor, Leora.

Manevrează cu atât de multă atenție articolele din cutia la care se uită.

— Nu poți să te descotorosești pur și simplu de ele. E parte din ceea ce sunt ei.

Mă gândesc la acest lucru și cred că are dreptate. Oricât de ofensatoare este lipsa semnului tatei, m-aș simți mult mai dezamăgită dacă aș crede că s-a pierdut pentru totdeauna. Pielea contează prea mult. Oscar se duce în cealaltă parte a camerei și lucrăm în tăcere, auzind doar respirațiile noastre și foșnetul dosarelor, hârtiilor și al pielii.

— Uite aici! zice Oscar, atingând ușor un dosar în timp ce-l scoate dintr-o cutie. El e, nu-i așa?

Îmi întinde dosarul și citesc numele tatei pe copertă, Joel Flint, notat cu un scris îngrijit. Deschid coperta. Un mic fragment de piele a fost prins cu grijă de o bucată de carton gros. Îl ridic ca și cum ar fi ceva viu. Trag cu putere aer în piept și mă cutremur, ușurată că l-am găsit, însă nu e la fel ca ultima oară, atunci când

i-am văzut toată cartea. Speranța și plăcerea de a-l vedea atunci sunt înlocuite de emoții și un sentiment de oroare la revederea acelui semn. Îți poți da seama unde i-a fost ras scalpul, deoarece fire scurte de păr încă se mai văd acolo. Cicatricea de la rana pe care mama lui Verity i-a cusut-o este o linie palidă, însă semnul e acolo, cu aripi negre și inconfundabil.

Oscar calcă pe deasupra cutiilor deschise și își pune o mână pe umărul meu.

— Să-l iau eu?

Întinde mâna și îi dau dosarul ce conține pielea tatei. Am căzut deja de acord că el va fi cel care o va păstra în siguranță. Oscar a zis că ei i-au percheziționat casa de atât de multe ori, încât știe locurile în care nu s-ar uita niciodată.

— El merită asta, Leora.

Oscar bagă dosarul în geantă.

— Hai să punem la loc cutiile astea, da?

Încuviințez din cap și îl ajut.

Lucrăm în tăcere și curând totul arată la fel cum era atunci când am sosit. Sunt încrezătoare că nimeni nu va bănui că am fost aici.

Doar dacă nu cumva cineva știe deja despre semn, îmi șoptește o voce răutăcioasă. O fac să tacă.

— Gata?

Mă întorc spre Oscar care își închide geanta. În timp ce face asta, văd un al doilea dosar pe care l-a băgat înăuntru. Sunt sigură că a mai strecurat și altceva în rucsac, îmi surprinde privirea.

— Chestia asta nu era în plan.

Vocea mea răsună cu putere în acea tăcere.

— E ceva fără importanță.

Întind mâna după geanta lui și el mă oprește punându-mi pe brat o mână pe care brusc o simt tare și neclintită. Toată căldura lui a dispărut și ochii îi sunt reci. Sunt gata-gata să protestez în momentul în care aud ceva – zgomotul unei uși care se închide cu grijă, zgomotul cuiva care nu vrea să fie auzit.

Fără să spunem nimic, ne strecurăm pe ușă și, pe jumătate mergând, pe jumătate fugind, ne grăbim de-a lungul coridoarelor întunecate. Ajungem în camera de depozitare și încuiem ușa în urma noastră, ușurați să vedem că încuietoarea ferestrei este încă deschisă. Oscar ridică fereastra și își face

palma căuș pentru ca eu să pot urca; brațele mele sunt pe pervazul ferestrei în momentul în care auzim clanța de la ușa camerei de depozitare zdrăngănind.

Înghețăm și închid ochii – un instinct din copilărie, atunci când încercam să mă fac invizibilă. Inima îmi bate atât de tare, încât cred că o să leșin.

— Mișcă-te! mă îndeamnă Oscar și îmi fac vânt prin fereastră cu o forță pe care nu știam că o posed.

Mă împiedic și mă lovesc cu genunchiul de pământ. Oscar se lasă să cadă ușor lângă mine, trage fereastra în urma lui și o încuie din nou cu grijă.

Fugim în josul aleii. Când ajungem în piață, Oscar se oprește și mă prinde de braț.

— Dacă e cineva aici, o să ne vadă fugind prin piață.

— Ce propui? întreb cu disperare.

— Scoate-ți căciula, încearcă să respiri regulat și mergi împreună cu mine ca și cum am ieșit la o plimbare sub clar de lună.

Își scoate și el căciula, își trece mâna prin păr, își deschide jacheta puțin și o ia înainte cu o atitudine relaxată. Se întoarce și întinde mâna. Eu scutur din cap, uimită de calmul lui, și îl iau de mână.

Când ajungem în piață, arunc o privire în spate înspre clădirea guvernului. La una din ferestrele din față, văd o figură palidă stând în picioare, urmărindu-ne. Cred că îi recunosc silueta masivă.

Suntem vânați.

Însă unele prăzi scapă. Nu-i așa?

Capitolul treizeci și doi

În visul meu, deschid rucsacul lui Oscar și acesta e plin de firimituri. Mă întorc și îi văd pe amândoi acolo; pe mama și pe Oscar, mâncând pagina pe care am furat-o, lingându-și firimiturile cu aromă de vanilie de pe degete. Încerc să-i opresc și nu-l văd decât pe Oscar, cu degetul la buze, zâmbindu-mi.

* * *

Când, după toată aventura, o văd pe Verity următoarea dată, ea îmi spune că nu a auzit să se vorbească despre o pătrundere prin efracție în clădirea guvernului. Încerc să mă simt optimistă; poate am reușit. Dar nu pot să nu mă gândesc la silueta de la fereastră.

Totul continuă ca de obicei, restul lumii neștiind nimic de iminenta ceremonie a tatei. La muncă visez cu ochii deschiși și sunt prea agitată să mai desenez ceva. Petrec fiecare clipă din timpul liber gândindu-mă la cazul tatei. Dacă ei nu pot dovedi că a fost marcat ca neînsemnat, nu pot folosi acest lucru ca probă împotriva lui. Pielea lui – ceea ce au ei – poate vorbi pentru el și poate arăta ce om bun și vrednic era. Judecătorului îi va fi imposibil să-i arunce cartea în flăcări.

În fine, cel puțin așa stau lucrurile în teorie.

Peste doar o săptămână se va sfârși totul. Și nu va mai trebui să mă mai gândesc vreodată la asta.

Sau să-l mai revăd pe Oscar.

Problema este că Oscar îmi distrage din ce în ce mai mult atenția. Atunci când nu mă gândesc la tata, mintea îmi zboară la momentele în care eu și Oscar am fost împreună – amintindu-mi fiecare cuvânt, fiecare zâmbet, fiecare atingere și apoi rememorând răceala din ochii săi. Ce și-a băgat în rucsac? Mă întreb dacă ar fi trebuit să fiu mai precaută de la bun început. Îmi spun iar și iar că pot avea încredere în el. Trebuie. Și apoi imaginația mea evocă lucruri care nu s-au întâmplat, dar care aș vrea să se întâmple. Și totuși, nu știu dacă vreau cu adevărat ca reveriile mele să devină realitate.

Ceva pare să se fi schimbat între mama și mine; vorbim cum trebuie pentru prima oară de ani de zile, vorbim despre

amintirile noastre legate de tata. Uneori, ca de exemplu în dățile în care încerc să imit chipul tatei atunci când ar încerca să pară iritat, mama chiar râde. E un sentiment plăcut. Ne-am învârtit una pe lângă alta în ultimele câteva luni – prea speriate să ne deranjăm rănile care se cicatrizau, prea înfricoșate că ceea ce face pe una dintre noi fericită va frânge celeilalte inima. Însă acum avem ceva mai multă încredere în propriile noastre suflete înspăimântate, temându-ne că, dacă nu ne amintim de el acum, n-o vom mai face niciodată. Dacă el este uitat la ceremonia de săptămâna viitoare, ni se va interzice să-l mai pomenim. Numele lui va fi scos din arborii noștri genealogici – peste el vor fi desenați niște cuci negri care îi ciugulesc cadavrul.

Într-o seară observ că și cartea bunicului, curățată de pata de cafea, a fost mutată pe un raft mai de sus, unde nu pot ajunge. Încerc, în seara aceea, s-o fac pe mama să-mi spună de ce bunicul îl ura atât de tare pe tata, însă ea mormăie ceva și îmi zice doar că este o poveste foarte, foarte lungă. O întreb despre începuturile tatei în Riverton – despre ceea ce știe despre viața lui de dinaintea noastră. Totuși, ea nu vrea să-mi spună nimic. Caut indicii; motive pentru care un bărbat ca tatăl meu ar fi însemnat ca uitat.

Mă las convinsă că nu poate conta acest lucru. Știu cât era de bun. Nimic nu poate distruge asta.

* * *

A trecut ceva vreme de când eu și mama ne-am îndeplinit ultima oară sarcina de citire a numelor și iată că ne-a venit iar rândul. O pornim prin întuneric să ne întâlnim cu Verity și pământul este înghețat sub picioarele noastre. Am obosit deja puțin din cauza frigului, deși știu că mai sunt încă vreo câteva luni în care trebuie să-l suportăm. M-am săturat de toamnă și de iarna care te trimite cu gândul la moarte și sunt nerăbdătoare ca viața s-o ia din nou de la capăt. Iarna seamănă mult cu un cimitir – sumbră, rece și lipsită de viață – însă mugurii verzi se pregătesc să răsară și îmi dau speranță.

E ceva legat de plecatul de acasă atunci când în mod normal te-ai duce la culcare – purtând pelerine și șaluri în loc de pijamale și papuci. E ceva legat de mersul prin întuneric și intratul în holul luminat de lumânări. E ceva legat de tăcerea nopții atunci când doar vocile noastre o străpung.

În seara asta, în timp ce stăm în holul luminat de lumânările care pâlpâie, sunt frapată de cât de diferit mă simt. Nimic nu s-a schimbat aici; acest spațiu frumos a răsunat de voci care citeau nume tot timpul cât am lucrat la atelier, tot timpul cât mi-am făcut griji în legătură cu tata. Nu sunt aceeași persoană și nu mă mai pot întoarce la ce eram. În seara asta, citim un nume cunoscut din listă. O ascult pe Verity în timp ce îl rostește cu voce tare și petrec minute în tăcere încercând să mi-l amintesc. Apoi îmi dau seama că este doar numele uneia dintre cărțile de la muzeu pe care l-am citit înainte. Nimeni special. Însă, bineînțeles, ea este specială, ar trebui să fie. Dacă nimeni nu mai cunoaște cu adevărat persoana, oare contează – se mai consideră drept aducere-aminte? Mintea mea rostește în șoaptă îndoieli și erezii chiar în momentul în care citesc numele. Și dacă nu funcționează? Și dacă toate astea sunt în zadar și nu există așa ceva precum sufletul etern? Și dacă nu contează și ne-am irosit viețile făcând asta? Și dacă e o prostie, însă sunt lucrurile pentru care am trăit? Încerc să reduc la tăcere vocea rebelă din mintea mea rostind fiecare nume mai tare, mai clar, când îmi vine rândul. Însă de fiecare dată când o fac, vocea întreabă pur și simplu: „Cine? Cine? Cine?”

Arunc o privire înspre mama, care citește calm. Și sunt recunoscătoare pentru acest moment în care suntem doar mamă și fiică și facem lucrurile pe care le-am făcut dintotdeauna. Dacă mă prefac, îmi pot închipui chiar că totul a rămas neschimbat.

Capitolul treizeci și trei

La atelier este mult mai mult de lucru acum că nu mai vine Karl și sunt momente când poți uita totul și te poți pierde în rutină. E straniu de liniștitor și e singura dată când nu simt că-mi tremură mâinile. Săptămâna trece. Nopțile sunt groaznice – ore de foială și zvârcolire, amestecate cu vise intense – însă zilele sunt destul de calme. Reușesc să nu mă gândesc la ziua de luni.

Însă vineri, în timp ce-mi agăț șorțul în cui, neliniștea în legătură cu ceremonia îmi revine. Pur și simplu nu-mi vine să cred că va fi atât de ușor; că tot ce trebuia să facem era să îndepărtăm acea singură bucată de piele. Nu suport gândul weekendului care mă așteaptă: un sfârșit de săptămână de nesiguranță și îndoială. Inima îmi bate cu repeziciune, de parcă am alergat. Trag cu putere aer în piept și, în drum spre casă, fac un ocol; este târziu, însă vreau să văd dacă Mel e încă acolo.

Am noroc. E la biroul ei, în timp ce Isolda stă pe podea și citește o carte. Pot să văd că încă n-au însemnat-o – mă întreb când va spune prima ei poveste.

Mel mă întâmpină cu obișnuitul ei zâmbet cald, ochii încrețindu-i-se de încântare la vederea mea.

— Mă bucur că ai venit în seara asta. Aveam sentimentul c-o vei face.

Mel se ridică din scaunul ei și se întoarce înspre rafturile de cărți.

— Mă gândeam că e posibil ca încă să-ți faci griji – în legătură cu ziua de luni.

— Încerc să nu mă gândesc la asta, dar sunt atât de pregătită să-l avem acasă cu noi.

Se uită la mine gânditoare și întinde mâna să ia o carte de pe unul din rafturile ei. Este legată în piele albastră și o recunosc ca fiind una din cărțile de povești din care învățătoarea noastră obișnuia să ne citească când eram mică.

— Am căutat-o toată săptămâna; voiam să ți-o împrumut înainte de ceremonie. Mă gândeam că o lectură înainte de culcare ar putea fi o bună diversiune. În plus, are și povestea pe

care tatăl tău a cerut-o, în cazul în care vrei să te mai uiți peste ea, înainte de ziua de luni.

Îmi întinde cartea.

— Arăți de parcă n-ai mai dormit de săptămâni întregi... Ar trebui să te odihnești, Leora.

Îi dau dreptate printr-o înclinare a capului și îi mulțumesc pentru carte. Când mă pregătesc să plec, ea își pune o mână pe capul meu și șoptește o binecuvântare tradițională.

— Fie ca strămoșii tăi să meargă înaintea ta, fie ca ei să-ți croiască drumul drept și să-ți lumineze calea. Fie ca descendenții tăi să te urmeze, slăvindu-ți numele în timp ce-ți calcă pe urme. Fie ca picioarele tale să nu-ți ostenească, fie ca inima ta să nu simtă frica. Fie ca numele tău să fie amintit și fie ca sufletul tău să trăiască veșnic.

Atingerea ei mă încălzește și, contrar firii mele, contrar tuturor temerilor și groazei, mă simt alinată.

* * *

Mel avea dreptate – n-am mai dormit de mult și noaptea asta nu face excepție. Gândurile îmi zboară prin minte, căpătând din ce în ce mai mult avânt, până ce în cele din urmă renunț și aprind din nou veioza de lângă pat. Atunci văd cartea pe care Mel mi-a împrumutat-o, pe noptieră. O iau și zăresc un semn de carte. Deschid cartea la pagina marcată, așteptându-mă să fie povestea îndrăgostiților pe care a cerut-o tata, însă este o poveste diferită. Pe semnul de carte este scrisul lui Mel.

Întotdeauna mi-a plăcut această poveste când eram mică. Tu semeni mai mult decât îți dai seama cu prințesa adormită, Leora. Succes. Mel.

Capitolul treizeci și patru

Prințesa adormită

Somnul este un dar minunat. Un somn bun rezolvă cele mai multe probleme, vindecă cele mai multe dureri și îndulcește cele mai multe stări de tristețe. Somnul este, totuși, un dar fragil; nopțile sunt cu ușurință întrerupte de copii plângăcioși, vecini gălăgioși și gânduri îngrijorătoare.

Bineînțeles, nimeni nu știe cât de prețios este somnul mai bine decât părinții nou-născuților. Ei tânjesc după un somn bun. Când, în cele din urmă, reușesc să fure câteva clipe de moțăială, ei visează că sunt treji și că au uitat să hrănească bebelușul sau să-l pună în pătuțul lui.

Nu e deloc de mirare că atunci când Regele și Regina avură primul lor copil, pentru că erau atât de obosiți și dornici de somn, uitară de una sau două persoane când trimiseră invitațiile la banchetul ce sărbătorea nașterea fiicei lor. Cei mai mulți dintre cei uitați fură prea politicoși ca să se plângă – la urma urmelor, cine erau ei să aștepte o invitație la palat? Însă întotdeauna se găsește cineva care are o părere foarte bună despre sine și întotdeauna tocmai acea persoană e cea pe care, din greșeală, ai ofensat-o.

Pe când oaspeții își așezau darurile la piciorul leagănului copilei, nimeni nu o observă pe femeia care se strecură în încăpere, cea al cărui nume nu se afla pe lista invitărilor.

Regele și Regina erau norocoși să aibă prieteni care să știe tainele magiei și fiica lor fu înzestrată cu calități pline de virtute, demne de o prințesă. Unul dintre oaspeți îi dărui frumusețe, altul farmec, altul bogății și încă unul, inteligență. În timp ce ultimul oaspete se apropia de leagănul copilei, în încăpere se simți brusc un aer rece. Cei adunați acolo murmurară cu o fascinație stânjenită pe când femeia neinvitată se îndreptă către jilțurile invitaților.

— Văd că am sosit la timp pentru daruri, zise ea cu o voce răgușită în timp ce Regele și Regina se foiau stânjeniți pe tronurile lor. Sunt atât de bucuroasă că n-am pierdut acest prilej.

Se cuvine să spunem că această creatură magică era plină de ranchiună. Era furioasă că fusese uitată și se hotărâse să se asigure că Regele și Regina își vor aminti de ea în fiecare zi de atunci încolo.

— Darul meu urmează a fi păstrat până la cea de-a șaisprezecea sa aniversare, zâmbi femeia, dezvăluindu-și dinții albi. În ziua în care această copilă va face șaisprezece ani, ea își va străpunge degetul în fusul unei roate de tors și va muri pe loc.

Regina leșină și Regele o imploră să se răzgândească, însă femeia care fusese uitată plecă fără să-i asculte, luând cu ea o felie de tort atunci când părăsi castelul.

Pe măsură ce strigătele și țipetele îngrozite se domoliră, ultimul oaspete magic – care așteptase să-i dea micuței darul său – luă cuvântul.

— Nu pot desface blestemul în întregime, însă îl pot schimba. În loc să moară, această copilă și întregul regat vor cădea într-un somn adânc timp de o sută de ani, iar după ce acești o sută de ani se vor fi scurs, un prinț o va trezi.

Regele însetat de somn și tulburat îi mulțumi oaspetelui și simți în taină că somnul de o sută de ani era cel mai bun dar pe care i-l dăruise cineva în acea noapte.

Regele dădu poruncă ca toate fusele și roatele de tors să fie distruse și fiica sa crescu în pace și siguranță întreaga copilărie. Nu se știe de ce oamenii nu au fost ceva mai vigilenți atunci când prințesa a împlinit șaisprezece ani și s-a dat o petrecere cu această ocazie. Însă cumva ea ajunse să rătăcească într-o parte ascunsă a palatului. Acolo întâlni o femeie care torcea, acolo se înțepă în deget și acolo căzu într-un somn adânc și blestemat. În acel moment, totul și toată lumea din regat îngheță. Timpul se oprise și avea să pornească din nou abia peste o sută de ani.

În timpul celor o sută de ani, mulți prinți încercară să ajungă la prințesa adormită, însă abia după trecerea perioadei stabilite de blestem un tânăr prinț își croi drum printre tufișurile cu spini care crescuseră în jurul castelului. Îi găsi pe toți la fel de nemișcați precum statuile și pe prințesă sforăind încetișor în locul în care căzuse. El o sărută și fata se trezi.

Când dormi e greu să-ți dai seama cât de mult timp a trecut. Însă prințesei îi era clar că acesta nu fusese un somn obișnuit. Se trezi și văzu un străin aplecat deasupra ei și fugi până în sala

tronului ca să-și găsească părinții. Ea văzu cum toată lumea se întindea în timp ce se trezea și se întrebă ce lucru straniu se petrecuse. Nu peste mult timp, părinții săi îi spuseră toată povestea. Prințesa fu furioasă. Cum putuseră să-i țină ascuns așa un secret? Dacă ar fi știut, n-ar mai fi fost atât de nesăbuită, încât să se înțepe la deget într-o roată de tors. Întrebându-se dacă mai era capabilă să aibă vreodată încredere în ei, ea plecă călare împreună cu prințul. Ea îi spuse prințului că n-ar trebui să sărute fete adormite și că se va mai gândi la cererea lui în căsătorie peste câțiva ani.

Capitolul treizeci și cinci

Trec cumva și de weekend. Mama pare la fel de tensionată ca mine, însă nu-mi pot da seama dacă s-a hotărât să fie optimistă; gura i s-a fixat într-un zâmbet calm ce pare complet fals. Duminică seara târziu, cu o noapte înainte de ceremonia de cântărire a sufletului tatei, se aude un ciocănit la ușă. Mama este la etaj și eu mă duc să răspund. La ușă e Verity, cu părul strâns lipit de cap și cu dinții clănțănindu-i în ploaia rece și crâncenă.

O prind de braț.

— Verity! Ce faci aici? E un frig de crapă pietrele. Intră!

Îi agăț în cuier haina udă leoarcă și îi aduc un prosop ca să-și șteargă părul. Abia atunci observ că pare bolnavă – are cearcăne adânci sub ochi, iar pielea ei e de o paloare cenușie. Ceva nu e în regulă. Nu e în regulă deloc.

— Ce s-a întâmplat? E totul bine?

Verity scutură ușor din cap și pare buimacă.

— Seb e bine?

— Nu e vorba de Seb.

Îmi prinde mâinile între-ale ei.

— Am auzit ceva vineri la muncă, Lor, și trebuie să-ți spun. La început nu a părut ceva important. Însă cu cât m-am gândit mai mult la asta… nu știu dacă contează, însă trebuie să-ți spun.

Trag un scaun pentru ea și ne așezăm.

— Ce s-a întâmplat?

Mi-e groază să întreb, însă trebuie să aflu totul până mâine dimineață.

Verity își șterge vârfurile părului ei lung cu prosopul.

— Probabil că nu e nimic important, Lor. Mă simt o caraghioasă că îmi fac atât de multe griji. Doar că am dat nas în nas cu Karl.

Face o față de parcă ar fi gustat ceva otrăvitor.

— Pare să aibă prieteni peste tot; lucrează în clădirea guvernului.

Oftez. E tipic pentru el să cadă în picioare.

— În fine, el m-a văzut și am încercat să continui să merg mai departe, însă a strigat după mine. A zis… a zis: „Ne vedem luni. Sper că ești pregătită”.

Verity îmi vede chipul și râde tremurând din tot trupul.

— Știu – o să-mi spui că exagerez. Însă a sunat ca și cum ar fi vrut să spună ceva cu asta.

— Crezi că intenționează să vină la ceremonia tatei? întreb eu neîncrezătoare.

Verity ridică din umeri.

— N-am idee, Lor. Credeam că el doar mă tachina – știe că e primul meu caz de ceremonie. Însă cu cât m-am gândit mai mult în legătură cu asta, cu atât am ajuns să mă întreb dacă nu cumva știe ceva.

— Nu e atât de deștept, Verity – nu e destul de deștept să fi aflat ceva. Doar îi place să-i enerveze pe oameni.

Oare chiar cred asta?

— Totuși, Lor. Știe că suntem prietene și știe că lucrez la cazul tatălui tău. Ai fost suficient de precaută? Ar putea încerca să distrugă totul.

Mi se cam îneacă corăbiile, însă îmi păstrez vocea calmă.

— Nu știe nimic, repet. Nu-i așa?

Verity scutură din cap.

— Nu cred. Am fost destul de precaută pentru ca nimeni să nu facă legătura și rezumatul cărții tatălui tău, pe care l-am scris pentru judecător, este unul neutru – nimeni nu m-ar putea bănui că l-am favorizat. Însă am vrut să te avertizez.

Îmi zâmbește vag.

— Nu că ai mai putea face multe până mâine, bănuiesc. Doar să fii atentă, bine?

Mă aplec în față și o mângâi pe genunchi.

— Mulțumesc, Vetty. O să fie în regulă. Am un sentiment bun în legătură cu asta.

Încerc să mă liniștesc pe mine la fel de mult cum încerc s-o liniștesc și pe ea.

Verity zâmbește iarăși – cu vechiul ei zâmbet încrezător.

— Ai dreptate. Îmi pare rău – sunt o prostuță. Doar că băiatul ăsta mă face să devin nervoasă.

Îi șterg lacrimile din obraji și ne îmbrățișăm.

— Uite, se face târziu și ne-ar prinde bine puțin somn în noaptea asta.

Îi dau haina mea pentru că a ei e udă leoarcă.

— Ține, ia-o pe asta. Întoarce-te acasă înainte ca mama ta să înceapă să-și facă griji.

Verity încuviințează din cap.

— Mama și tata vor fi acolo mâine, zice ea. Știi că noi toți îi vom ruga pe strămoșii noștri să facă dreptate. Voi aprinde o lumânare în amintirea tatălui tău înainte să plec la tribunal.

Plângem amândouă acum, însă încercăm să zâmbim și să ieșim cu bine din asta. Deschid ușa și vântul face ca haina și șalul să se unduiască pe lângă trupul firav al lui Verity. Bagă mâna în buzunare și scoate două frunze uscate. Se încruntă și le lasă să cadă pe pământul ud.

— Mulțumesc, Verity. Ești cea mai bună prietenă pe care mi-aș putea-o imagina vreodată.

Vorbesc foarte serios.

O privesc cum se îndepărtează până ce ploaia e tot ce mai pot vedea. În cele din urmă o aud pe mama strigând de sus – „E vreo fereastră deschisă, Leora? E foarte frig!” – și închid ușa.

Capitolul treizeci și șase

Eu și mama ne trezim amândouă devreme. Mâncăm pâine prăjită cu unt într-o tăcere stresantă. Amestec în cana de ceai și sigurul sunet pe care-l aud este al linguriței care atinge marginea zaharniței și hârșâitul capacului în timp ce-l pun la loc. Suntem amândouă îmbrăcate formal, cu cele mai bune șaluri ale noastre așezate pe spătarele scaunelor, gata să ne învăluie cu puterea și protecția lor.

Aprindem lumânări pentru fiecare dintre strămoșii noștri și una și pentru tata. Rostim o rugăciune scurtă, rugându-i să ne călăuzească azi, indiferent de ce s-ar întâmpla. Însă aceștia sunt doar strămoșii mamei; oare vor avea grijă? Totuși, trebuie să am încredere în strămoșii mei că vor fi buni, că vor fi drepți. Îl rog chiar și pe bunicul să aibă milă și să ceară dreptate pentru tata.

Mama plânge în timp stinge lumânările. Ajunge la lumânarea tatei și scutură din cap. Se îndepărtează cu mâna la gură, umerii cutremurându-i-se de suspine. Îmi rămâne mie să-i sting lumânarea. Nu m-am simțit niciodată atât de prost.

— Pe mai târziu, tată, șoptesc.

Și îi sting flacăra.

Capitolul treizeci și șapte

În ciuda focului care nu se stinge niciodată, sala de judecată mi se pare rece. Arcadele de piatră ale pasajului exterior sunt biciuite de brizăă din cauza ușilor deschise. Ușile de la intrare sunt mereu deschise pentru a ne aminti că aici vom intra cu toții, mai devreme sau mai târziu. Focul este mereu aprins, astfel încât să nu uităm de amenințarea pieirii eterne.

Banca pe care eu și mama ne-am așezat are niște perne turtite de-a lungul ei; cusute, îmi închipui, de către adepții înfocați cu ani în urmă. Nu conferă niciun fel de confort băncii înguste și lemnului tare. Chiar și țesătura a absorbit frigul, trimițându-l prin mușchi până în oase. Nimic aici nu oferă niciun fel de alinare inimii mele neliniștite.

A mă afla în această sală de judecată e ca și cum aș fi în interiorul pălăriei unei vrăjitoare. Tavanul se îngustează în sus, vitraliile colorate, care se înclină spre interior, către coșul de fum, ne scaldă în strălucirea lor apoasă. Întregul spectru este expus în ochiurile de sticlă, care privesc la noi de sus. Poziția soarelui iluminează nuanțele de indigo și violet, făcând ca încăperea să pară vineție și îmbibată în vin.

Doi bărbați îmbrăcați în portul nostru tradițional din piele întrețin focul, adăugând bușteni de măr și de cireș ce dau aerului o aromă dulce, care se combină cu mirosul băncilor reci, al pietrei vechi și al coloanelor de metal cu iz înțepător. Am crezut întotdeauna că voi veni aici simțindu-mă plină de speranță, simțind bucuria peste tristețea morții. Nu mi-am închipuit niciodată că voi sta aici chiar și cu o fărâmă de nesiguranță în legătură cu verdictul judecății. Nu m-aș fi gândit că o să fie nevoie să mă rog ca propriul meu tată să scape de aceste flăcări mistuitoare.

Am citit odată o fabulă despre trei bărbați care au fost aruncați într-un cuptor, pentru fapte de trădare. Privitorii au văzut că bărbații nu ardeau și că un alt personaj misterios li se alăturase. Bărbații fură scoși din cuptor teferi și nevătămați, fără ca măcar să miroasă a fum. Mă rog ca strămoșii mei să-l apere

pe tatăl meu, că ei vor fi cu el să-l apere de foc. Cu siguranță am făcut destul. Cu siguranță el va fi salvat.

Ridic privirea înspre tavanul înclinat. Coloanele înalte de metal se înclină către coșul de fum. Grinzile și ochiurile de geam îl fac să arate ca o pânză de păianjen, iar noi stăm la baza unuia din picioare ca niște muște ce se ascund la piciorul unui păianjen. Coșul atârnă în jos, arătând precum stamina unei plante carnivore, precum limba unei insecte ce suge acel fum.

Oamenii sosesc și se așază pe băncile dispuse în trepte ce descriu o curbă care acoperă jumătate din încăpere. Unii vin și ne ating mâinile și ne șoptesc cuvinte de consolare. Însă, exact ca mâncarea și florile pe care ni le-au trimis când tata era bolnav, cuvintele lor nu ajută cu nimic. Toți acești oameni care au venit aici pentru tata sunt ca niște străini; mi-aș dori ca ei să plece. Îi caut din priviri pe cei pe care chiar vreau să-i văd și îi zăresc pe Simon și pe Julia, care îmi transmit zâmbete încurajatoare. Julia ne trimite o bezea. Verity va sosi împreună cu judecătorul în procesiunea care pornește de la clădirea guvernului cu cartea tatei. Îl zăresc pe Obel în cealaltă parte a încăperii, așezat pe una din băncile cele mai îndepărtate, cu chipul palid și inexpresiv.

Și iată-l și pe Oscar. Își îndreaptă cămașa, trecându-și o mână prin buclele lui ciufulite. Pare că se simte incomod în acest loc oficial și îmi amintesc că s-a aflat și el acolo unde sunt eu acum. Știe ce înseamnă.

Închizând ochii pentru a bloca vederea oricui altcuiva, încerc să parcurg ordinea ceremoniei în minte. Mai întâi va vorbi judecătorul, apoi Mel va spune povestea pe care a cerut-o tata și apoi se va da cuvântul oricui va dori să vorbească și să împărtășească povești și amintiri legate de tata.

Apoi se prezintă rezumatul. Verity era sigură că a scris rezumatul cărții sale destul de clar pentru ca judecătorul să ia decizia corectă. A fost neutră, a zis, însă a ridicat în slăvi tot ce se putea în legătură cu viața tatei, în așa fel încât acesta să fie amintit.

Am picioarele reci și lovesc cu degetele în podeaua de piatră ca să mi le dezmorțesc. Sala se umple acum și chiar atunci îl zăresc lângă ușă.

Karl.

Se uită fix la mine.

Când vede că mă uit în direcția lui, aruncă o privire peste umăr și ridică o mână. Îmi face semn din cealaltă parte a încăperii, îndemnându-mă din priviri să-l urmez în timp ce iese pe ușă.

Judecătorul nu e încă aici și nici – din câte îmi dau eu seama – alți membri din birourile guvernului.

Mă hotărăsc că n-am de ales decât să văd ce dorește. Îi spun mamei că mă întorc imediat, apoi ies pe ușile prin care a ieșit și Karl. Mă așteaptă, și acum că sunt aproape de el, pot vedea că și el pare îngrijorat, neliniștit și puțin asudat. Schițează un rânjet scurt și îl urmez pe măsură ce înaintează în josul coridorului. Se oprește sub o arcadă între coloane. E un mic spațiu ascuns de culoarul principal, umbrit de construcția uriașă de piatră, departe de strălucirea ferestrelor plumbuite.

— Ce vrei, Karl? întreb cu o voce rece.

Trupul lui se încovoaie în timp ce oftează. E ceva pe chipul lui ce n-am mai văzut înainte – pare speriat.

— Uite, zice el, umezindu-și buzele, vreau să te ajut. Și să-mi cer scuze. N-am vrut să te rănesc atunci.

Încruntă din sprâncene.

— Totul e așa o nebunie, zice el, aproape ca pentru sine. Îmi pare rău.

Azi pare mai mic, parcă a intrat puțin la apă.

— Karl, chiar nu e momentul. Nu transforma ziua de azi în ceva despre tine.

Rezist instinctului de a simți milă pentru el. Trebuie să-mi concentrez atenția asupra tatei, nu să mă las distrasă de altceva.

— Știu. Știu asta.

Vocea lui sună tensionată și se joacă cu nasturii de la cămașă.

— Uite ce e. Trebuie să-ți spun ceva.

Răbdarea mea a ajuns la limită și n-am timp pentru jocurile lui. Mă uit în urma mea și văd multă agitație în sala de judecată – probabil că judecătorul trebuie să apară.

— Trebuie să plec, spun, și dau să mă îndepărtez.

Karl mă înșfacă de încheietura mâinii și mă întorc furioasă spre el.

— Nu mă atinge, zic printre dinți. Auzi? Să nu mă mai atingi vreodată.

El face speriat un pas înapoi. Mă îndrept înapoi către sala de judecată, blestemându-mă că i-am dat voie să mă afecteze.

— Leora! Doar… fii atentă în cine ai încredere.

Mă opresc, însă nu mă întorc spre el.

— Toate lucrurile pe care le-ai făcut ca să-ți salvezi tatăl – ei au știut de asta tot timpul. Ei… ei se joacă pur și simplu cu tine.

Vocea îi tremură.

— Faci exact ceea ce vor ei să faci.

Îngheț, însă apoi scutur din cap și continui să merg auzindu-l oftând neputincios în timp ce mă întorc în sala de judecată.

Însă o voce slabă în mintea mea îmi șoptește: *„Cum de știe, doar dacă nu cumva i-au spus?”*

Capitolul treizeci și opt

Merg împleticindu-mă până la locul meu. Un grup de oameni îmi stă în cale, îi ocolesc și mă așez lângă mama. Ea mă mângâie pe genunchi.

— Exact la timp, șoptește ea.

Acum nu mai pot face nimic. Nu pot face nimic pentru a schimba ce se va întâmpla.

Judecătorul intră împreună cu reprezentații guvernului în procesiune în urma lui. Verity este chiar în spatele lor, ducând niște hârtii. Cu ei este și Mel, care îmi aruncă o privire încurajatoare, iar eu mă cutremur în momentul în care recunosc silueta masivă a lui Jack Minnow. Judecătorul are o cutie de lemn, merge în partea din față a estradei unde se află pupitrul și o deschide. Așază conținutul pe plinta de lemn de lângă pupitru și îl aranjează. Este balanța. E de culoarea cuprului și timpul și-a pus amprenta asupra ei. Judecătorul așază o greutate pe unul dintre talere, iar acesta cade în așteptare la baza balanței. Celălalt taler este gol, așteptând cartea tatei.

Balanța care spune adevărul. Sau oare totul face parte din ritual, totul face parte din spectacol? Nu mai știu.

Mă simt de parcă aș asculta judecata de undeva de sub apă. Vocea judecătorului sună impunător, însă nu pot urmări ceea ce spune. Aștept acest moment de atâta timp, încât nu-mi vine să cred ce se întâmplă cu adevărat.

Când judecătorul o prezintă pe Mel, îmi mușc cu putere degetul mare într-o încercare disperată de a mă transpune în momentul prezent. În timpul recitării poveștii, istoria fratelui uneltitor este cea care mă interesează cel mai mult. Înșelăciunea este întotdeauna descoperită. Cei bun triumfă întotdeauna. Cine este cel bun din povestea vieții tatălui meu?

Oamenii care l-au cunoscut vin în boxa martorilor și vorbesc despre tatăl meu. Mama plânge și îmi ia mâna într-a ei. Tată minunat, soț iubitor, vecin amabil, jupuitor iscusit. În cele din urmă oamenii încetează să mai vină și urmează o pauză. Judecătorul începe să facă rezumatul.

— Acesta este un caz neobișnuit. La o primă privire este clar că Joel Flint a fost un cetățean model – un soț bun, un tată iubitor, o persoană muncitoare și un om cinstit. Însă există anumite abateri care au dat naștere unor discuții în timp ce ne pregăteam de această ceremonie.

Își drege glasul și Verity se foiește în scaunul ei. Arunc o privire înspre Oscar și văd cum maxilarul i se încordează.

Mama mă înșfacă de genunchi. Nu știu dacă încearcă să mă liniștească pe mine sau pe ea. Îi simt degetele ca pe niște gheare.

Judecătorul face semn înspre unul din asistenți, care aduce pe masă cutia ce conține cartea tatei. Judecătorul o scoate din cutie și o așază încetișor pe talerul gol al balanței. Talerele se clatină și se balansează un timp ce pare a fi o eternitate și mă întreb dacă se vor domoli vreodată, însă se opresc. Balanța stă într-un echilibru perfect.

Trag cu putere aer în piept. *Va fi amintit.* Oamenii sunt în picioare, aplaudând, ovaționând, îmbrățișându-se. Mă ridic și eu în picioare, cu un zâmbet nesigur care începe să mi se formeze pe chip. Mama are mâinile la gură, suspinând ușurată.

Însă judecătorul nu zâmbește. Un asistent bate cu un ciocănel și face apel la ordine. Suntem reduși la tăcere și privim dezorientați. Am văzut rezultatul. Ce ar mai avea altceva de spus?

Judecătorul își drege glasul.

— După cum puteți vedea, cartea lui Joel Flint înclină balanța spre adevăr. Ne spune că ar trebui să fie amintit.

Face semn înspre balanță.

— Însă ne-a fost adus la cunoștință că există ceva mai mult în povestea acestui bărbat. Mai mult decât s-a spus astăzi aici. Lipsește ceva.

Văd că Verity ridică privirea, vigilentă și speriată. Teama ei este molipsitoare și simt cum îmi încălzește pieptul. Mă agăț de mâna mamei.

— Dați-mi voie să dau cuvântul investigatorului guvernamental Jack Minnow.

Judecătorul se întoarce și Minnow vine în față. Chipul lui este imaginea maliției senine. Își drege glasul și începe, vocea lui răsunând în camera goală.

— Poți încerca cât vrei, însă e greu să păstrezi secretele scrise pe trup. Pentru că ceea ce e scris pe trup va fi întotdeauna văzut, într-un fel sau altul.

Se uită în jurul său la noi toți și încăperea rămâne tăcută și fără suflare.

— Sunt unii care ar încerca să se strecoare în societatea noastră, să-și croiască drum în viețile noastre și apoi să-și împrăștie veninul. Ei nu arată ca niște șerpi, însă mușcătura lor este la fel de mortală. Merg printre noi ca niște bărbați și femei de treabă, însă cei cu adevărat de treabă nu au nevoie să ascundă nimic.

Umerii lui Minnow se trag în spate și văd cum hienele de pe capul său latră cu desfătare. Focul trosnește și am impresia că le aud hohotind.

— Ce avem aici – lovește ușor cartea tatei cu dispreț, lăsând talerele balanței să zăngănească în timp ce acestea se clatină – ce avem aici este o carte de minciuni.

Pot auzi răsuflarea mamei, neregulată și rapidă. Jack se uită în stânga sa și încuviințează din cap; un asistent părăsește sala și se întoarce câteva clipe mai târziu cu un bărbat îmbrăcat elegant care poartă aceeași uniformă ca Minnow, însă într-o nuanță de albastru-închis.

— Acesta – Minnow se dă într-o parte să-i dea voie bărbatului să-și facă loc lângă el – este Tom Page, un reprezentant guvernamental din Riverton, orașul unde a crescut Joel Flint.

Mama expiră și mă uit la chipul ei. Are ochii mari de uimire. Domnul Page ocupă centrul scenei și citește dintr-o foaie de hârtie pe care o are în mâini. Vocea lui răsună.

— Domnul Minnow m-a contactat după ce o examinare a cărții lui Joel Flint a scos la iveală o cicatrice ascunsă și niște semne, probabil, falsificate. Joel Flint, sau bărbatul care-și spunea Joel Flint, a fost odinioară rezident al orașului Riverton și ni s-a cerut să ne examinăm arhivele pentru a vedea dacă aveam vreo informație în legătură cu ce era posibil să lipsească. A trebuit să cercetăm amănunțit, a trebuit să facem anchete – însă, în cele din urmă, am găsit lucrul de care aveam nevoie.

Bărbatul se uită la Minnow, care încuviințează și își încrucișează brațele pe piept.

— Înregistrările noastre arată că, în urmă cu mulți ani, s-a descoperit că un bărbat, care se potrivește descrierii lui Flint,

însă al cărui nume era Joe Elliot, avea legături cu – bărbatul tresare în timp ce citește – comunitatea neînsemnată. De fapt, mai precis, s-a descoperit că a oferit adăpost unui neînsemnat.

Înghit cu greu, fără să îndrăznesc să privesc în altă parte; să văd chipurile oamenilor pe care-i iubesc împietrite de groază.

— Neînsemnatul a fost prins furând și urma să fie executat. Cu toate astea, Flint l-a ajutat pe neînsemnat să scape.

Se aud murmure de voci și căldura focului pare să fi crescut în intensitate.

— Înregistrările arată că Flint a fost arestat și însemnat cu semnul ciorii, care, după cum știți, înseamnă că a fost uitat.

Mama șoptește, mâna ei udă de sudoare agățându-se de a mea. Aud vocea ei șuierând:

— Nu. Nu. Nu.

Restul camerei vorbește, strigă, țipă și se aude din nou pocnetul ciocănelului.

— Pe lângă asta, o examinare mai atentă a înregistrărilor noastre arată că el conspira împreună cu neînsemnații de ceva vreme. După arestarea lui a părăsit Rivertonul și – după cum spun rapoartele – s-a dus să trăiască printre neînsemnați și chiar… s-a căsătorit cu una de-a lor.

Bărbatul scuipă cuvintele, dezgustul infiltrându-se în tonul anost al vocii sale.

— Bârfe neconfirmate afirmă că a avut un copil cu această femeie neînsemnată și că atunci când nevasta degenerată i-a murit, și-a schimbat numele și și-a adus corcitura cu el în Saintstone. Ca să trăiască printre noi.

Ridică ochii și privește fix la mine. Toți cei din încăpere mă privesc fix.

— Să trăiască precum una dintre noi.

Neînsemnată.

Chestia asta nu poate fi adevărată. Nu poate fi corect. Nu tatăl meu. N-ar putea.

Însă apoi mă uit la mama și ea tace. Ochii ei sunt sticloși. Vreau s-o scutur, s-o fac să se ridice în picioare și să le spună. *Spune-le că nu e adevărat; spune-le că sunt copilul tău. Spune-le că nu el era bărbatul acela.*

Văd că Verity mă săgetează cu o privire îngrijorată – *e oare îndoială*? apoi ea se ridică și merge cu hotărâre către Jack Minnow. El înclină capul ca s-o asculte; trebuie să vină mai

aproape ca să audă ce-i spune în tot acel vacarm din încăpere. Simon și Julia sunt în picioare, urmărind-o pe Verity cu frică vădită pe chipuri. În cele din urmă, Minnow se îndreaptă de spate, se uită la Verity cu capul plecat într-o parte și ridică puțin din umeri, cedând ceva teren. Se întoarce cu fața către mulțime și ridică mâinile pentru a-i reduce la tăcere. În momentul în care toți au tăcut și s-au așezat din nou la locurile lor, începe iarăși să vorbească.

— Mi s-a adus aminte de către domnișoara Kohl că la această ceremonie, atât timp cât putem aduce dovezi suplimentare – dovezi ale înregistrărilor și alte mărturii – totul trebuie să se întoarcă în carte. Așa că pentru a continua în acest spirit, am nevoie de dovadă. De dovada care lipsește: de semnul celui uitat, care era în mod atât de evident absent din cartea domnului Flint.

Privește spre Verity, care îi întoarce calmă privirea.

— Bineînțeles, nu doresc să condamn un om pe nedrept.

Pare atât de relaxat, încât abia dacă mai suport.

— Și fără acel semn, această domnișoară are dreptate; nu avem niciun fel de dovadă tangibilă și înscrisă pe piele a infracțiunilor sale.

Mă uit la Verity și vreau să dau fuga și s-o îmbrățișez. Arunc o privire în locul unde era Oscar, însă el nu se mai află pe acea bancă. Scrutez încăperea și îl văd îndreptându-se către podium.

Are ceva în mână.

Mulțumesc, domnule Drew, zice Minnow mieros. Cred că acesta este lucrul pe care îl căutam.

Căldura focului face ca silueta lui Oscar să pară neclară și strălucitoare. El vorbește cu judecătorul, care încuviințează din cap; apoi întinde mâna și lasă să cadă ceva pe balanță peste cartea tatei. Știu ce este.

Greutatea adăugată înclină balanța și cartea se prăbușește.

Și speranța mea este dată la o parte de cerneala și de pielea care anunță întregii încăperi că tatăl meu nu era bărbatul pe care-l știam.

Minnow se întoarce spre mine și strigă:

— Leora Flint, fac apel la tine. Aceasta este pielea tatălui tău?

Ochii lui mă privesc cu insistență.

— Recunoști acest semn?

Tatăl meu. Cine a fost tatăl meu?

Pot simți căldura dogoritoare și aud sfârâitul lemnului care se desface în foc. O clipă sunt orbită de lumina sa și fumul îmi înțeapă ochii. Focul urlă în urechile mele și mă gândesc la tata. Tata ca jupuitor. Tata învățându-mă să desenez, tata glumind la cină, tata sărutând-o pe mama, tata pe canapea cu copci în cap, tata murind, tata sub pânza îmbălsămătorilor.

Deschid gura să zic ceva, însă nu pot ridica vocea destul de tare. Îmi șterg sudoarea de pe fruntea încinsă și arunc o privire la cartea care atârnă în jos în talerul balanței. Îmi dreg glasul.

Cine a fost Joel Flint? Tatăl meu: protectorul neînsemnaților. A fost un trădător. A fost căsătorit cu o neînsemnată și a ascuns adevărul în fiecare zi a vieții sale petrecute în Saintstone.

Joe Elliot. Joel Flint.

Joel Flint cel uitat.

Tatăl Leorei Flint, neînsemnata.

Stomacul mi se întoarce de repulsie și ură, și, cu cea mai mică încuviințare a capului, îl condamn. Privind fix la Minnow, simțind toți ochii îndreptați înspre mine, spun cu voce tare.

— Ardeți-l.

Îmi dau seama de țipătul disperat al mamei și simt cum mâna ei se smulge dintr-a mea. Îl văd pe Minnow că încuviințează din cap și apoi îl urmăresc cum se îndreaptă către rug, oprindu-se în timp ce fochiștii se trag într-o parte. Cu toată forța care provine de la ura lui față de tata, Jack Minnow îi azvârle cartea în flăcări. Privesc cum fiecare pagină a cărții se răsucește, se topește și arde. Privesc cum tatăl meu arde.

În strigătele și îmbrâncelile ce s-au iscat după ce Minnow și-a făcut datoria, contemplu strălucirea dreptății care se face. Mă scald în căldura judecății înfocate a tatălui meu. N-am crezut niciodată că va fi așa. Oamenii strigă la mine, cineva încearcă să-l salveze din flăcări, însă este tras înapoi. O persoană îmi strigă numele. Lumina soarelui strălucește prin sticla în culorile curcubeului. Sala de judecată este scăldată în lumină roșie.

Însă tot ce pot face e să stau acolo. Și să urăsc toată această situație nenorocită.

Și, mai presus de orice, să-l urăsc pe tata.

Capitolul treizeci și nouă

Reușesc cumva să scap din acel infern și fug înapoi către casă. Îmi fac bagajul aruncând la repezeală niște lucruri într-o geantă. Nu pot să mai stau aici. Încerc să mă gândesc unde m-aș putea duce, însă nu-mi vine în minte la cine aș putea fugi. Poate că n-am nevoie de nimeni. Cel mai bine este să nu iubești pe nimeni; ei doar te trădează. Nu vreau să fiu singura de aici care îmi pun inima pe tavă pentru ca toată lumea s-o vadă. Nu. Inimile sunt pentru a fi ținute în interior – nu-ți poți ține inima în siguranță, dacă ți-o dăruiești.

Îmi înșfac haina, însă chiar înainte să plec, ușa de la intrare se deschide.

— Ce ai făcut? L-ai fi putut salva. Doar un singur cuvânt și l-ai fi putut proteja. Cum ai putut?

Mama țipă și se îndreaptă spre mine arătând de parcă ar fi gata să mă omoare. Părul ei este răvășit și are ochii roșii.

Simon o ține, scoțând sunete liniștitoare. Sunt cu toții aici – sunt aici ca să mă distrugă. Să-mi spună ce lucru îngrozitor am făcut. Că doar cu o singură încuviințare a capului am distrus totul. Poate ar trebui să mă simt prost sau cel puțin să mă simt tristă pentru cât suferă ei. Însă nu pot plânge. Nu pot țipa. Nu pot simți.

— Ai știut tot, nu-i așa? șoptesc printre dinți la vederea chipului roșu de plâns al mamei. M-ai manipulat – ai manipulat totul. Cine *ești?* M-ai mințit toată viața – în legătură cu cine sunt eu. Sângele lui e pe mâinile *tale,* nu pe ale mele. Ești la fel de vinovată ca el.

Încerc să trec mai departe cu geanta pe umăr, însă Simon mă prinde de braț.

— Leora, stai. Vei ajunge să regreți ce-ai spus – trebuie să asculți toată povestea. Cred că ar trebui să-i ceri scuze mamei tale, nu-i așa?

Râd de stranietatea calmului său și de nebunia din cuvintele sale. Scutur din cap.

— Nu, nu cred asta. Nu cred că-mi voi cere scuze. Și oricum ea – fac semn cu capul înspre femeia răvășită din fața mea – *ea*

nu este mama mea. Sau n-ai auzit? Adevărata mea mamă a fost o neînsemnată.

Ies din casă și nimeni nu mă strigă să mă întorc.

* * *

Mă îndrept spre muzeu. Mă strecor în camera cu povești, cea pe care mi-a arătat-o Mel și, când se face ora închiderii, mă ascund printre rafturi. Dorm cu întreruperi cu capul pe geantă, acoperită cu șalul și cu apărătorii fabulelor privind în jos către mine. Când se face dimineață, aștept până ce locul respectiv este destul de aglomerat ca eu să plec neobservată și mă îndrept înspre clădirea guvernului. N-are rost să mai amân.

Semnez formularele desenatorilor guvernamentali și îl las pe tatuator să îndepărteze existența tatălui meu din arborele meu genealogic. Mă aleg cu desenul unui cuc care se cuibărește pe spatele meu. Voiam ca el să mă scape și de numele mamei – poate că acum ar trebui să-i spun doar *Sophie* – însă trebuia să-l acopere cu numele altcuiva și nu știu cine este – *era* – acea femeie, care ar trebui să-i ia locul cuvenit în vârful arborelui meu. Uzurpatoarea va trebui să mai rămână acolo o vreme.

În timp ce mă aflu acolo, desenatorul primește un mesaj. Cineva cu o funcție mai importantă i-a dat instrucțiuni că trebuie să adauge un semn pe pielea mea deja în suferință. Eu îmi dau consimțământul. Așa că primesc semnul unui vultur, pentru a arăta că am luptat pentru adevăr, chiar și atunci când acest lucru a însemnat să-mi uit propria familie. Desenatorul îmi mai retușează și semnele care au fost distruse de cicatricea de pe mână.

Când mă pregătesc să părăsesc clădirea, o voce cunoscută mă strigă pe nume. Mă întorc și o văd pe Mel. Chipul ei este trist, însă zâmbește și are brațele întinse pregătită să mă îmbrățișeze. Îmi face semn să intru într-un birou simplu și ponosit și-mi oferă ceva de băut, lucru pe care îl accept recunoscătoare; azi n-am mâncat și n-am băut nimic.

— Am auzit că erai aici. Voiam să văd ce mai faci. Ei bine, cum mai ești, Leora?

Nu-i pot răspunde. Îmi întinde o ceașcă aburindă de cafea, iar eu o iau în tăcere.

— Nu te doare pielea prea tare, sper?

Se uită la semnele mele noi.

— Am văzut tatuajul pe care i l-ai făcut lui Jack – e de o rară frumusețe. Se pare că ai intuit bine; ești o desenatoare înnăscută.

Ia o înghițitură din cafeaua ei și se uită la mine cu la fel de multă îngrijorare și afecțiune în privire.

Chestia asta mă face să mă simt bine. Încă mai am pe cineva de partea mea. Cineva care știe adevărul, însă nu mă urăște.

— Totuși, eu tot cred că ai fi putut fi o excelentă jupuitoare. Simt regretul din vocea ei și mă încrunt în timp ce o privesc direct în față. Pare tristă. Pare obosită.

— Unde-i Isolda? întreb.

— Are cursuri.

Mel își soarbe cafeaua și are din nou acel zâmbet trist.

— Sunt unele lucruri pe care nici măcar eu nu i le pot preda.

Oftează și mă privește drept în ochi.

— Ai fost curajoasă ieri, Leora.

Ridic din umeri. Nu mă simt curajoasă. Mă simt furioasă. Mă simt ca o proastă. Mă simt trădată.

— Ce altceva puteam face? Privesc în jos la cană.

Vocea lui Mel este blândă.

— Ai făcut ceea ce trebuia. Știam că o vei face, îți amintești? A fost îngrozitor felul în care ai aflat, însă ai făcut ceea ce trebuia. E posibil ca, în unele privințe, tatăl tău să fi fost un om bun, însă nu a dus o viață bună. Ridic privirea către ea.

— Atunci înseamnă că tu ai știut?

Mel încuviințează.

— Am știut. Însă, Leora, n-am putut să-ți spun. Și nici n-a fost nevoie. Știam că vei face ceea ce trebuie. M-ai impresionat. Chiar ai făcut-o.

Mă uit la ea, încercând să-i citesc chipul.

— Acum – Mel pune o mână caldă pe genunchiul meu și mă întreb cum de suportă să mă atingă, știind cine sunt – am și eu să-ți fac o mărturisire.

Mă străduiesc să par curioasă.

— Guvernul a fost interesat de ține de când au venit rezultatele testului tău. Ai fi putut să-ți alegi singură meseria. De fapt, cred că îți lipsește un singur lucru: dacă ai avea încredere – dacă ai ști cât ești de bună – ai avea tot ce-ți trebuie.

— De ce i-ar păsa guvernului de mine?

Mel râde de deruta mea.

— De ce i-ar păsa guvernului de cineva cu un asemenea talent? De cineva care ar putea să facă atât de multe lucruri de dragul comunității noastre? Nu fi naivă, Leora; potențialul tău este unul evident. Am fost siguri de asta. Totuși, a fost un singur lucru de care n-am fost atât de siguri. De loialitatea ta.

Mă încrunt și iau o înghițitură de cafea.

— Nu suntem chiar atât de naivi cum credeai, continuă ea. Guvernul știa totul despre tatăl tău – o știau de ceva vreme – și știu mai mult decât a ieșit la iveală acum. Tatăl tău a fost un extremist periculos pe care îl supravegheam de ani de zile.

Se uită la mine fix.

— Timpul petrecut împreună cu neînsemnații pare să-i fi întărit convingerile deja destul de smintite. A venit în Saintstone, nu ca să muncească și s-o ia de la capăt cu un cazier curat, ci pentru a pleda pentru neînsemnați. A găsit o cale de a se strecura în mințile și inimile femeilor și bărbaților vulnerabili și naivi care au avut încredere în el. Le-a spus că era un luptător pentru libertate: un războinic care dorea pacea și egalitatea. Însă, bineînțeles, încerca să-și pregătească terenul pentru război. Știi că asta își doresc neînsemnații?

Face o pauză, cercetându-mi reacția.

— Așa că, da, Leora, am știut totul în legătură cu tatăl tău. Și despre mama ta – mama ta *adevărată.*

Ceașca de cafea începe să-mi ardă mâinile în timp ce o țin din ce în ce mai strâns. Însă trebuie să continui s-o am în mâini; am nevoie de ceva solid. Am nevoie să simt ceva.

— Având în vedere mediul din care provii, nu exista nicio garanție că ți-ai fi dedicat talentele pentru a fi de folos societății. Tu ai sânge de rebel, Leora.

Pentru o clipă, chipul o trădează; e dezgustată de faptul că sunt neînsemnată.

— N-aveam de unde să știm ce fel de semințe a plantat tatăl tău în mintea ta. Noi a trebuit să așteptăm pentru a vedea de partea cui te afli.

— Noi? întreb.

Vocea mea sună răgușit.

— Mă testai?

Mel se foiește în scaun și se lasă pe spate.

— Ți-am fost mentor. Te-am sprijinit și te-am ajutat, îmi cercetează chipul în căutarea unui răspuns.

— De aceea ai vrut să citesc povestea aia? „Prințesa adormită”?

Mel își înclină capul.

— Uneori, părinții cred că fac ceea ce trebuie pentru copiii lor. Însă anumite secrete n-ar trebui păstrate. Uneori, copiii știu cel mai bine acest lucru.

Zâmbește cu blândețe.

— Știam că vei înțelege.

— Mel, am pierdut totul.

Vocea îmi tremură și trebuie să-mi reamintesc de jurământul de a-mi ascunde inima – să nu las nimic să pătrundă, să nu las nimic să iasă.

— Știu că probabil așa simți. Crede-mă. Știu cum e să n-ai nimic, cu excepția comunității în care trăiești. Merită, Leora – ceea ce câștigi depășește costurile de fiecare dată.

Întinde mâna și mă mângâie din nou pe genunchi.

— Îți promit că așa este. Leora, oamenilor le e atât de teamă. Teamă de o revoltă a neînsemnaților; știu că și-au pierdut calea cea dreaptă.

Privirea ei rămâne fixată pe chipul meu.

— Tatăl tău a reprezentat toate lucrurile de care ne temem și pe care le disprețuim cel mai mult. Însă, acum că știu de partea cui se află loialitatea ta, cei din guvern sunt gata să-ți confere un loc însemnat în societate. Un rol anume clădit pentru tine și pentru nenumăratele tale daruri. O fată pe jumătate neînsemnată, căreia mărinimosul nostru primar Longsight i-a arătat milă și care întoarce spatele la tot ce e întunecat și rău și îmbrățișează tot ce e bun și deschis.

Scutur din cap.

— Dar nu vreau să lucrez la guvern. Eu… eu vreau să fiu desenatoare. Sau cel puțin, asta voiam.

Visurile și ambițiile mele par că sunt din altă viață.

Mel râde de parcă am spus o glumă.

— Oh, Leora! Aceasta nu va fi o muncă de birou. Ție, ei bine, *ție* ți-am putea oferi cel mai remarcabil post. Unul care îți folosește darurile atât de bine de parcă te-ai fi născut anume pentru el.

Își înclină capul.

— După cum, probabil, ai și fost.

Capitolul patruzeci

În timp ce merg pe străzi în frigul crâncen, încerc să iau o decizie în legătură cu oferta pe care tocmai am primit-o. Asta sunt oare acum? O membră perfectă al societății, o candidată ideală care susține valorile noastre?

Tatăl tău a reprezentat toate lucrurile de care ne temem și pe care le disprețuim cel mai mult. Brusc mă gândesc la Obel, la ce mi-a spus el în legătură cu faptul că-l cunoștea pe tata și mă întreb dacă el a știut tot timpul adevărul. Probabil că l-a știut. O furie arzătoare crește în mine, îmi schimb direcția și mă îndrept spre atelier.

Intru pe ușa prăvăliei și clopoțelul sună. Obel lucrează la tatuajul unui client – își face treaba ca de obicei. Ridică privirea înspre mine un foarte scurt moment și apoi termină sârguincios secțiunea la care lucrează. E un fel de moment de liniște după toată furia mea justificată. Minutele trec. Obel îl curăță de cerneală pe client și îi spune că poate pleca. Toate astea fără să vorbească nimic cu mine. Își scoate mănușile și le aruncă în coșul de gunoi. Când clopoțelul de la ușă anunță plecarea clientului, el oftează și își pune capul în mâini.

— Ce-a fost în capul tău, fată dragă?

O spune cu blândețe.

— La ce Dumnezeu te gândeai?

Se îndreaptă spre mine și văd cum mâinile i se încordează – ce are de gând să-mi facă? Și apoi mă trage spre el și mă cuprinde în cea mai strânsă îmbrățișare. Îl aud cum înjură în șoaptă, simt cum lacrimile lui îmi ating creștetul capului și îl aud trăgându-și nasul.

— Ai știut.

Încerc să țip la pieptul lui. Toată furia mi se risipește, împotriva voinței mele.

— Ai știut totul.

Obel mă eliberează din strânsoare, însă mă ține de umeri în timp ce mă privește serios în ochi.

— Tot ce știu despre tatăl tău sunt numai lucruri bune.

— Nu, scutur din cap, încercând să-mi găsesc cuvintele – încercând să-mi dau seama cum să-l fac să înțeleagă. A protejat neînsemnați. A trăit alături de ei. A avut un copil…

Mă întrerup în timp ce simt cum un alt hohot de plâns mi se ridică în gâtlej.

— Cred că e timpul să stăm de vorbă.

Obel dă să pornească spre camera din spate.

— Haide, o să fac niște ceai. Ceaiul rezolvă totul, îți amintești?

Mă așez la bine cunoscuta masă de lemn și simt un junghi de durere pentru tot ce-mi va lipsi. Înainte de ceremonie, pe cât de complicată părea viața, lucrurile erau bune. Acest atelier, această carieră – acesta era locul meu. Puteam fi eu însămi. Însă acum mă simt ca o străină în vechea mea viață.

Ușa din spate se deschide cu zgomot și iată-l pe Oscar. Pare la fel de șocat să mă vadă precum sunt și eu să-l văd pe el. Nu știu dacă să mă cert cu el sau să-i mulțumesc. M-a trădat – însă s-a făcut dreptate, nu-i așa? Și ce mai contează încă o trădare în plus?

Spre surprinderea mea, Obel îi ciufulește părul lui Oscar și îi face semn să se așeze.

— Vă cunoașteți? întreb neîncrezătoare.

Obel pare puțin rușinat.

— Îmi pare rău, fată dragă.

Oscar îl respinge, însă în cele din urmă, și fără prea mare tragere de inimă, se așază cât mai departe de mine posibil.

— Dacă aș fi știut că o să fie ea aici n-aș fi venit deloc.

Nu-mi pot da seama dacă e furios pe mine sau doar rușinat.

Obel ia o altă cană de pe raft și oftează.

— N-am știut nici eu că o să vină. Era ultimul loc în care credeam că vei veni Leora. Însă acum ești aici, nu-i așa? Și tu m-ai surprins mereu. Am face bine să stăm de vorbă – e posibil să nu mai avem ocazia asta.

Toarnă ceaiul și îi întinde o cană lui Oscar, în timp ce așază cu dezinvoltură o alta în fața mea, vărsând puțin ceai pe jos în timp ce face acest lucru. Această neglijență e atât de atipică pentru el.

— Hai să vă spun o poveste.

Eu și Oscar ridicăm privirile, însă evităm să ne uităm unul la altul.

— A fost odată o femeie a cărei piele nu avea niciun semn pe ea.

— Da, știm continuarea, Obel, oftez eu. A fost alungată de către prinț și nu s-a mai auzit niciodată de ea. Bla, bla, bla. Nu sunt aici să mi se spună fabule; sunt aici să mi se spună adevărul.

Obel zâmbește cu tristețe.

— În regulă, poate n-ar fi trebuit să încep în felul acesta.

Ia o înghițitură din ceaiul său.

— Leora, mama ta – adevărata ta mamă – era frumoasă.

Scaunul meu cade în timp ce mă ridic. Abia dacă pot rosti cuvintele.

— Să *nu* o numești mama mea. Nu era frumoasă. Era un monstru. Era rea. Era dezgustătoare.

Obel nu se mișcă; nici măcar nu se uită la mine.

— Nu era niciunul din lucrurile astea. Mama ta era o femeie frumoasă și excepțională.

— Obel! Acum țip la el – gâtul îmi arde. Taci din gură. Taci din gură acum. Era neînsemnată – era un nimeni. Pentru mine ea nu reprezintă nimic.

Îl aud pe Oscar răsuflând cu zgomot. Mă întorc spre el, furia mă face să tremur. El își coboară privirea.

— Nici măcar nu te poți uita la mine, nu-i așa? vorbesc lent, silabisind cu greu oroarea situației în care mă aflu. Mama mea era o neînsemnată. Tata s-a însurat cu o neînsemnată.

Mă apucă greața doar rostind asta. Nu-mi vine să cred că prin mine curge sângele ei – inima ei degenerată a zămislit-o pe-a mea. Mă întorc către Oscar.

— Ai știut și de aceea m-ai trădat?

Oscar se ridică în picioare și cred că are de gând să plece, însă doar își ia geanta.

— M-au amenințat, zice el atât de încet, încât de-abia îl aud. Înainte să pătrundem în sediul guvernului, au venit la mine acasă, noaptea. Mi-au spus că știu totul despre tatăl tău, despre tatăl meu – tot ce am făcut.

Îmi aruncă o privire fugitivă.

— Mi-au dat un ultimatum: să le dau pielea și îl vor elibera pe tatăl meu. De ce crezi că a fost atât de ușor să pătrundem în clădire?

Oftează și desface catarama genții.

— Și dacă n-o făceam, au zis că nu-l voi mai vedea niciodată. Îmi pare atât de rău. N-am îndrăznit să-ți spun, însă am avut un plan.

Bagă mâna în geantă, scoate ceva și lasă lucrul respectiv să alunece de-a lungul mesei spre mine.

E pielea tatei. Semnul, cicatricea, totul e acolo.

— Cum? exclam eu.

— Am luat o bucată de rezervă din arhive. Pentru orice eventualitate.

Privește în jos la mâinile lui.

— Aia era bucata pe care le-am dat-o.

Nu mă simt în stare să ating bucata lipsă din cartea tatei. Acea singură parte a lui care rămâne. Lovesc cu mâna în masă.

Obel își drege glasul.

— Leora, e ceva ce trebuie să-ți arăt și n-avem prea mult timp.

Mă uit spre el și abia atunci observ ce face Obel. A luat sticluța de alcool pe care o folosim pentru a curăța pielea înainte să o tatuăm. Pune o cârpă peste gura recipientului și varsă lichid pe ea. Așază cu grijă sticla înapoi pe masă și începe să-și frece brațul cu cârpa.

Văd petele de culoare de pe cârpa udă. Obel o împăturește și folosește o parte curată cu care continuă să-și frece pielea. Și apoi imaginile pălesc și, de sub straturile frumoase și complicate de cerneală, pielea lui albă iese la iveală.

Goală.

Neînsemnată.

Capitolul patruzeci și unu

— Nu te-am putut citi niciodată, șoptesc.

Obel ridică privirea de la brațul lui și zâmbește blând.

— Îmi pare rău de asta, fată dragă.

— De când…

— Înainte de a mă muta aici. A trebuit, nu-i așa?

— Și acum ce, ești un fel de spion neînsemnat, trimis să ne urmărească? mă înfior.

Până acum n-am mai văzut un neînsemnat în carne și oase. Și totuși, am lucrat cu unul în toate aceste săptămâni. Greața crește în mine și mă țin de masă ca să contracarez efectul amețelii. Mă uit la Oscar și mă simt ușurată să văd că și el pare la fel de șocat ca mine.

— Tu n-ai suflet?

— Leora, imploră Obel, punând cârpa jos.

Pielea lui începe să arate roșie în locul în care a fost frecată cu lichidul cu miros înțepător.

— Sunt la fel ca tine.

Râd răutăcios.

— Ascultă-mă, Leora. Voiam să fiu ceva – să am ceva care e al meu. Voiam ceva pentru care să fiu amintit.

Se uită la chipul meu neimpresionat.

— Și neînsemnații vor asta, să știi, fată dragă – nu deții monopolul asupra dorinței de a lăsa o moștenire. Știam că puteam fi un mare desenator. De ce ar trebui să fiu invizibil doar pentru că sunt neînsemnat?

— Dar de ce nu te-ai însemnat pur și simplu, Obel? De ce să treci prin toată această trudă de a te decora când ai fi putut s-o faci pur și simplu și să fii unul de-ai noștri?

Acum Oscar s-a apropiat și mai mult de Obel. Îi atinge pielea, examinându-i semnele. Obel întinde și celălalt braț pentru ca Oscar să se uite la el.

Pentru că am ales să n-o fac. Pentru că cer să aleg.

Ne zâmbește.

— Da, e o deghizare greu de păstrat. Mă pictez cu această cerneală de ani de zile – retușez porțiunile care se șterg în fiecare zi, verificând petele și erorile.

Îi dă voie lui Oscar să-i întoarcă brațul.

— Însă tatăl tău avea nevoie de mine.

Se uită la mine.

— Și al tău a avut, zice încuviințând din cap către Oscar. Aveau nevoie ca unul dintre noi să fie aici, pentru a ajuta cauza.

Scrâșnesc din dinți și scutur din cap.

— Luptau pentru noi. Noi, neînsemnații, n-am putea supraviețui fără oameni ca tatăl tău care ne dau resurse: combustibil, mâncare. Ei au văzut nedreptatea și au luptat. Nu trebuie să crezi ce spune Longsight – nu e vorba de război sau de o luptă pentru pământ sau oricare dintre ele; este vorba doar despre supraviețuire. Iar eu am fost o legătură între aceste lumi – omul lor de legătură.

Nu cred asta – nu poate fi adevărat.

— Ce spui? Ce făcea tatăl meu? Mă întorc către Oscar. Știai? De aia ai vorbit cu mine, în acea primă zi la muzeu?

— N-am știut de chestia asta, răspunde el și face semn către brațul lui Obel, însă știam că tatăl tău îl cunoștea pe-al meu. Lucrau împreună de ani de zile, așa cum spune Obel, asigurându-se că neînsemnații obțineau lucrurile de care aveau nevoie. Altfel ar muri de foame, Leora.

Pufnesc în râs. De parcă mi-ar păsa.

— Tatăl meu voia să se asigure că moștenirea pe care tatăl tău a clădit-o nu se pierde. Neînsemnații încă au nevoie de noi – au nevoie de tine. Mi-a spus că fiica lui Joel Flint ar fi o armă puternică. Pur și simplu nu știam de ce anume.

Chipul lui este încruntat și trist.

Deci asta se întâmpla în culisele vieții mele. Toată lumea știa?

Toate lucrurile pe care le-am învățat, tot ce am crezut mi-a fost smuls. Înainte era totul atât de simplu: obții din ce în ce mai multe semne până în ziua în care mori. Și apoi ești fie o carte, fie ești ars. Însă acum, totul pare atât de încâlcit. Nu mai suport. Nu mai pot face față la nimic din toate astea.

Îi privesc pe amândoi: Obel cu chipul lui calm și trist; Oscar, cu expresia lui oglindind confuzia mea. Îmi amintesc de mâinile lui pe ale mele și de zâmbetul lui în întuneric.

Au fost prea multe minciuni.

Îmi înșfac lucrurile și plec și nici Oscar, nici Obel nu încearcă să mă oprească.

Capitolul patruzeci și doi

Când ajung la casă (nu prea mai e acasă, nu-i așa?), trag cu ochiul pe la ferestre să văd dacă o zăresc – *pe mama* – pe Sophie. Nu e nici urmă de ea, luminile nu sunt aprinse și nu-i văd haina atârnată în cuier. Încerc ușa și e încuiată. Îmi folosesc cheia, deschid și intru. Mă întâmpină toate acele mirosuri pe care de obicei nu le observ – amalgamul de arome care compun ceea ce înseamnă acasă. Ar trebui să fie cel mai liniștitor lucru din lume și totuși îmi întoarce stomacul pe dos.

Strig, gata să fug, dacă o aud răspunzând, însă totul e liniștit. Mă îndrept către camera mea și îmi împachetez din nou geanta. Voi avea nevoie de alte schimburi și găsesc niște bandaje în baie pe care le pot folosi, dacă trebuie să-mi schimb pansamentele de la noile semne. Nu trebuie să-mi uit caietul – cel care conține toate schițele mele. Ar trebui să fie sub pat. Degetele mele ating ceva dur, care pare a fi de hârtie. Trag afară lucrul acela și, în timp ce sunt pe jumătate băgată sub pat, aud niște pași care urcă scara.

Când ea intră în cameră și mă găsește acolo, mă simt ca fata dintr-una din poveștile pe care obișnuia tata să mi le spună. Fata care se trezește în bârlogul unei familii de urși. Cea care fuge mâncând pământul în clipa în care le vede ferocitatea și care lasă în urma ei o mare harababură. *Mă va omorî,* gândesc. *Mă va mânca de vie.* Mă strecor afară de sub pat.

E prea târziu să mai fug – m-a prins ursul. Ea vine drept spre mine cu o tăcere amenințătoare. Un răget ar fi mai bun decât asta. Mâinile ei se întind, degetele ei sunt ca niște gheare. Mă trag mai aproape de pat, însă nu e nicio scăpare. Mă înșfacă. Mârâie; cuvintele ei mușcă.

— Tu, fată proastă ce ești. Fată proastă și idioată. Ce-ai făcut? Ce-ai făcut?

Tresar și încerc să mă eliberez, însă e mai puternică decât mine. O clipă, trupul mi se încordează și mă întăresc pentru atacul venit din partea ei.

Însă nu mă devorează; mă mângâie. Nu-și manifestă furia; plânge și vorbește în șoaptă. Mă înmoi și oboseala mea se ridică

la suprafață. Nu mă pot lupta cu un urs și nu mă pot lupta cu ea. Mă las îmbrățișată și-i dau voie să-mi vorbească cu blândețe. Simt lacrimile gata să mă înece, însă sunt adăpostită de brațele ei. Mă ține în siguranță.

— Tu, fată proastă, fată proastă, șoptește ea cu o tandrețe înlăcrimată. Îmi pare atât de rău, Leora, mica mea lumină. Îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să-ți spun. Ar fi trebuit să am încredere în tine.

Îmi mângâie părul de parca aș fi o pisică sălbatica care se poate repezi în orice clipă și trebuie calmată. Ceea ce nu-i prea departe de adevăr.

Mă îndepărtez de atingerea ei și aprind veioza de pe noptieră. Amândouă strângem din ochi din cauza luminii orbitoare și ne privim clipind des în timp ce ochii noștri se obișnuiesc cu lumina.

— Așteaptă aici, zice ea ridicându-se în picioare. Te rog, dă-mi voie doar să aduc ceva. Mă întorc imediat.

Se întoarce un minut mai târziu cu un pachet învelit în hârtie și mi-l întinde. Mă așez pe pat și desfac sfoara care ține hârtia înfășurată în jurul conținutului. Nodurile sunt strânse și trebuie să-mi folosesc dinții pentru a le slăbi. În cele din urmă sfoara se desprinde și o arunc deoparte; se agață pentru o clipă de pătură, apoi cade lângă pat. Hârtia e groasă – mai degrabă îndoită decât mototolită, în timp ce învăluie cine știe ce comoară pe care a ascuns-o mama. O las să se desfacă singură și pergamentul scoate un șuierat de parcă ar expira după ce cureaua i-a fost slăbită.

Înăuntru este o carte. Sau un fel de carte. Seamănă mai mult cu un carnet – pe copertă nu e nicio inscripție, nimic pe cotor care să dea de gol ce se află înăuntru. Partea din față e la fel ca spatele, așa cum spatele e la fel ca fața; încerc să ghicesc în ce parte se deschide. Textura asemănătoare pielii de căprioară a hârtiei vechi e moale sub mâinile mele. Deschid coperta – nimic, așa că întorc cartea invers și încerc iarăși.

Și apoi văd chipul frumos și neînsemnat al Vrăjitoarei Albe și azvârl cartea.

— N-am nevoie de altă carte de basme, mamă. Cu ce mă încălzește asta?

Sperasem că va fi ceva – orice – care să dea sens tuturor acestor lucruri. Voiam ceva care să îndrepte lumea mea întoarsă

cu susul în jos. Însă nu, iată-mă cu altă carte despre Vrăjitoarea Albă.

— Te rog, iubire. Uite-te doar, zice ea cu blândețe. Acesta nu e un basm.

O clipă, mă uit la carte, transmițându-i, în minte, mesaje pline de ură. Însă, în cele din urmă, o ridic din nou. Întorc în grabă acea primă imagine a vrăjitoarei și descopăr că nu citesc fabule – nu există un „a fost odată” sau „au trăit fericiți până la adânci bătrânețe”. E un jurnal – nu, e o scrisoare. Un mesaj.

— Ăsta-i al ei? întreb.

Mama încuviințează din cap.

— Așa arăta ea? îi arăt mamei desenul de pe prima pagină a cărții.

— Da, al ei, un desen pe care tatăl tău i l-a făcut și l-a păstrat. Era un artist talentat la fel cum era și un jupuitor iscusit. Mi l-a arătat ca să văd asemănarea dintre voi. Mi-a spus că neînsemnații cred că mama ta naturală era o descendentă directă a lui Monah și a Vrăjitoarei Albe. Vezi asemănarea, cu siguranță? Așa că da, este desenul lui, însă scrisul nu-i aparține, este al ei. Povestea ei.

Mama privește peste umărul meu.

— Eu n-am citit-o niciodată. O păstram pentru tine, pentru momentul potrivit.

Oftează și îmi dă părul după urechi.

— Se pare că pur și simplu n-am găsit niciodată momentul potrivit.

Întorc paginile cu un scris perfect înclinat.

— A scris această parte când era însărcinată, mamă.

Sunt încântată fără să vreau și îi arăt mamei pasajul pe care l-am găsit.

Te miști tot timpul, micuța mea. Te faci atât de mare! Îmi place să-mi țin mâinile pe piele și să simt mânuțele și piciorușele tale osoase alunecând sub atingerea mea. Cred că și tu mă poți simți. Obosesc atât de tare, însă tu meriți totul.

Însă câteva pagini mai încolo scrisul se oprește și o altă mână reia povestea.

— Dar, uite – aici, scrisul se schimbă spre sfârșit.

Nu știu cine a fost acela care a scris sfârșitul poveștii ei, care a completat locurile goale. Îmi doresc să fi citit asta mai demult. Înainte ca tata să moară – înainte ca totul să se întâmple. Cred

că îmi doresc asta. Poate că nu-mi doresc – poate că a fost cel mai bine că am simțit-o pe mama ca mama mea adevărată în tot acest haos din ultimele câteva luni. Nu știu ce vom fi una pentru alta acum, însă atunci aveam nevoie una de alta.

Și oricum. Ei (indiferent cine sunt), ei nu știu sfârșitul. Nu aici sfârșesc eu – nu este sfârșitul poveștii mele.

Mă întreb cât știe ea din povestea mamei mele naturale. N-am cum să-mi dau seama doar privindu-i chipul – pare doar obosită și preocupată. Și tristă. Pare teribil, îngrozitor de tristă.

— Spune-mi, mamă, șoptesc. Spune-mi totul.

— Julia ne-a făcut cunoștință, zice ea, uitându-se la modelul cuverturii de pe patul meu. Mie și ție. I se dăduse sarcina să scape de tine – se făceau raiduri regulate în bastioanele neînsemnaților și bebelușii erau luați. Erai periculoasă; aveai sânge de neînsemnată în venele tale.

— Doar nu vrei să spui că…?

Zâmbește cu tristețe.

— Însă n-a putut s-o facă. Ea n-ar face un lucru atât de îngrozitor. A venit la mine, Leora. Îi citisem înainte de a rămâne însărcinată și se consolidase o prietenie între noi. Eu locuiam la periferia orașului. Și iat-o în prag cu tine într-o legăturică, odihnindu-te pe abdomenul ei.

Atunci o aud oftând – ușurarea de a-și spune povestea fără a mai fi nevoită să mintă.

— Erai frumoasă. Perfectă. Nimeni nu putea ști de unde veneai – dacă ei ar fi știut cine era mama ta, nu te-ar fi lăsat să trăiești. Și astfel aveam de gând să-ți dau un nume și aveai să fii a mea.

Riscă o altă ocheadă înspre mine și mă mângâie pe braț. Nu mă întorc către ea, însă nici nu mă îndepărtez.

— Când ți-am dat jos păturica și hăinuțele acea primă dată, am văzut. Leora, am văzut că deja erai însemnată. Însă nu era semnul obișnuit negru: era purpuriu. Bebelușul despre care mi se spusese că era neînsemnat era exact ca Monah. Te născusei însemnată – te născusei deja cu un nume. Am știut că trebuie să fie un semn că erai bună. Exact ca Monah, zice ea iarăși, gânditoare. Ți-am acoperit semnul cu cerneală neagră, astfel încât nimeni să nu știe. Și ai fost fetița mea.

Atunci mă uit la ea. Poate fi adevărat?

— Erai cu mine de șase luni când și-a făcut apariția tatăl tău, cerându-mi să i te dau înapoi. Își petrecuse tot acel timp încercând să te găsească, să afle dacă măcar mai erai în viață.

Își freacă mâinile de fustă și scutură din cap.

— Oh, am citit totul pe loc – ce făcuse el – și l-am urât pentru asta. Era mai rău decât un neînsemnat; ne trădase și se dusese de partea lor. Era contaminat, deloc uman.

Îmi trage ușor mâna în poala ei și se joacă cu degetele mele.

— N-aveam de gând să-l predau autorităților – la urma urmelor era tatăl tău – însă n-aveam de gând să-l las să se apropie nici măcar la un metru de tine. Însă el a continuat să vină și într-o zi, doar ca să-l fac să tacă, l-am lăsat să intre. Și presupun că poți ghici restul. Ne-am îndrăgostit. A fost de acord să-și facă o viață nouă cu mine în Saintstone. Am garantat pentru el, i-am confirmat semnele la guvern. Am mințit pentru el. Până ne-am mutat în această casă, eram doar alt cuplu căsătorit cu un bebeluș încântător. Nimeni n-a știut, nimeni n-a ghicit. Părinții mei n-au fost de acord. Și tata are darul cititului și și-a putut da seama că ceva nu era în regulă. În momentul în care n-am vrut să-i spun care era acel lucru, el și mama m-au dezmoștenit.

Pare tristă.

— Însă cu aveam deja propria mea familie. Erai secretul nostru perfect. Erai un secret chiar și pentru tine.

Tresar la asta și mă uit în cele din urmă înspre ea.

— Deci totul despre faptul că am fost bolnavă, despre mine și Verity împreună la maternitate, faptul că l-ai întâlnit pe tata în clădirea guvernului – toate astea au fost inventate?

Mama încuviințează.

— Deci, nu m-am născut în aceeași zi cu Verity?

Ea scutură din cap.

— Nu, iubire. Ești cu aproape nouă luni mai mare decât ea, mai mult sau mai puțin. Însă nu știm sigur când te-ai născut.

Râd cu răceală.

— Deci nu-mi cunosc mama adevărată, nu știu unde m-am născut și nu-mi cunosc nici măcar data nașterii? Și nicio clipă nu vi s-a părut o idee îngrozitoare și crudă să-mi ascunderi toate astea?

Mama mă mângâie liniștitor pe umăr.

— Iubirea mea, a fost cel mai greu, cel mai rău lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată. Am vrut în fiecare zi să-ți spun – să spun tuturor.

Ridic o sprânceană.

— Însă erai în același timp și cel mai bun și cel mai frumos lucru care mi se întâmplase. Încearcă să înțelegi. Dacă l-au însemnat pe tatăl tău cu semnul ciorii acolo în Riverton doar pentru că a ajutat la salvarea unui neînsemnat, închipuie-ți ce ar fi făcut ei dacă ar fi descoperit că erai copilul unei neînsemnate? Descendenta Vrăjitoarei Albe? Închipuie-ți numai dacă ei ar fi descoperit că ai supraviețuit?

Oftează cu zgomot, cu lacrimi și regret în răsuflare.

— Știu că nu e corect, Leora, și știu că nu e mult, însă viața ta era în pericol și în fiecare zi te-am ținut în siguranță. Cred că tata voia să-ți spună. Cred că de aceea ți-a dat acest pandantiv. Un semn de loialitate față de neînsemnați.

Îmi scot colierul și-l examinez. Atunci nu-i o frunză; e o pană.

— Cum a fost posibil că eu să nu pot citi niciodată asta la tine?

— M-am întrebat deseori de ce n-ai văzut; am crezut că semnele noastre ne vor da de gol. Bănuiala mea e că uneori vedem ceea ce avem nevoie să vedem – că uneori adevărul este țesut prea strâns pentru ca noi să-l deslușim.

Mă încrunt, încercând să pricep.

— Însă, de asemenea, nu e o minciună – te afli pe arborele meu genealogic pentru că ești fiica mea. Poate că ai sosit într-un mod neconvențional, însă ești a mea – m-ai făcut mamă în clipa în care te-am ținut în brațe. Știi asta, nu-i așa? O să înțeleg dacă nu mă mai poți vedea așa, însă tu vei fi mereu fata mea cea pe care am crescut-o, cea pe care am adorat-o în fiecare zi în care ai fost în viața mea. Eu aș face totul pentru tine, chiar dacă tu simți că nu pot fi nimic pentru tine.

E întuneric acum. Mă doare capul și trag în sus așternuturile. Am rămas fără emoții, nu știu cum să reacționez sau ce să simt. Nu pot potrivi toate aceste lucruri în puzzle-ul vieții mele.

Atunci mama mă lasă. Mă învelește așa cum obișnuia s-o facă atunci când eram copil și pleacă. Rămân trează încercând să mă hotărăsc ce să fac. Nu vreau să stau aici și să mă prefac că totul e cum a fost dintotdeauna. Totul s-a schimbat. Toată lumea mi-a

ținut viața în secret față de mine. Acum vreau să fiu propria mea stăpână și să văd cum mă descurc.

— *Dar,* îmi șoptesc mie însămi, *n-are sens să plec în toiul nopții și să hoinăresc pe străzi când am aici un pat perfect.*

Îmi urmez propriul sfat și reușesc să adorm spre dimineață. Voi lua o decizie când mă trezesc. În timp ce adorm, cuvintele din caiet se împletesc cu visele mele.

* * *

Visez un bărbat, înfierat și izgonit de propriul său popor.

Visez o femeie care seamănă cu Vrăjitoarea Albă, care se îndrăgostește de un bărbat însemnat.

Visez dezaprobarea din partea familiei ei.

Visez abdomenul ei alb și plat care crește și înflorește.

Visez bebelușul ei mititel și trupul ei slăbit. Cum toată puterea ei s-a scurs aducând această viață pe lume.

Visez bebelușul, însemnat la naștere.

Visez moartea vrăjitoarei și bocetul bărbatului însemnat.

Visez țipetele tatălui și ale copilului.

Visez mersul lui prin pădure.

Visez o femeie care ascunde bebelușul.

O visez pe cea care ține bebelușul la pieptul ei de parcă acum sufletul ei ar fi complet.

Nu mai visez nimic, nimic, nimic.

* * *

Când mă trezesc, mama a plecat deja la muncă. Nu știu care e relația dintre noi, însă mintea mi-e mai clară și înțeleg mai mult. Voi rămâne aici până îmi dau seama ce urmează să fac. E apă în ceainic și în borcan sunt frunze de ceai. O să-mi fac o cană de ceai – ceaiul rezolvă totul, nu-i așa?

Se aude un ciocănit la ușă chiar în clipa în care sunt pe cale să-mi torn o a doua cană de ceai.

— Sophie? strigă Verity. Ești acasă? Am o scrisoare pentru Leora.

Trag cu putere aer în piept, mă ridic în picioare și deschid ușa.

Dacă a existat o persoană pe care n-am vrut s-o rănesc – dacă a existat o persoană care a fost complet nevinovată în toate astea – aceea a fost Verity. Se uită la mine cu gura deschisă, cu un plic în mână. Încearcă să vorbească, însă nu are nimic să-mi spună. Îmi strecoară doar scrisoarea în mână și

pleacă, întorcându-se o dată ca să-mi arunce o privire care spune mai mult decât ar putea zice vreodată cuvintele ei.

Și nu mă duc după ea.

O privesc pe cea mai bună prietenă ieșind din viața mea.

Mă așez la masă uitându-mă la sigiliul guvernului de pe plic. Izbesc cu pumnul în masa și țip cuprinsă de tristețe, furie și frustrare. Erau atât de multe lucruri pe care voiam să i le spun: voiam să-mi cer scuze, să aflu ce i s-a întâmplat după. Probabil că are încă slujba, altfel nu ar mai aduce scrisori de la guvern. Însă ea este în regulă? Presupun că a fost mai ușor cu Obel și cu mama cu toții am avut lucruri pe care le-am ascuns; cu toții am avut lucruri pe care a trebuit să le iertăm. Însă Verity a fost tot timpul bună, tot timpul curajoasă, tot timpul de partea mea, mereu. Nu o merit. Am trădat-o.

Las scrisoarea pe masă și rămân cu ochii pe ea în timp ce mă duc să vărs restul ceaiului în chiuvetă. Acum nu-l mai pot bea, îmi e prea rău. Nu mă întorc cu spatele la scrisoare, de parcă ar fi o insectă veninoasă care ar putea fugi.

Mă îndrept către masă, ridic scrisoarea.

Există o poveste a unei fete căreia i s-a dăruit o cutie pe care i s-a spus să n-o deschidă niciodată. Toată lumea știe că un dar pe care nu-l poți deschide nu e deloc un dar, ci un test. Ea pică testul – deschide cutia și, făcând asta, dă drumul tuturor relelor în lume. Scuturăm din cap atunci când ni se spune povestea – fată proastă. *E numai vina ei.*

Rup sigiliul. Citesc scrisoarea.

Dragă Leora,

Ai un răspuns pentru mine?

Vino în clădirea guvernului la ora zece, mâine dimineață.

Ți-am făcut programare pentru o ședință de spunere a adevărului și apoi putem sta de vorbă.

Mel.

Capitolul patruzeci și trei

Abia dacă bag de seamă frigul, în timp ce mă îndrept către birourile guvernului pentru ședința de spunere a adevărului. Abia în clipa în care sunt izbită de căldura apăsătoare dinăuntru, îmi dau seama cât de rece mi-e tot corpul. O iau spre stânga către sala de așteptare a camerei de spunere a adevărului, bat la ușă și îl anunț pe bărbatul de la aparat că am sosit. Prima oară când am fost aici îmi era atât de frică, însă era și tata cu mine. Acum el nu mai e și nu-mi mai pasă de test. Le voi da răspunsuri; voi face ca alarma să sune. O să las aparatul să prindă minciunile; dacă poate.

Bărbatul îmi face semn să mă așez pe scaunul de la biroul de lemn și îmi pun mâna pe cupola de metal. Respir profund și aștept să înceapă seria de întrebări. Știu ce vrea să audă.

— Numele tău e Leora Flint?

— Da.

— Ai avut vreun contact cu neînsemnații?

Toată viața mea.

— Nu.

— Ai comis vreo infracțiune care necesită însemnarea?

Am pătruns prin efracție în clădirea guvernului, am furat piele.

— Nu.

— Cunoști oameni care nu sunt loiali liderului nostru?

De unde să încep?

— Nu.

— Toate semnele de pe trupul tău sunt o reprezentare corectă a vieții tale?

Semnele mele sunt doar partea vizibilă a iceberg-ului.

— Da.

Cu fiecare răspuns și cu fiecare minciună aștept ca alarma să sune, însă rămâne mută. Exact cum a rămas atunci când tata a fost testat. Sistemul se bazează pe frica noastră. Trebuie să ne fie atât de frică că vom fi uitați, încât ne vom supune. Trebuie să fim atât de îngroziți de faptul că vom fi însemnați ca nevrednici,

încât să nu îndrăznim să mințim. Însă, dacă nu-ți mai pasă, ei nu te mai pot speria și nu te mai pot prinde.

Este doar un spectacol.

* * *

După ce am terminat, ies din zona de spunere a adevărului și mă duc la recepția clădirii guvernului. Ca de obicei, fata ursuză e acolo și încearcă să-mi arunce o privire disprețuitoare. Însă nu mă mai simt intimidată și îi ignor privirea spunându-i cu cine am venit să mă întâlnesc.

— Este într-o ședință, zice fata, verificând o agendă.

— Va dori să mă vadă.

Fata oftează și pleacă încetișor, însă când se reîntoarce la birou pare rușinată.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, domnișoară Flint. Poftiți pe aici; povestitoarea vă va primi într-o clipă.

Politețea ei pare că aproape o ucide.

— Ce nostim, Leora, zice Mel în timp ce intru într-o mică sală de ședințe cu scaune cu tapițerie cafenie.

Isolda se așază lângă ea, privindu-mă; e ca un fel de mică umbră a lui Mel.

— Tocmai discutam despre tine la ședința la care am participat. Primarul este foarte interesat de cazul tău.

— Primarul Longsight? zic eu și o privesc cu insistență. Știe cine sunt?

— Bineînțeles, Leora, și e foarte dornic să te cunoască când îți vei începe lucrul aici.

— *Dacă* voi începe să lucrez aici, o corectez eu.

Mel zâmbește doar. Ușa se deschide și lumina aproape că e obturată de bărbatul care intră.

— L-ai cunoscut pe Jack Minnow, bineînțeles.

Căldura începe să mă facă să transpir. Asudată toată, îi strâng mâna și simt că parcă încăperea se îngustează.

Mel continuă.

— Am fost foarte sinceră cu tine, Leora; nu te-am mințit niciodată. Rolul pe care cei din guvern ți-l oferă este pe măsura calităților tale unice. Sunt dornici să profite la maximum de abilitățile tale remarcabile de cititoare. Vei schimba vieți – oferind speranță atât celor vii, cât și celor morți.

Zâmbește.

— Te vei alătura nouă cu un rol nou, acela de editor.

— Ce e un editor? întreb surprinsă după o pauză.

— Slujba e după cum îi spune și denumirea. Vei schimba semnele după cum credem noi de cuviință, pentru toți cei despre care considerăm că merită. Va implica o combinație de abilități: citit, desenat, jupuit...

— Dar... chestia asta nu e o înșelătorie?

Mel zâmbește cu răbdare și îi ciufulește Isoldei părul.

— Uit uneori cât de tânără ești.

O ia pe Isolda pe genunchi.

— Când suntem tineri, vedem adevărul în alb și negru – adevărat sau fals, bine sau rău. Însă, pe măsură ce îmbătrânim, vedem nuanțele. Nu putem pune întotdeauna lucrurile în ordine în lumea noastră în alb și negru.

— Deci preferi griul? întreb, încercând să-mi maschez confuzia.

Ea râde – râde de-a dreptul.

— Oh, nu, Leora! Îmi plac albul și negrul. Iubesc societatea noastră. Iubesc să lupt pentru adevăr și pentru ca poveștile noastre să fie spuse. Însă, uneori oamenii au nevoie de puțin ajutor.

Se așază înapoi pe scaunul ei.

— Cu toții facem greșeli, Leora!

Eu încuviințez și mă gândesc la minciuna mamei, la soția tatei, la pielea lui Obel, la tatăl lui Oscar. Mă gândesc la mine la ceremonia de cântărire a sufletului și nu știu cărui loc aparțin – alb sau negru? Bine sau rău? Adevărat sau fals?

— Uneori ar fi o cruzime să lăsăm acele greșeli să ne dicteze viitorul, nu crezi? Nu vei edita pe toată lumea. Doar în anumite cazuri, atunci când cineva este în mod special bun și vrednic. Cineva de care depinde societatea noastră. Cu siguranță există loc în lumea noastră pentru iertare, pentru speranță, pentru mântuire?

Încetișor, încuviințez din nou.

— Deci putem acoperi greșelile oamenilor – le putem îndepărta, dacă va fi nevoie. Lăsăm bunătatea lor să transpară? întreb.

— *Exact,* și tu vei fi cea care o va face! Ești o cititoare excepțională. Le poți cunoaște inimile – poți ști ce înseamnă cu adevărat semnele lor, vei ști dacă merită să fie amintiți și, dacă o merită, putem face un mic șiretlic ici, un mic retuș colo...

Mă gândesc la tatăl lui Oscar. La cruzimea și la finalitatea însemnării lui publice. Mă gândesc la tatăl meu. Pentru ei n-a existat niciun fel de milă.

— Cine are dreptul să decidă cine urmează să fie editat?

— În mod evident, procesul va fi unul foarte strict. Valorile societății trebuie să fie susținute. Însă trebuie să fim dispuși să facem ce trebuie pentru a menține pacea și pentru a-i onora pe cei care sunt cei mai valoroși pentru comunitatea noastră. Vor exista întotdeauna unii care n-au nimic de oferit. Oamenii vor fi întotdeauna uitați.

— Și dacă spun nu?

Îl aud pe Jack Minnow mișcându-se în timp ce se ridică în picioare în colț și îmi amintesc de bufniță.

— Această decizie, ca toate celelalte oportunități importante din viața ta, va fi marcată pe pielea ta, răspunde Mel cu voce calmă. Cine știe cum va arăta acest lucru atunci când va fi vorba de cântărirea propriului tău suflet?

Amenințarea este evidentă.

— Și dacă spun da?

Urmează o pauză.

— Există căi de a învia morții, Leora.

Pentru o clipă, nu înțeleg. Și apoi, îmi dau seama.

— Tata? întreb.

— Putem face ca o carte să semene cu oricare alta în sala de judecată, Leora. E teatru. Tu doar ai presupus că a fost arsă cartea bună.

Încă mi se oferă șansa să-l salvez. Dacă vreau.

— Te mai las până la sfârșitul lunii viitoare să iei decizia. Ai la dispoziție mai bine de patru săptămâni. Sunt extrem de generoasă. Gândește-te bine, da?

* * *

Frigul mă izbește de data asta – căldura din clădirea guvernului mi-a înșelat trupul și mi-a dat o senzație de confort. Îmi lăcrimează ochii de la vântul înghețat.

Simt mai degrabă decât aud pe cineva în urma mea. Și dacă e Verity? Inima tânjește după prietena mea. Mă întorc înspre clădire și o strig pe nume.

— Știi măcar ce înseamnă Verity?

Jack Minnow iese din pragul ușii sub care se adăpostea.

Inima mi-e plină de dezamăgire.

— Înseamnă *adevăr.* Și uite ce ai pus-o pe biata ta prietenă „Verity” să facă. A mințit pentru tine; a ascuns adevărul pentru tine. Și tu ai aruncat totul în focul ăla.

Vine mai aproape de mine. Prea aproape. Mâinile lui îmi înșfacă încheietura.

— Oh, și nu fi prea dură cu Karl dacă-l vezi din nou, Leora. El chiar a vrut să te ajute. Tot ce-a făcut a fost să-ți spună adevărul. Și știi și tu vorba aia: adevărul te va elibera.

Capitolul patruzeci și patru

Nu vreau să mă întorc la atelier, însă simt că trebuie. Trebuie să merg acolo, pentru un ultim lucru.

Intru pe ușa din spate. Obel este cu un client și mă hotărăsc să aștept. Mă duc la raftul unde a așezat *Enciclopedia poveștilor:* cartea de fabule cu neînsemnata și frumoasa Vrăjitoare Albă la mijloc. Îi ating cotorul. Și apoi cedez; iau cartea de pe raft, mă așez la masă și citesc.

Nu observ când Obel intră în cameră. Tresar în clipa în care dă drumul la robinet ca să umple un pahar cu apă. Îl dă pe gât în timp ce se uită la mine. Am timp să observ că și-a retușat semnele pe care le-a șters ieri – atât de perfect, atât de tăcut.

— Îmi pare rău că am fugit ieri, rup eu tăcerea.

Obel pune paharul gol în chiuvetă și continuă să mă privească.

— A fost așa un șoc. Totul e nou pentru mine.

Închid cu grijă cartea.

— E greu să schimbi lucrurile în care ai crezut toată viața, Obel. Totuși, îmi pare sincer rău.

Mă îndrept către el și Obel rămâne pe loc. Imaginea de ieri a brațului său îmi apare în memorie și îl văd acolo, cu ochiul minții, complet neînsemnat și gol. Toate lucrurile pe care le-am învățat îmi zbârnâie în minte și îmi spun să mă retrag, să mă apăr de el, de această specie dezgustătoare (*specia mea*?). Însă mi se frânge inima și întind mâna și îi ating pielea dezgolită și frumos pictată, îmi plimb mâinile peste semnele lui.

Și în cele din urmă, el îmi zâmbește, îmi ia mâna și mă strânge într-o îmbrățișare, care îmi amintește atât de mult de tatăl meu, încât râd și plâng în același timp. După un lung răstimp, Obel vorbește.

— Știi, Leora, oamenii tot își vor aminti de tatăl tău.

— Păi, nu li se mai permite, zic. Nici măcar n-ar trebui să vorbim despre el.

— Cu toate astea, n-ai cum să oprești amintirea, nu-i așa, fată dragă? Și oricum, *noi* nu trăim după aceleași reguli, noi, neînsemnații. Noi alegem ceea ce-l face pe un om vrednic de

aducere aminte. A fost curajos, știi? A lăsat totul pentru că s-a îndrăgostit. Și apoi a renunțat din nou la tot pentru că te-a iubit pe tine. A iubit-o și pe Sophie – nu s-a prefăcut.

— Tu mi-ai pus pana în buzunar în prima mea zi aici?

Obel încuviințează trist din cap.

— Ar fi trebuit să fie un indiciu. Mă întrebam cât de mult ți-a spus tatăl tău despre ce făcea, așa că voiam să-ți trimit un mesaj în cazul în care deja știai. Îmi pare rău dacă te-am speriat.

— Mi-e frică, Obel.

Îmi suflu nasul într-o batistă și o pun înapoi în geantă.

— E atâta răutate.

— Tu tot crezi că suntem răi, nu-i așa? Tu tot crezi că voi ăștia aveți ultimul cuvânt de spus despre adevăr și bunătate.

— Mel spune că e alb sau negru – ești bun sau rău, nu gri, spun eu și Obel ridică din sprâncene către mine.

— Tu știi care e alternativă reală la alb și negru, nu-i așa?

Mă uit confuză la el. Obel se duce la dulapul din prăvălie și scoate vopselele pe care le folosim uneori atunci când realizăm semnele. Face repede un portret al meu, numai linii negre pe o hârtie albă. E o asemănare destul de bună. Îl mânjește cu vopsea albă până când tot ce rămâne e o umbră gri a ceea ce a desenat el prima dată.

— Leora, lucrurile nu trebuie să fie albe, negre sau gri.

Își curăță pensula și începe să picteze. Portretul este din nou al meu, însă de data asta lucrează la fiecare detaliu – la fiecare nuanță, la fiecare linie. Fiecare pată de lumină este redată în culori strălucitoare. Portretul este atât de animat, încât pare că aproape respiră.

— Cu toții suntem puțin răi. Cu toții avem lucruri în viețile noastre care ne aduc rușine și regret. Lucruri care ne-au rănit sufletele sau care i-au rănit pe oamenii pe care-i iubim. Însă cu toții suntem și puțin buni. De fapt, cred că suntem în cea mai mare parte buni. Și viața este despre a încerca să înveți să-ți menții echilibrul, să-ți trasezi locul în mulțimea numerelor reale. Suntem puțin buni, puțin răi – însă acest lucru nu înseamnă *gri*. Înseamnă *asta.*

Face un semn înspre portret.

— Nu suntem făcuți din bine și rău: suntem și toate celelalte lucruri.

Arată apoi înspre mine.

— Spre exemplu, tu ești puțin capricioasă, puțin creativă, puțin amuzantă, puțin îndrăgostită de Oscar.

Auzind asta, ridic privirea, rămân cu gura căscată, gata să neg, însă el mă oprește cu un zâmbet și eu doar scutur din cap. Alung din minte această idee; mă voi gândi altă dată la ea. Mă întreb dacă-l voi mai vedea vreodată.

— Însă cum știi toate astea, dacă nu sunt marcate pe pielea cuiva?

— Acesta nu sunt eu cel adevărat, Leora.

Își trece mâinile peste semnele expuse vederii. Aceasta nu e toată povestea mea, e doar o parte din ea. Oare tu nu ești mai mult decât semnele tale?

Oftez.

— Eu le am doar pe cele oficiale.

— Chiar dacă fiecare centimetru din pielea ta ar fi acoperit și fiecare cuvânt pe care l-ai spus vreodată ar fi scris pe pielea ta, ar fi destul? Ar fi oare tot ce e nevoie pentru cineva ca să te cunoască cu adevărat?

Închid ochii și-mi imaginez cum ar fi. Mă gândesc la cuvintele și la faptele mele din ultima săptămână.

— Ar fi destul pentru a mă condamna, cred.

— Chestia asta e adevărată pentru noi toți, nu-i așa? spune Obel și mă mângâie pe umăr. Nu ne putem trăi viața sperând că nu vom greși niciodată. Nu suntem făcuți pentru această lume de cerneală. Nu suntem făcuți pentru un loc unde nu o poți lua de la capăt.

Mă uit derutată la el.

— Arată-mi cicatricea ta, zice el și eu ridic mâna.

Ridică din sprâncene la corecturile făcute de desenatorul guvernamental.

— Ai făcut o greșeală, corect?

Încuviințez.

— Și iată-ți cicatricea – va fi acolo pentru totdeauna pentru a spune lumii că tu nici măcar nu te poți spăla fără a te expune unui pericol.

Râd și-mi ating mâna – e încă sensibilă la atingere.

— Dar ți-ai rupt vreodată vreun os, fată dragă?

Eu scutur din cap. Obel își ridică brațul.

— Mi-am rupt încheietura când aveam nouă ani. Mama mi-a spus să nu mă cațăr în copac, așa că am făcut-o. A avut dreptate.

Îmi zâmbește.

— Nu mai poți vedea fractura, nu-i așa? Însă e acolo. Trupul meu nu spune povești despre mine pentru fiecare greșeală făcută. Trupurile noastre se vindecă, se repară. Trupurile noastre au parte de mântuirea care ne curge prin vene. Nu suntem alcătuiți din greșelile și din eșecurile noastre. În fiecare dimineață suntem niște ființe noi. Trecutul nu trebuie să te definească, Leora. Greșelile tale nu trebuie să fie pentru totdeauna. Există mântuire. Există întotdeauna mântuire.

Plâng acum, bucățile sparte se unesc la loc și cred că știu ce trebuie să fac.

Capitolul patruzeci și cinci

— Cât durează? îl întreb pe Obel.

— Două, poate trei ședințe. Cu o perioadă de vindecare între ele. Vei fi gata într-o lună, în cel mai bun caz.

— Ei bine, în aceste condiții mai bine ne-am apuca de treabă.

* * *

Când părăsesc atelierul, în întuneric o aud strigându-mă pe nume și cred că, probabil, visez.

— Leora! Nu pleca.

Mă întorc și e chiar ea. Pare roșie la față și înghețată, de parcă mă aștepta de ceva vreme.

— Atunci, vii să ne plimbăm puțin? zice ea.

Și se întoarce. Mă grăbesc s-o prind din urmă și să merg împreună cu ea, încercând să mă potrivesc pașilor ei mari.

— Nu te-ai gândit deloc la mine, Leora?

Își întoarce capul pentru o secundă doar.

— De atâta vreme, tot ce am făcut a fost pentru tine. Îți dai seama, nu?

Eu încuviințez, însă ea nu mă vede.

— Am crezut în tatăl tău.

Încerc să-i răspund, însă ea dă colțul și cuvintele mele se pierd.

— Am fost împreună implicate în asta. Aș fi luptat pentru tine până la sfârșit. Însă, după aceea, la ceremonia de cântărire, tu pur și simplu ai renunțat.

O întrerup.

— Nu, Verity…

Însă ea scutură din cap și continuă.

— I-ai lăsat pur și simplu să distrugă toate lucrurile pentru care am muncit.

Se oprește și se întoarce către mine, cu mâinile încă în buzunare, cu obrajii roșii și cu ochii lucindu-i de lacrimi pline de furie.

— *Ardeti-l.*

Mă imită, scuipând parcă cuvintele.

— Ai fi putut la fel de bine să-mi dai foc la întreaga carieră în acea zi. Știi cât de mult am riscat pentru tine? Ai idee cât de aproape am fost să-mi pierd slujba?

Întind mâinile spre ea, însă face un pas înapoi.

— Ai dreptate. Nu m-am gândit la tine, recunosc eu.

Verity ridică din sprâncene, provocându-mă să spun mai mult.

— Nu a mai existat loc în mintea mea în afară de ceea ce a făcut el și tot ce a ascuns. Îmi pare rău.

Verity se uită cu răceală la mine și-atât. O pierd.

— I-am rănit pe toți cei care mă iubesc și pe toată lumea care l-a iubit, Verity. Totul s-a sfârșit atunci când l-am aruncat în flăcări, însă la momentul respectiv mi se părea singurul lucru, singurul lucru posibil pe care trebuia să-l fac.

Verity se întoarce și începe din nou să meargă și strig după ea.

— Oricum ei știau.

Se oprește, cu spatele la mine.

— Cei din guvern ți-au furnizat niște informații pe care să mi le dai ca să vadă ce aș face cu ele. Au știut chiar și atunci când am furat pielea.

Verity se întoarce spre mine zâmbind trist.

— Știu. Mă testau, la fel cum te testau și pe tine. Totuși tu ai trecut, zice ea subliniind acest lucru. Eu par o rebelă. Știi, ei credeau că aflasem că erai pe jumătate neînsemnată?

Gura i se strâmbă de repulsie.

— În fine, ai sfârșit prin a face ceea ce voiau ei să faci. Ești o eroină.

Slobozește acest ultim cuvânt de parcă cu reprezint tot ce îi provoacă greață.

— Sunt în perioadă de probă. Am fost dată afară din biroul meu și lucrez iarăși cu toți ceilalți ucenici.

— Îți datorez atât de mult. Știu asta*. Întotdeauna* voi ști.

Verity aproape că schițează un zâmbet.

— Asta-i declarația anului, Lor. E adevărat că ți s-a oferit o slujbă?

Încuviințez.

— Și ce-o să faci?

— Nu știu.

Îmi așez mâna pe brațul ei și ea nu se îndepărtează.

— Depinde dacă mi-a mai rămas cineva.

Verity se încruntă.

— Tu întotdeauna m-ai avut pe mine, șoptește ea. Însă eu te am pe tine? Ești aici pentru mine? Ai lupta pentru mine?

Rămâne acolo, cu mâinile înghețate întinse către mine.

— Aș vrea să mă lași să încerc, șoptesc. Lasă-mă să încerc să-ți arăt că pot fi la fel de bună cu tine cum ai fost tu cu mine.

Verity nu spune nimic, însă nu mă oprește să merg alături de ea în timp ce se îndreaptă către casă.

* * *

Următoarele câteva săptămâni trec, în același timp încet, dar și insuportabil de repede. Îmi petrec timpul cu mama – Sophie – aflând cât de mult pot despre golurile din povestea mea. Julia vine să ne vadă și o iau și pe ea la întrebări. Ea este, de fapt, salvatoarea mea. Îi datorez viața.

Vreau să pot să reînvii tot ce am distrus. Vreau să readuc înapoi la viață prieteniile sfărâmate, însă și dacă acestea reînvie, eu tot voi putea să văd cicatricile. Vreau să-l aduc pe tata înapoi din morți, însă oare chiar vreau să-l cunosc pe el cel adevărat, cel cu un trecut pe care nu-l pot citi și despre care încă nu știu dacă îl pot ierta? Uneori, îmi doresc să pot să reiau firul de unde am pornit, sucindu-l într-un ghem ordonat. Însă, dacă nu există nicio cale de întoarcere, poate există șansa să țes aceste evenimente în ceva nou și frumos.

* * *

Mă mănâncă pielea. Se apropie timpul.

Capitolul patruzeci și șase

Cutia

A fost odată o fată care era blestemată de propria-i frumusețe. Fusese zămislită pentru a fi cuceritoare – pentru a-i vrăji pe bărbați și pe femei cu înfățișarea sa și pentru a face ca toată lumea să se îndrăgostească de ea. Când îi veni vremea să se mărite, nu duse lipsă de pețitori; se adunară pe uliță în fața casei sale, sperând cu ardoare numai să-i zărească chipul.

Unul câte unul, ea îi primi. Toți erau chipeși și fermecători, însă ea știa deja că frumusețea era amăgitoare. Ea căuta ceva aparte. Visa la dragoste.

Fata așteptă și așteptă, însă dragostea nu apăru defel. Bărbații care se perindară se gândeau la ea ca la un trofeu ce trebuia obținut, o fortăreață ce trebuia cucerită, o grădină sălbatică ce trebuia îmblânzită. Nimeni nu observă inima bună pe care lesne fata i-ar fi dat-o adevăratului îndrăgostit. Speranțele îi fură spulberate, și ea se mulțumi în cele din urmă cu cel ce i se păru bun, care avea bogății de împărțit și onoare de conferit. Se mărită cu Regele și oamenii petrecură.

În ziua nunții lor, când festivitățile erau în toi, Regele îi șopti alesei sale că avea un dar pentru ea. El o pofti în camera sa și îi dărui o cutie frumos decorată. Fata puse cutia în poală în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. Poate, poate ar putea-o el iubi? Poate, poate că ei văzuse sub pielea ei caldă și zărise sufletul sălbatic și tăcut care tânjea după dragoste. Ea mângâie cutia și degetele sale se jucară cu încuietoarea acesteia. Privi în ochii soțului său și zâmbi.

— Cutia este a ta cu o singură condiție, mireasa mea. Trebuie să juri că nu o vei deschide niciodată.

Lacrimile ei de bucurie deveniră amare și știu că dragostea ei era asemeni conținutului cutiei – de neatins. Încuviință, îi mulțumi pentru dar și își zăvorî inima la fel de strâns precum cutia.

Trăiră alături unul de celălalt într-o înstrăinare amicală. Regele nu era crud, însă faptul că-și neglija tânăra soție îi frânse inima acesteia. Pielea ei deveni palidă, părul lins și trupul i se

încovoie și i se încordă de parcă, în orice moment, s-ar fi așteptat să fie nevoie să se apere. Din când în când, ea scotea cutia pe care soțul său i-o dăruise și îi privea gravurile cu model complicat. Curând ea scăpă din vedere frumusețea cutiei și îi văzu doar încuietoarea care-i interzicea să o deschidă.

Când Regele plecă în următoarea călătorie într-o țară îndepărtată, fata puse la cale un plan. Intră în camera acestuia, căută și scotoci până ce găsi cheia cutiei, ascunsă adânc în jăraticul focului ce ardea în permanență în cămin. Jăraticul îi pârli rochia și cheia îi arse și îi bășică palmele, însă era atât de hotărâtă, încât merse cu cheia drept la cutie și o vârî, încă fumegând, în încuietoare. Cu doar o singură răsucire a cheii, cutia se deschise și, cu mâinile arse, fata ridică capacul.

Din cutie își luă zborul tot ce era rău, tot ce era veninos, tot ce era malițios, tot ce era urât, tot ce era dezgustător și respingător. În lume se strecurară toate acele fărâme de otravă și devorară tot ce era bun. Din cauza unei singure cutii, întreaga lume era contaminată.

Tot ce rămase fu speranța.

Capitolul patruzeci și șapte

A trecut o lună și e din nou momentul pentru ritualul de rostire. Mă pregătesc pentru el de parcă ar fi ziua nunții mele.

Mă uit la noul meu semn – cel început de propriul meu trup și terminat de Obel. Mă îmbrac în portul tradițional. Este prima oară când îl port de la petrecere. Mă frec pe piele cu ulei parfumat și mă acopăr cu sclipiri portocaliu și auriu. Roba, mantia și șalul mă țin ascunsă. Închid ochii și mă pregătesc pentru seara care mă așteaptă. Eu și mama mergem la ritualul de rostire a numelor într-o tăcere prietenoasă. Ne ținem de braț. Frigul e suficient de pătrunzător ca să-ți amorțească buzele și să-ți înghețe lacrimile.

Sala de aducere-aminte este încețoșată de adieri de tămâie. Lumânările pâlpâie când închidem ușa. Verity e deja în sală; de data asta nu ne-a mai așteptat. Eu și mama mergem în față și verificăm cartea care trebuie să fie la pagina potrivită pentru rostirea noastră de seară și mai aprindem niște lumânări. Eu aduc apă pentru cazul în care ne obosesc vocile.

Ne uităm una la alta și mama face un semn cu capul și îmi zâmbește încurajator. Vom rosti toate numele chiar dacă nu e nimeni care să le asculte. Verity începe prima și mă așez într-o latură a încăperii, ascultând cu ochii închiși fiecare nume, savurând sunetul silabelor. Aspir mirosul de tămâie și simt că trag în piept sufletele celor de mult plecați. Simt tentația somnului și mă bucur de felul în care mă ademenește în căldura și întunericul sălii. Deschid ochii și aștept în timp ce vederea mi se obișnuiește cu strălucirea dată de lumina lumânărilor. Observ câteva siluete așezate acum, însă nu e nimeni cunoscut. Vin mai aproape de partea din față a sălii în încercarea de a sta trează. În seara asta trebuie să fiu vigilentă. E mult prea important.

Aud vocea blândă, dar clară, a lui Verity scandând numele de parcă ar fi o liturghie sau, poate, o poezie. Presupun că readucem la viață povești de demult în timp ce-i înviem pe cei morți și îi lăsăm să stea cu noi în această încăpere pentru o seară. Aproape că-i pot simți în seara asta, cu toții adunați aici, cu sufletele întrepătrunse.

Lumânările pâlpâie în timp ce altă persoană intră. E Obel; se uită la mine și se așază. Mama îi ia locul lui Verity și vocea ei blândă răsună în încăpere.

În timp ce stau așezată acolo, mă gândesc la fata aceea. La tânăra care a primit cutia. Ea poartă vina – a fost numai vina ei, ea a fost fata prostuță care a cedat ispitei. Ea a fost cea care a dezlănțuit răul. Însă nu ea l-a creat, nu-i așa? Nu ea a cerut cutia, nu a vrut să schimbe nimic. Uneori răul doar așteaptă și nu-i pasă cine îl eliberează.

Mă întreb ce a făcut ea după ce toate lucrurile au luat o astfel de întorsătură urâtă? A încercat ea oare să adune toată răutatea, strângând-o în mâinile sale și îndesând-o înapoi înăuntru? A renunțat ea oare și a acceptat că toată ura a fost eliberată și s-a împăcat cu situația? A încercat ea oare să lupte? Sau oare a deschis ea pur și simplu fereastra, a lăsat întunericul să iasă și a sperat că nimeni nu va observa, că nimeni nu-și va da seama că ea a fost cea vinovată?

Îmi place să cred că a păstrat acea cutie și a luat-o cu ea oriunde s-a dus. Și că atunci când zărea răul ascunzându-se în cotloanele vieții sale, ea avea să-l adune, să-i vorbească liniștit și să-l îmblânzească. Îmi place să-mi imaginez că a convins răul să intre înapoi în cutie și s-a îngrijit de durerile pricinuite de acesta. Îmi place să cred că nu s-a lăsat în voia răului. Îmi place să cred că nu a renunțat la speranță.

Cu respirația întretăiată, urc treptele și-mi găsesc locul în carte. Numele sunt frumos încondeiate – litere scrise de mână, oase și mușchi, combinate pentru a deveni o persoană în carne și oase. Iau o înghițitură din apa mea și încep să citesc.

Fără să mă grăbesc, întorc pagina. În timp ce inspir, ridic privirea, pentru a-i recunoaște pe oamenii cu care împart aceste nume, aceste momente, aceste vieți. Și îi văd acolo: Oscar și Verity, Obel și Sophie, Mel și Jack Minnow. Însă nu mă pot uita la el mult timp. Trebuie să mă concentrez asupra numelor. Pe măsură ce citesc, scot o bucată de hârtie din buzunar. Îmi ascund mâinile în spatele tribunei și despăturesc foaia de hârtie. O ridic până la carte și o netezesc de-a lungul paginii. Iată o nouă pagină a cărții și este datoria mea s-o citesc.

Connor Drew – tatăl lui Oscar.

Mel – povestitoare.

Miranda Flint – mama mea naturală.
Joel Flint – tatăl meu.

Ridic privirea și îi văd acolo. Toată lumea așezată, privind. Îi văd zâmbind – pe cei care contează. Și citesc toate numele. Toate numele celor uitați pe care Verity, fără prea mare tragere de inimă, mi le-a găsit în arhive. Toate numele neînsemnaților decedați pe care Obel mi le-a dat. Toate numele celor morți și dispăruți și niciodată pomeniți.

Fac o pauză. În sală se aude un murmur, oamenii se mișcă, cineva vine în față. Iau o altă înghițitură de apă și adaug un ultim nume pe listă.

Leora Flint.

Ne amintim de tine.

În vreme ce Mel vine cu pași mari către locul în care mă aflu, închid cartea. Închid ochii în acel haos care începe să se dezlănțuie și îmi desfac șalul de la gât. Îmi scot mantia și îmi deschei roba.

Arunc toate straturile mele exterioare la pământ și mă ridic în picioare doar cu pieptarul și fusta. Îmi las robele și vechea mea viață la picioare. Se aud exclamații în timp ce pășesc de-a lungul culoarului dintre scaune, îndepărtându-mă de toți și de toate. Le aud șocul în clipa în care văd semnul pe care Obel mi l-a făcut de-a lungul pieptului, până la umeri. Ghearele mi se înfig în piept, vârfurile aripilor fluturând în jos pe brațele mele.

O cioară. O cioară. Semnul este o cioară.

Ies afară. Zăpada cade ca niște pene. Întregul oraș e neînsemnat.

Mulțumiri

N-am crezut niciodată cu adevărat că acest lucru se va întâmpla. Sunt cea mai fericită scriitoare și totul se datorează acestor persoane uimitoare.

Lui Jo Unwin. Dumnezeule, cum să-ți mulțumesc? Mi-ai dat ocazia să am o slujbă de vis. Ai avut încredere în mine atunci când eu n-am avut deloc. Mi-ai arătat mie și atâtor altora că bunătatea chiar este cea mai bună trăsătură pe care o poate avea cineva. Mulțumesc pentru că ai văzut ceva în mine. Mulțumesc pentru că ai făcut ca să fie posibilă *Cernealã.* Și vă mulțumesc vouă, tuturor autorilor de la JULA – sunteți cei mai dragi susținători și sunteți cu toții atât de grozavi, deștepți și pregătiți. VĂ IUBESC!

Lui Genevieve Herr. Vai de mine, am tras lozul cel mare. Sunt cea mai norocoasă scriitoare în viață pentru că am ocazia să lucrez cu tine. Tu ai o așa viziune, o așa sclipire, o așa manieră pricepută și blajină de a lucra. Ai transformat această carte și fiecare sugestie pe care ai făcut-o a fost cea care trebuie. Ai fost răbdătoare, amabilă și m-ai încurajat tot timpul. Meriți pentru totdeauna să ai parte de toate lucrurile bune. Nu-ți pot mulțumi suficient. (În plus, pielea mea n-a arătat niciodată mai încântătoare, geniu al naibii de bun ce ești.)

Sunt atât de mulți oameni buni și minunați la Scholastic. În mod special vreau să le mulțumesc următorilor:

Fi Evans, Olivia Horrox, Roisin O'Shea și celor din echipa de publicitate. Ați muncit atât de intens și cu atâta bunăvoință. Vă mulțumesc atât de mult.

Andrew Biscomb și echipei de creație: opera de artă pe care ați realizat-o pentru *Cernealã* m-a făcut atât de fericită. Pur și simplu radiez de fericire când îmi văd frumoasa carte.

Emily Landy: tu și echipa ta responsabilă cu obținerea drepturilor de autori sunteți de-a dreptul bionici! Vă mulțumesc.

Pete Mattews și Emma Jobling (redactori) pentru minunatele talente de editare și pentru că nu m-ați făcut să mă simt ca o idioată chiar și atunci când m-ați întrebat dacă nu cumva am inventat cuvinte pentru că le-am scris atât de ciudat.

Aimée Felone: îți mulțumesc pentru toate felurile în care ai avut grijă de mine și pentru că ai fost întotdeauna cea mai optimistă persoană din lume. Ești absolut genială.

Sheila Vaughan: ești excepțională. Îți mulțumesc că-mi porți de grijă. Ai o influență atât de liniștitoare; te apreciez cu adevărat.

David Stevens: mă gândesc că ar trebui să fii plătit în plus pentru că ești drăguț cu autorii stresați atunci când vin în vizită și pentru că-i faci să râdă. Pfui și mulțumesc, ești bun de tot.

Mă simt extrem de norocoasă că fac parte din Scholastic – ați făcut toată această experiență o adevărată plăcere.

Dr. Gemma Angel, activitatea dumneavoastră m-a inspirat pe mine și această carte și vă sunt atât de recunoscătoare pentru înțelepciunea și contribuția dumneavoastră. Vă mulțumesc pentru că mi-ați împărtășit creativitatea și spiritul extraordinar.

Emmei Kierzek de la Aurora Tattoo Studio din Lancaster și lui Anthony și lui Matt de la New Testament Tattoo Studio din Leyland. Vă mulțumesc că m-ați lăsat să privesc, să învăț și să pun întrebări *stupide.*

Grupului de prieteni care au citit prima schiță, și-au spus părerea și au rămas prietenii mei – vă salut. Sper că știți cât de mult vă iubesc. Mulțumiri speciale lui Helen Copestake pentru comentariile aprofundate și pentru imensa încurajare. Trebuie să ne facem cu toții niște tatuaje similare acum, nu-i așa?

Tanya Marlow, scriitoarea mea de pe Skype. Mă inspiri într-un mod pe care nu-l știi. Îți mulțumesc pentru că ești prietena mea, terapeuta mea și cyber-sora mea de cruce. Te iubesc pentru totdeauna.

Julia Holland. Oh, Julia, să am încredere în tine cu acele prime 10.000 de cuvinte a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Fără încurajarea ta, niciunul dintre aceste lucruri nu s-ar fi întâmplat. Îți sunt datoare. Cum te descurci cu acel tatuaj temporar? Dau ceva de băut, da?

Multă dragoste și pupici celui mai bun grup de carte din lume. Sunteți cu toții niște prieteni atât de frumoși. A treia zi de marți din fiecare lună a devenit cea mai grozavă zi de când cu voi.

Shona Minson + Steffy Bushell – voi sunteți amuzanți și o adevărată inspirație. Sunt atât de norocoasă că sunteți prietenii mei. Acum, dați-vă mai aproape, vă rog. Comunitatea începe cu noi.

Shelley Harris. Tu ai fost cea care a răspuns unui mesaj timid pe Twitter care zicea: „Deci, dacă cineva are vreo idee de carte, cum e posibil s-o transforme apoi într-o poveste adevărată?” Sfatul tău a inclus creioane colorate și o încurajare absolută, totală. Locul de refugiu pe care l-ai stabilit a fost cel mai mare stimul pe care l-am avut vreodată și îți datorez atât de mult.

Anne Booth. Aș umple lumea de oameni ca tine, dacă aș putea. Îți mulțumesc pentru sfatul tău referitor la scris și pentru că ești cineva care mă inspiră să mai am încă o credință timidă în Dumnezeu și umanitate.

„Agentul geamăn” Hayley Webster. Mă întreb dacă vei ști vreodată cât de valoros ești pentru mine. Ești minunat. Batem palma, mereu.

Keris Stainton. Fără uimitorul tău curs de scris YA, n-aș fi avut niciodată curajul să continui să-mi pun ideile pe hârtie. Îți mulțumesc pentru că ești prietenul meu și reprezentantul meu personal de vânzări de cadouri pentru băieți frumoși.

Familia Broadways: mamei și tatei și lui Ruth și lui Hannah. Sunteți cei mai buni, vă iubesc atât de mult. E imposibil să nu fiu inspirată de voi și mă faceți să-mi doresc să fiu o persoană care iubește pacea în lume. Pfui, sunteți o familie minunată și mă bucur să fac parte din ea.

Oh, și mamă: de la tine am învățat despre cărți că ar putea schimba lumea și că tot ele pot fi un cort sigur sau o aventură periculoasă. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să mă lăfăi în cărți, copil fiind. Îți mulțumesc pentru că te-ai arătat mândră de scrierile mele. Îți mulțumesc pentru că te-ai ocupat de convorbirile telefonice referitoare la scris și gramatică, cu toate că sunt o persoană adultă și deja ar trebui să știu aceste lucruri.

Familiile Buckley și Brake: vă mulțumesc pentru entuziasmul vostru, încurajarea și dragostea voastră – în special prietenei mele de la grupul de carte, Katherine. Voi ăștia sunteți super.[1]

Mulțumesc, Robert Evans, fantasticul meu lector de la colegiu. M-ai făcut să cred că aș putea scrie. Ce dar! Îl prețuiesc.

Mulțumiri mai ales lui James + Kirsty GT și minunatului meu grup de luni. Vă mulțumesc pentru locul sigur pe care mi l-ați oferit. Vă iubesc.

[1] Știu că voi toți adorați exprimările exagerate de dragoste, așa că m-am mai temperat. Însă vă iubesc foarte mult.

Dave. Îți amintești când mi-ai dat nume de rapper? Ar fi trebuit să știm de atunci că era vorba de destin: Fatal&Danger4eva(idst). Te iubesc pe tine și visele tale și bunătatea ta. Încă mă faci să râd până nu mai am suflu. Îți mulțumesc că ai luptat cu mine împotriva acelor demoni înfricoșători. Să te am în preajmă e o adevărată bucurie. Familia Buckley rămâne împreună la bine și la rău, măi.

Lui Mikey, Dan și Jemima. Voi, bleguților, sunteți cei mai buni copii din lume. Mă faceți să-mi doresc să fiu mai curajoasă, mai amuzantă și mai zurlie. Vă iubesc. Mulțumesc pentru tot somnul de care am avut parte (scutur din cap).

Dacă am uitat pe cineva (ceea ce e posibil), vă rog să mă iertați. Vă voi cumpăra dulciuri.

virtual-project.eu